

Giới thiệu Sủng Anh Đến Trọn Đời!

Thể loại: Nữ cường nam ngọc, Ngọt như đường, Sủng cực mạnh.

Cảnh báo ☐: ngọt cực kì, ai không chịu nổi thì sẽ bị quắn quéo đấy nhé..

Nội dung của câu chuyện xoay quanh mối tình đầy màu hồng của cặp đôi trái tính Hoàng Bảo Lạc x Trần Y Thiên.

Cậu luôn luôn không hiểu gì mà gây ra nhiều chuyện khó giải quyết, trước kia đều ôm một mình, từ ngày có cô... cậu đều sống dưới đôi cánh mạnh mẽ, sự mạnh mẽ đó không phải là vỏ bọc mà chính là tính cách thật, nhiều khi cô nghĩ... mình chính là mẹ cậu.

Phải rồi, chỉ cần cậu trưng ra đôi mắt uơn ướn, khuôn mặt cún con... thì dù có tổn thương người khác cô cũng không thể nào nổi làm cậu đau.

Dù tức giận cỡ nào, chỉ cần hành động nhỏ đã làm tim cô tan chảy... không hiểu sao cô lại Sủng tên nhóc nhỏ hơn mình 3 tuổi, còn chẳng biết gì về thế giới như vậy?

Đem cậu thành nam Sủng mà cưng chiều nựng nịu...

Nhưng khiến cô tức giận là tên ngốc kia không biết yêu là gì, có cần cô phải thử thách cho cậu biết không?

Bạn đang đọc truyện *Sủng Anh Đến Trọn Đời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Một chút ghen lòng?

Cuộc sống đúng thực là có nhiều sự thật tàn nhẫn, đại tỷ như cô đây, chính là sắp bị đuổi học ra khỏi cái trường "danh giá" này rồi.

Năm nay cô lớp 12, mới đầu năm vào đã 2 cuộc đánh nhau, mà hiện giờ đây, cô đang đứng trước mặt hiệu trưởng, nghe ông ta phân tích "Em phải biết là năm nay em thi tốt nghiệp, với tính cách hình sự như thế này thì em lo cho tương lai thế nào đây?"

Mặt bất cần đời "Y Thiên tôi rất cảm ơn, nhưng không cần thầy lo" phải, người này cô không cần phải để ý tới.

Ông tức giận "Con... muốn tự lo thì phải nghĩ đến tương lai"

Cô chóng tay lên bàn, mắt không hồn "Ba dương... tôi sắp bị đuổi rồi, không cần nói nhiều tổn lời"

Ông bất đắc dĩ đứng lên "Đó không phải là ý ta muốn... hội đồng..."

"Ừ" chặn lời, rồi bỏ đi.

Chính ông phá vỡ hạnh phúc gia đình cô, làm cha mẹ chém giết nhau đến chết...nhưng cô không hận ông ta, cô hận mẹ cô hơn, mẹ dụ dỗ ông ta và ông ta không hề biết mẹ cô là người đã có chồng con... như vậy thì sinh thù làm gì cho một... cứ lo cho mình trước đã.

Do là đầu năm, nên học sinh mới chuyển tới chưa biết cô cũng nhiều, đi ngang qua chỉ ngược mặt lên, không giống như học sinh cũ mà gật đầu cung kính.

Nhanh đi lại 2 đứa bạn gần đó, người con gái tóc vàng cười tươi "Mới bị tưng?"

Cô không trả lời, nhìn qua người con trai trầm lặng, nhìn cô bằng ánh mắt lo lắng.

"2 tháng nữa thì bị đuổi rồi sao?" Tên con trai mở miệng.

Người con gái là Tiểu Bạch, luôn nghĩ cách cho cô hoàn hảo, người con trai là Lạt Hạo luôn bảo vệ cho cô, rất bạo, 2 người họ là thanh mai trúc mã, thân với cô 4 năm... lúc trước cô quyết định không chơi bạn thân, nhưng họ bám theo miết mà cô chấp nhận, thật sự là rất trung thành, được gọi là giàu sinh ra tử.

"Đừng nói bị đuổi thật khó nghe" đúng vậy, chỉ có cô không cần.

Từ phía ngoài cửa lớp 2 bạn nữ chạy vào nói chuyện thật nhứt nã, cô bạn tóc dài cười duyên nói "Cái tiểu tử đó sao lại ngốc như vậy? Bị gạt còn không biết?"

Bạn tóc ngắn bên cạnh cùng hòa theo "Phải phải, nhưng tên đó trắng trẻo cũng thật dễ thương đi"

Tiểu Bạch chịu không nổi những lời nói to này nên đã la lên "Im lặng đi"

2 người kia liền im gấp, nhưng không ngờ cô lại nói "Tóc dài nói tiếp"

Bạn tóc dài biết cô muốn nghe chuyện nhưng sợ lỡ lời, nên nói chuyện rất cẩn thận "À chị Thiên, Khối 10 vừa chuyển vào có một cậu học sinh rất hot" tuy bằng lớp nhưng ai cũng biết cô là vì thường nghỉ học nên phải học lại lớp 12, mà 2 người ngồi kế bên vì cô học lại nên cũng xin ở lại học với cô, nếu không thì năm nay họ đã vào đại học. (Cảm bạn bè như vậy thật quá đã)

"Tại sao?" Đánh nhau mà hot sao? Chẳng lẽ cô còn chưa quên chuyện?

Nhắc tới cô bạn liền muốn cười, nhưng thấy hơi sai không cười nữa mà trả lời "Cậu ta hết lần này đến lần khác bị gạt tiền, lúc này còn bị bạn học cố ý đổ nước vào người, ai cũng biết, nhưng không hiểu vì sao cậu ta liền xin lỗi cậu bạn đó, còn xin lỗi một cách nhiệt tình... rõ ràng là cậu bạn kia sai"

Cô đứng dậy không nói lời nào mà đi, rồi quay đầu lại nhìn cô bạn tóc dài, cô bạn hiểu ý liền nói "Là lớp 10A1"

Cô nhanh chóng đi, 2 người kia cũng liền đi theo.

Trên hành lang ai thấy cô cũng đều chào một tiếng, trong đầu liền có câu hỏi... tại sao chị Thiên lại đến đây?

Băng qua 2 dãy hành lang thì liền đến khối 10, một số em khối 10 thấy có anh, chị mình gật đầu chào ai đó thì liền gật theo, tí éo biết cái mô tê gì.

Cô không đứng ngay cửa lớp để gọi em mình như mấy người khác, mà trực tiếp đi thẳng vào đám đông cuối lớp.

Đang đi thì đứa con gái tóc đỏ ngồi nhai phách lỏi liền kêu ca "Phiền chị muốn kiểm ai thì ra cửa đứng đợi,.. đây là LỚP CỦA TÔI" gần từng chữ, cô bé không sợ ai, làm gì phải sợ, cô bé còn có anh chị và ba là bạn hiệu trưởng còn gì.

Cô không để ý đến những lời nói phách lỏi của những đứa trẻ, liền không quan tâm mà một mạch đi thẳng lại đó.

Mọi người thấy có anh chị lớp trên xuống thì không có gì lạ, bình thường cũng xuống gần gần.

Cô chen vào cái chỗ trống đứng nhìn.

Thật sự là một tiểu mỹ nam, cái miệng nói xin lỗi mà méo máo, cái mũi héch lên thật đáng thương, tai không ngừng xoa xoa lưng của một bạn học, đôi mắt đầm nước như muốn rơi xuống, đôi môi mọng không ngừng nói "Thật xin lỗi..xin lỗi... tôi thật sự không cố ý" giọng nói hối lỗi có phần đáng thương, thật dễ nghe.

Một em cùng lớp thấy có chị đẹp tò mò liền lên khuyên "Chị thấy vậy chứ không phải vậy đâu, cái cậu đang được xoa ấy, là sai khiến Bảo Lạc đâm lưng cho mình, xong lại nói đâm nhẹ quá kêu cậu ấy đâm mạnh thêm, Bảo Lạc sợ bạn đau nên không muốn, cậu ta liền nói sẽ ghét cậu, nên Bảo Lạc đâm mạnh chỉ một xú một xú thôi, cậu ta liền giả vờ đau, rồi la lên bắt Bảo Lạc xin lỗi... thật tội"

Nực cười, đây là ăn hiếp người quá đáng rồi?

Mà cậu trai kia thật ngu ngốc, chỉ sợ bạn ghét nên nói gì cũng làm sao?

Cô mặc kệ, bỏ đi... liền mắt chạm mắt với cậu thanh niên kia... đôi mắt đó làm cô ghen lòng một chút.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Anh Đến Trọn Đời!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Không phải lỗi cậu!

Hôm nay cô nhất định sẽ tìm được việc, sắp bị đuổi học tiền ông ta cho cũng sắp hết, nhưng không thể cứ lấy tiền của ông hoài, coi như cô mượn, mượn bao nhiêu thì sau này cô trả bấy nhiêu, chắc chắn là như vậy.

2 chỗ rồi mà không nhận cô, họ nói cách trang điểm của cô không thân thiện, làm khách đến không có cảm tình sẽ không đến nữa.

Chân mày cô kẻ hơi đậm, lông mi dài, kẻ đường mắt dài hơi xéch lên, môi đậm... cách trang điểm kiểu lạnh lùng đúng kiểu dân quậy.

Được không nhận, cô sẽ miệt mài kiếm, bây giờ cô đã chuyển ra ngoài sống rồi, phải kiếm tiền trả tiền nhà, ăn bám thật sự không tốt, bỗng nhiên ánh mắt lướt qua người con trai nhìn có vẻ quen, nhìn cậu ta đang ngồi đọc sách ở đó, phải, bây giờ cô đang đến tiệm sách xin việc đây.

Nhưng hôm nay cô quyết dừng việc xin việc ở đây, có điều cô thấy thú vị hơn.

Lấy cuốn sách ngồi đối diện cậu trai, cô giả bộ lật lật mấy trang, mắt vẫn không quên liếc nhìn cậu kia.

Thật sự là một bộ dạng chuyên tâm đọc sách, đôi mắt to, hàng mi dài không biết đọc đến cái gì mà nheo lại, làn da trắng liền hồng lên một miếng, môi mím lại... bộ dạng này là đọc trúng cái gì vậy?

Phía sau có tên thanh niên tóc vàng đi lại dứng lấy cuốn sách của cậu, làm cậu hết hồn giật nảy người.

Tên kia nhìn vào cuốn sách rồi khinh khinh nhìn cậu "Ồi Bảo Lạc, không ngờ bình thường thấy cậu ngu ngốc, nhưng lại thường đi đọc cái này"

Mặt cậu đỏ bừng định giải thích "Không có, không có, là đang đọc bỗng nhiên đến trang này" tay xua xua loạn xạ, giải thích là mình không hề có ý đọc đến.

Tên kia nào tin "Còn chớ!" tiếp đó cậu ta lấy từ trong túi ra cái điện thoại, vì cô ngồi đối diện mà cậu ta muốn dấu cậu nên xoay về phía cô, cô rõ ràng thấy cậu ta lên Facebook... phát trực tiếp (livestreams)

Dường như rất hot, vừa mở lên liền có cả trăm người vào xem.

Cậu ta vuốt vuốt tóc, rồi nhìn cậu và quay cuốn sách "Mọi người xem này, Bảo Lạc ngốc nghếch của mỗi người là người đọc truyện H nhé".

Cậu liền đỏ mặt như muốn khóc đến nơi, phía sau lưng cô như nắm chặt tay lại.

Cậu ta muốn quay khắp nhà sách nên đã vô tình quay trúng cô, cô ngược mắt lên nhìn, rồi cúi xuống.

Mọi người đang cười haha và chế giễu hần, vậy mà hần cũng không bỏ đi.

Hình như thấy được người nào đó, mấy người đang coi phát trực tiếp liền vào comment.

_Người có nick, Bông trắng:"Ồi, chẳng phải là chị Thiên sao?"

_Hàn Hàn: "Hay thế, phát trực tiếp cùng đại tỷ luôn"

_Yêu làm gì?: "Idol tao kìa"

Cậu ta mỉm cười "Mọi người nói gì thế?" Rồi quay qua nhìn cậu "Tập trung vào cậu ta đây này" cậu ta đưa cuốn sách lên "nhìn thấy chưa... này là..."

Còn chưa kịp nói xong đã nghe tiếng đập bàn, cô dứng lấy cuốn sách và cái điện thoại, đưa ống kính camera thẳng vào mình "Đây là cuốn sách tôi đưa cho cậu ta đọc, có ý kiến gì không?" Cô nắm cổ áo cậu ta, úp camera xuống rồi cho một đấm, những người đang xem chỉ nghe cái "Á" rồi vào comment dùng trời.

_Bác Liu Liu" ngầu quá"

_Hh:" có quen với Bảo Lạc sao?"

Cái nick này nhiều lắm chỉ 3,4 trăm người xem, bây giờ có cả nghìn người vào... Hot thật rồi... vì bị đại tỷ đánh.

Khi cậu ta đi, cậu nhóc xinh trai từ nãy giờ vẫn cúi đầu, bây giờ ngược con mắt đầy nước lên nhìn cô... còn nhìn cô.

Không ngờ hần còn dám nói ra câu ngu ngốc "Thật xin lỗi"

Lỗi gì của cậu mà xin lỗi chứ, cô tức giận nắm lấy cổ áo của cậu, đưa mặt lại gần, liếc "Cậu thật ngu ngốc"

Cậu như buông xuôi với số phận, cụp mắt xuống, giọng nghe thảm vô cùng "Tôi biết mà" thật sự nghe câu này đến khắc sâu trong lòng, mẹ cậu cũng thường nói "Con thật ngốc"

Nhưng lần này cậu không thể nhịn được nữa, giọt nước mắt tội nghiệp liền rơi xuống.

Thấy được nước mắt cậu rơi, như là thác nước đập tắt lửa lớn trong lòng cô, biết được mình hơi quá đáng, nhưng không biết làm sao, đành "Khóc nữa tôi sẽ cho cậu ăn đấm"

Cậu lập tức im lặng, những lời uất liền không dám thoát ra mà nghẹn ở cửa họng. muốn nghẹt thở.

Nhìn thấy vậy, cô lập tức từ cứng thành mềm, đưa tay lên... xoa xoa đầu cậu.

Cậu ngược đôi mắt cún con lên nhìn, bàn tay thật mềm.

Cô kéo cậu vào một góc khuất của nhà sách, nhìn cậu mắt vẫn động nước "Làm sao lại không dám chống họ? Để cho chính mình bị ức hiếp như vậy?"

Cậu liền nói mà không nghĩ ngợi gì "Họ đâu có lỗi chỗ nào?"

Cái tên này "Vậy cậu có lỗi chỗ nào không mà để mình bị uất ức?"

Cậu không trả lời lại được.

Cô không nói nữa, cho cậu ta tự nghĩ, chắc cậu không ngờ đến nỗi những lời cô nói như vậy cũng không hiểu... cô tin là cậu hiểu được. (Cầm chị sai rồi, anh ấy mà hiểu được thì chẳng lẽ truyện của em mau kết thúc như vậy?)

Cô quay lưng đi "Bảo Lạc...tạm biệt"

Cậu đứng sững người, biết tên cậu sao?

Tuy cô nói toàn là những lời ác ý, nhưng cậu biết cô là muốn tốt cho cậu, thật ảm... ít ai có thể tốt với cậu như vậy.

Nhưng mà.. chị ấy.. tên gì nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Sủng Anh Đến Trọn Đời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Tim bị bệnh?

Hôm nay là thứ bảy, ngày học cuối của tuần... cô đang đi trên cái xe đạp điện vừa mua năm trước, vì ít khi đi nên nó vẫn còn mới tinh, thường thì Bạch Hạo (Tiểu Bạch và Lạt Hạo) sẽ tổng 3 chạy đến trường, nay lại muốn đi một mình, chạy tèn tèn, cô muốn trốn tiết đầu nên thần nhiên.

Con đường này thường thì đầy học sinh, nhưng giờ đã 7h nên học sinh đã vào trường học cả rồi, bỗng dưng xa xa, cậu học sinh mặc áo trắng đứng đó, ngay ngã 3 đường.

Cô chạy ngang qua thấy bất ngờ thì ngừng lại. chẳng phải Bảo Lạc?

"Làm sao còn ở đây?" Không phải là trốn tiết chứ, giờ này thì ai lại còn ở đây?

Thấy được là học sinh trường mình, cậu không kịp nhớ ra ai, liền nhanh chóng nhò và "Chị chị... giúp giúp đến trường với, muộn mất rồi"

Hôm qua mới cứu cậu, mà hôm nay hình như không nhận ra cô?

Cô chưa kịp hiểu cái mô tê gì thì cậu đã phóng ngay vào yên sau ngồi, miệng còn không ngừng "Chị chị, nhanh thôi... muộn nữa sẽ phạt rất nặng"

Cô cười mím rồi giả vờ "Ôi xe tôi hết điện rồi" cô ra phía sau lên rút cộng dây điện cắm vào cái bình (Các bạn chạy xe đạp điện biết đấy, mỗi xe đều có cộng dây cắm vào cái bình điện để các động cơ có thể kết nối điện hoạt động... nếu rút ra thì sẽ không còn điện nữa).

Cậu ngậy thơ, 2 chân đạp đạp dưới đất "Chị đạp đạp nhanh lên một chút".

Cô liếc cậu "Có phải con trai không?"

Cậu không hiểu "Hả?"

Cô hết kiên nhẫn "Chờ tôi" nạt giọng.

Liền gạt đầu "Được được" Leo lên đạp khí thế anh hùng.

Tên gốc này, thấy hộp xe không cháy đèn mà vẫn không đề ý đến chuyện bất bình thường sao?

Trên đường đi, cô hỏi "Xe cậu đâu?"

Cậu liền theo quán tính, ngậy người ra, trả lời "Đúng rồi, xe điện đâu nhĩ?"

Muốn té ngựa, còn nói chuyện với cậu ta cô sẽ chết vì bị lây ngốc.

Bỗng nhớ ra được việc gì, cậu trả lời "À, Cho bạn học mượn rồi, cậu ấy nói sẽ trả lại trong 10 phút, nhưng cậu ấy để Lạc chờ cả tiếng vẫn không thấy"

Lại bị lừa nữa chứ còn đâu...

"Cậu ta tên gì?"

Cậu liền ngậy ngốc trả lời bằng giọng điệu ngạc nhiên "Phải rồi, tên gì nhỉ □?"

Cô tức giận đập vào lưng cậu cái "bóp" tuy lực không mạnh nhưng bỗng bị đánh thì cậu giật mình "a" một cái.

Cô liền kêu "Bảo Lạc"

Vô thức "Hả?"

"Không biết người ta tên gì mà đã cho mượn, lỡ như cậu ta là tên chuyên trộm cắp lừa gạt thì phải làm sao?"

Nghe cô nói hơi lo lắng nhưng cậu vẫn biện minh cho người ta "Không đâu, cậu ấy mặc đồng phục trường ta, mặt rất đáng thương, nói là vào thăm mẹ"

"Năm trước vừa lên báo, ăn cướp có khuôn mặt đáng thương vừa lừa đảo một cậu học sinh ngốc mất luôn xe điện" thản nhiên như chơi.

Cậu rung người ớn lạnh một cái "Thật hả?"

"Ừ"

"Ôi, nếu như Lạc cũng bị thì sao nhỉ?"

"Mất của" còn hỏi ngu như vậy?

Định cầm điện vào cho cậu chạy đỡ mệt, nhưng ai biểu ngu ngốc... đập xú cho thông não.

_____ + _____

Đến trường thì phát hiện đã đóng cổng, định treo tường như những lần trước, nhưng lần này, có vật lớn cứ léo nhéo cản trở "Không không, làm vậy thì có lỗi lắm."

Cô phui cái tay cậu đang nều áo mình ra "Cậu đi trễ thì không có lỗi à"

"Đề Lạc xin" liền kéo cô lại cổng trường, đứng trước mặt ông bảo vệ khó tính nhất huyền thoại trường cô, nhưng hình như đứng phía trong là... giám thị "Chú ơi, cháu đi trễ rồi, xin lỗi... nhưng cho cháu vô nha"

Bà giám thị trong bước ra đẩy đẩy cái kính lên "Chà chà... không phải đại tỷ sao? Hôm nay ngày gì mà khiến chị đây không đi bằng đường khác mà lại đến trước mặt tôi nhận tội thế?" Thường thường bà biết cô đi trễ lúc nào cũng treo tường qua, nhưng bà vẫn mắt nhắm mắt mở cho qua, quản không được cái con nhóc đại tỷ này.

Cô không nhìn bà "Xử sao cũng được, nhưng đừng báo hiệu trường" Cô là sợ cho tên nhóc kia lo lắng, chứ cô không sợ ông.. hiệu trưởng.

"Được, vào" bà xoay lưng lại.

Cậu này giờ đứng nghe cô và giám thị nói vẫn không hiểu gì, nhưng nghe nói được vào liền vui vẻ.

Tiếp theo giám thị còn thêm một câu "Đứng dưới sân chờ hết giờ ra chơi"

Cậu giật mình, miệng méo, đứng sân cỏ là tương đương... giữa sân trường.

Giờ ra chơi, nên rất nhiều học sinh qua lại, mọi người thì đi phớt qua họ không dám nhìn, cậu liền nghĩ hôm nay thật lạ.

Nếu như thường lệ, thấy cậu mà bị phạt như này, chắc chắn sẽ cười trêu, chỉ trích, sẽ lại ghẹo cậu đến xấu hổ muốn khóc rồi mới đi...tuy ngốc nhưng cậu biết.. họ không hề thích cậu!

Cô thì đứng thản nhiên cứ như không phải là đang chịu phạt, cậu thì khoanh tay biết lỗi.

Còn 10 phút nữa mới hết giờ ra chơi, nhưng cậu và cô được về lớp sớm, ánh nắng chiếu vào làm làn da trắng của cậu ửng hồng, mắt đầy nước mà hỏi cô "Lạc vẫn chưa biết tên chị."

Cô vừa đi vừa lạnh giọng "Y Thiên"

Tên thật đẹp, thấy cô nhìn mình, cậu sực nhớ mình còn chưa giới thiệu tên "Lạc tên Lạc" (Cảm ơn anh cũng thật lạc □)

Cô ép sát người vào cậu, chống tay lên hai bên rồi nhìn sâu vào đôi mắt long lanh của cậu "Tên thật ý nghĩa" rồi lấy tay xoa đầu cậu, bất giác nở nụ cười xinh đẹp hiền dịu, vì cậu cao 1m75, cô thì 1m70... chỉ cách nhau 5cm nên rất dễ xoa tới đầu.

Ai đó được gái xinh cung nựng, mặt liền một mảng đỏ, sờ lên tim mình, thấy nó đập như thổi thóp (đập nhanh), thì hoảng, nói ra câu ngu ngốc đến cô cũng phải cười "Hình như...tim Lạc bị bệnh rồi?"

Bạn đang đọc truyện *Sủng Anh Đến Trọn Đời!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Lạc đường!

Cô bảo muốn biết lớp cậu nên muốn đi cùng cậu về lớp (tuy cô biết rồi)... cậu đi vào trước.

Mới bước vào lớp cậu liền bị khinh bỉ "Chắc là làm gì nên bị chị Thiên đánh chứ gì? Chứ như cậu làm sao có cửa đứng chung một chỗ với chị ấy" cậu con trai quậy nhất lớp lên nói.

Em gái được gọi là chị đại lớp đi lên (con nhỏ phách láo với chị Thiên hôm chị xuống lớp cậu) nắm lấy cổ áo cậu "Tuy tôi không biết chị đại là ai, nhưng giữ khoảng cách đi, sau này tôi sẽ lên thế cái ngôi vị đó, mà không... sắp rồi"

Mấy người nghe có nhóc kia nói liền ớn lạnh rồi lắc đầu..kệ... mấy đứa ảo tưởng sức mạnh.

Cô từ phía sau bước vào, vì lúc nãy roi chìa khóa phải quay lại tìm nên đi sau cậu, tuy đến sau...mà nghe được những lời này.

Cô bước vào lớp, 2 hàng tách ra, khom đầu xuống nhường đường cho cô đi.

Cô lại chỗ cậu ngồi...bàn chót.

"Cái trường này thật rộng" cô ôm cả cái bàn.

Mấy đứa khối 10, 11, 12... toàn trường nghe nói đại tỷ xuống lớp 10A1 chơi liền chạy rầm rầm đi xem.

Cô nhìn quanh rồi nhìn em gái lúc này, mặt không đổi sắc.

"Cái trường này là của tôi, em.. cũng là vật sở hữu của tôi"

Từ nhỏ em gái đó đã bị cưng chiều, nay bị người ta xúc phạm liền nóng máu, bước lên đập bàn trước mặt cô "Chị không có tư cách gì điều khiển tôi, bằng thực lực của chị sao? Muốn đấu không?"

Ai nấy nghe xong thì đều có cảm giác như nhau... chỉ muốn bay lên cho con tóc đỏ một phát. Nếu cô tức giận thì cái trường này biết phải làm sao?

Mấy Fan của cô nghe con nhỏ đó nói vậy liền la lên "NÀY" thật lớn.

Từ phía ngoài, cô gái tóc dài (ở chương 1 nói cho cô biết chuyện của cậu ý) đi vào, gấp rút kéo tay con nhỏ nói "Mun...em bị điên rồi à?"

Con nhỏ thấy có chị đến liền nghênh ngang "Chị tao đấy, sợ chưa?"

Bạn tóc dài quay qua nhìn cô bằng gương mặt trắng bệch "Chị Thiên...em gái em còn nhỏ người non dại, xin tha thứ một lần, chỉ một lần thôi...khi về nhà em sẽ trừng trị thích đáng" rồi quay qua cho em tóc đỏ 2 cái tát thật mạnh, đến ra máu.

Cô lạnh giá "Đi"

Mọi người ồ lên... hôm nay Đại Tỷ ăn chay?

Con nhỏ không cam lòng "Tao không bỏ qua"

Cô bặm tóc dài tán thêm cái nữa "Im miệng đi"

Cô dám thị thấy đám đông đi đến, không ngờ "Bkết ngay là sẽ có Đại Tỷ đến đây"

Cô đứng lên, không quan tâm nói "Lo mà quản lý tốt cái trường cùng đám học sinh của bà" rồi bỏ đi.

Trước khi đi liền để lại một câu gây sốc, mà làm cho không khí đang yên tĩnh trở nên xôn xao "Nam Sủng của tôi... Hoàng Bảo Lạc"

Mọi người rầm rầm, giám thị lắc đầu, không ai dám đứng gần cậu... nhưng nhân vật chính của chúng ta vẫn không biết gì.

Quả nhiên đoán không sai, xe cậu đã bị kẻ xấu gạt đi mất...

Chiều về thấy cậu đi bộ trên đường, nước mắt không ngừng tuôn, miệng mếu máo, vừa đi vừa gạt nước mắt, nhìn thật tội...

Cô chạy ở phía sau nghe những lời than trách "Tại sao lại bị gạt nữa rồi...huhu.... rõ ràng là rất đáng thương mà... hức hức... còn mặc đồng phục trường...hức... về nhà mẹ sẽ đánh chết... đến giờ vẫn chưa trả xe" còn đâu mà trả.

"Này, cậu không phải trẻ con, sao khóc?"

Vì ức, không nhìn được ai nên nói bừa "Không phải trẻ con.. hức hức... cũng có thể khóc" cậu vừa đi vẫn vừa khóc, còn ngồi xuống đấm đấm chân, ức nghẹn ở cổ họng, la lên "Mối mòi...đau quá"

"Mau lên xe, tôi sẽ cho cậu đi nhờ" còn bảo mình không phải trẻ con.

Trước khi cho cậu đi nhờ liền nói "Tôi không biết nhà cậu, nên tự chờ"

Được cứu vớt liền lên xe, lần này thì cậu biết điều nên chờ.

Trên đoạn đường họ không nói câu nào, cô mặc sức cho cậu chờ... nhưng vấn đề quan trọng là.. cậu đang lái xe đến cái địa phương nào vậy?

Xung quanh đường đi, chỉ còn là những căn nhà bị bỏ hoang, cây cối rậm rạp, không có một bóng xe đi qua... còn đáng sợ hơn nữa là... trời bắt đầu tối rồi.

"Nhà cậu ở trên núi à? Có chắc không?" Cô nghi ngờ.

Cậu gạt đầu mấy cái, khẳng định chắc nịch "Chắc chắn, Lạc cá là lát sau sẽ có tấm bảng trắng viết "Áp Văn Minh" mà, đường này nhắm mắt Lạc cũng đi được.

Cậu bỗng tò mò, hỏi ra thắc mắc của mình "Chị Thiên luôn tốt vậy hả? Đã cứu Lạc 2 lần" lúc sáng này nghe mấy người bạn trong lớp cười chê, vô tình đã lọt vào tai cậu câu "Chị Ấy đã cứu tên ngốc đó 2 lần rồi"... cậu biết tên ngốc trong miệng họ chính là cậu.

Xem3 như không phải việc của mình, liền thần nhiên nói "Thì có vấn đề gì?"

Cậu lắc lắc rồi gật gật "Nhưng chúng ta đâu có quen biết?"

"Tôi chỉ là nghĩa hiệp cứu con vật sắp chết vì ngu"

Cậu không hiểu lắm nhưng mặc kệ.

Đi một xú đúng như lời cậu nói, liền thấy tấm bảng trắng, cô liền hết sức tin tưởng và vui mừng, cậu cũng la lên "Thấy chưa, đã nói không sai mà, Lạc giỏi" cười hí hửng.

Rất giỏi... nhưng mà....

Càng lại gần thì càng nhìn thấy rõ dòng chữ trên đó, khi thấy được rõ ràng rồi thì cô giật mình....

Nó không như lời cậu nói có chữ "Áp Văn Minh" mà nó hoàn toàn khác, chính là chữ "Núi Yên Sơn" chà bá đập vào mắt... cái quái gì thế? "HOÀNG BẢO LẠC"

Bạn đang đọc truyện *Sủng Anh Đến Trọn Đời!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Qua đêm một chỗ

Đang hoang mang không biết mình ở địa phương nào nghe cô gọi thì hết hồn, xém ngã xe.

Cậu dừng xe lại quay đầu hồn nhiên hỏi "Hả?"

Cô kìm nén xúc cảm đang muốn dâng trào "Đây là đúng sao? Cậu đưa tôi đi đâu?, tối thế này, xe dù có đèn cũng không biết đâu là đường đi ra, cậu là quẹo đường nào mà hay vậy?"

Cậu im lặng không trả lời, cô chỉ thấy cậu cúi xuống, không biết là đang suy cái gì.

Cô gằn từng chữ "BỊ CÂM?"

Cậu từ từ quay mặt qua, đôi mắt đầy nước, môi mím lại "Thật xin lỗi, Lạc thật không cố ý" nói xong, nước mắt cũng rất phối hợp mà rơi.

Cô khựng lại một chút, con giận dữ bị nước mắt cậu dập tắt, cô mềm lòng, giờ có tức giận thì cũng chả làm gì được.

Đưa bàn tay ấm áp lên lau khuôn mặt ngây thơ này, trong mắt toàn là dịu dàng "Được rồi, không phải lỗi cậu, không được khóc"

"Nhà cậu ở đường nào?"

Thấy cô không tức giận nữa, cậu nín, trả lời thật ngoan ngoãn " Phố Đồng Khiết, đường số 22..."

Choáng, nhưng vẫn nhin "Đây là núi... tức là đường số 25" cậu ăn cái gì vậy? Chạy qua hẻm nhà mình 3 đường vậy mà cũng không biết, còn lủi vào đây...

Tuy cô chưa từng biết về cái đường núi này, nhưng qua sơ đồ Phố cô cũng nhớ ra được... nhưng mà... nhà cô là đường số 26... tại sao cậu không lủi vào?... thật tức chết.

Thôi bỏ đi, làm cậu ta khóc cũng không đành, cứ kiếm cách giải quyết sẽ tốt hơn.

Cô bảo đưa xe cô lái, giờ chị có việc đi tới chứ không thể đi lùi nữa rồi, vì lúc này cậu quẹo quá nhiều rẽ.

Đi được một khoảng liền nhìn thấy phía trước có căn nhà còn có ánh sáng, cô mừng hủ vía, cô nghĩ đây có lẽ là căn nhà duy nhất ở nên rừng núi hoang vu này.

Vừa đi lại thì thấy có người đi ra, cô liền nhanh chóng lại hỏi "Bác bác, thật xin lỗi, nhưng chúng cháu có thể nhờ bác giúp một việc không?"

Ông bác mặt hiền từ khoảng 60 tuổi nhìn cô và cậu từ trên xuống dưới "Là học sinh sao? lạc đường?"

Cậu nhanh chóng gật đầu, ông ta nhìn khuôn mặt cậu liền phì cười, đưa tay lên nựng nựng khuôn mặt cậu "Đáng yêu thế, tôi mà có cháu trai như này chắc sẽ yêu nó chết thôi"

Cậu liền cười hi hi, cô thì thấy lời ông nói đúng... có được cậu, sẽ yêu chết thôi?

"Dù gì tôi cũng sắp về nhà rồi, nếu như 2 cậu cháu không chê, có muốn vào nghỉ một đêm không?"

Thật sự cảm kích "Bác về?"

Ông cười "Phía sau ngôi nhà này là vườn dâu, vải và hoa, tôi là giữ đến tối sẽ về nhà"

Cô đưa tay lên nhìn đồng hồ, cũng 19h30 rồi còn gì, Cô gật đầu, chưa kịp cảm ơn thì đã nghe bồi thêm một câu "Tuy nhiên sẽ không có điện" nói xong liền đi.

Cô cũng hiểu trên núi thì làm sao có điện được chứ?

Ông quay lại nhìn cô "Buổi tối đừng nên ra ngoài"

Nghe xong cậu liền ớn lạnh, sao nghe giống những phim ma, mà bạn trong lớp thường kể nhỉ?

Cô và cậu mở cửa vào nhà.

Nói là nhà thì cũng không phải, nó chỉ được gọi là một cái lều, có 3 phía vách gỗ và cái cửa tạm bợ, đai, cái nóc nhà còn có mấy chỗ trống, nếu trời mưa thì bảo đảm cô và cậu cứ nghĩ mình đi bơi.

Bên trong chỉ có cái giường nhỏ bé, cùng cái bàn trà và cái ghế đai.

Nhìn thấy cậu càng lạnh người, nhưng ngược lại cô còn rất tỉnh "Cậu ngủ trên giường, tôi ngủ đằng ghế"

Trong tình thần hoảng, cậu liền không suy nghĩ mà trả lời gã "Được"

Cô bịu môi, cũng thật là đàn ông quá đi ha.

Cậu nằm trên giường mà rung cầm cập, biết là phía kia có người nhưng vẫn không tránh nổi sự lo sợ.

Bỗng nhiên khiêu vãn nghệ nổi lên, cậu hát.

"Bao nhiêu ngày qua một mình anh lặng câm vì chờ em nói em yêu anh"

Cô nằm nghe cậu hát, khá hay, giọng trẻ con thật ầm....

Nhưng có điều trời phụ lòng người rồi.. trời đổ mưa.

Mưa rơi xuống chỗ cô ướt một mảnh, cô liền trêu "Giọng hát của cậu thật sự có nội lực, có thể kêu gọi mưa xuống này"

Cậu xấu hổ, không nói nên lời.

Thấy tình trạng không ổn, gió đã đến, giật giật mạnh, còn có sấm sét... cô nghĩ về nhà này sắp bay mất rồi.

Phía bên kia liền nghe tiếng kêu đầy sợ hãi "Chị ơi"

Tiếng kêu làm cô muốn rụng rời, cô nhanh chóng hỏi "Phía cậu có ướt không?"

Đáng thương "Không có, nhưng sợ, chị qua đây được không?"

Cô tức tốc đi qua liền, đúng là toàn nhà đều ướt, trừ cái giường.

Lúc này mặt cô có dính chút nước, nhớ ra mình chưa rửa mặt liền rửa, làm bay lớp phấn trang điểm, để lại mặt mộc.

Cậu ngồi gần gần cô hơn, bỗng nhiên "Chị ơi"

Kêu mãi thế "Sao?"

Cậu nhỏ nhẹ nói "Lạc đối"

Biết ngay mà, cô thở dài, đi lôi cái cặp lại, lấy cho cậu mấy cái bánh mỳ ToTo (Loại bánh bên trong có kem ngọt) lúc này mới mua về, định về nhà ăn.

Cậu liền vui mừng nhận lấy, miệng còn cười tùm tùm

Ăn ngon lành, khuôn mặt này đáng yêu phết, đôi mắt to, miệng mở cũng thật to để ngậm lấy, ánh trắng mờ mờ có thể làm cô thấy được nó đẹp biết chừng nào.

Cô liền hôn vào má cậu một cái, làm cậu ngay người, mắt mở to đầy kinh ngạc, miệng còn ngậm bánh mỳ.

Cô liền áp sát mặt mình lại...

Bạn đang đọc truyện *Sủng Anh Đến Trọn Đời!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Gia đình cậu

Đơ người, cô đang làm gì đây?

Cảm thấy cậu rung còn chảy nhiều mồ hôi cô liền cười thành tiếng, tay nhéo vào mũi cậu "Sao lại sợ?"

Cậu không trả lời, chỉ trong bóng đêm tự mình đỏ mặt.

Cô càng cười lớn, vì tối nên cậu không thấy được trong mắt cô chỉ toàn là sủng nịnh.

"Hình như có con muỗi trên má cậu, tôi là không muốn cậu đau, đành phải hi sinh môi mình để giúp cậu" thật trá hình.

Gật đầu tỏ vẻ hiểu, cậu liền thở phào nhẹ nhõm, như gỡ đi gánh nặng.

"Cậu áp lực lắm hả?" Có chút hờn giận.

"Không phải, nhưng làm vậy bạn trai chị sẽ buồn, và..." Người cậu thích cũng chẳng vui.

Không chờ cậu nói xong cũng không nghĩ cậu sẽ nói lên câu đó, cô liền cắt lời "Tôi không có"

Chẳng hiểu "Không có?"

Không trả lời, im lặng khoảng 5p thì cô cảm nhận được hơi thở đều đều cậu từ từ dựa vào vai cô yên lặng ngủ.

Cô cũng từ từ dựa vào đầu cậu, người con trai này, không khiến cô có cảm giác chán ghét, lại mang lại cho cô cảm giác muốn bảo bọc.

Khi trước cô còn nghĩ mình bị les, thấy con trai liền có cảm giác muốn giết người, lại chơi cùng con gái, còn rất thân với Tiểu Bạch, Lạc Hạo chỉ xem như em trai... thật khiến cô không khỏi có phần lo lắng.

Nhưng từ khi gặp cậu, cả tinh thần và ý nghĩ cũng thay đổi, vì sao?... cô không biết.

Chỉ biết là, cô nhất định phải nắm được cậu....

_____+_____

Sáng ngày hôm sau, khi chỉ vừa mới tỉnh dậy, cậu liền khóc thét lên, làm cô mơ màng mờ mắt, ý nghĩ như muốn giết cái người vừa mới làm ồn kia...ngược lại khi nhìn thấy cậu, tâm tình liền hạ thấp, nhìn cậu bằng ánh mắt lo lắng, nhưng miệng vẫn mạnh "Nhón nháo cái gì?"

Cậu vừa méo mếu vừa nói "Đã quên mất gọi cho mẹ rồi, mẹ sẽ rất lo"

Thật hiếu thảo nhỉ, đứa con ngoan.

"Bây giờ đi về"

Vừa định xách cặp lên lại nghe tiếng la hét hoảng phía sau "Trễ học mất rồi", cô quay lưng lại nhìn "Chủ nhật cụ ạ" cứ lèm bèm.

Khi cô quay lại cậu liền kinh ngạc, đi nhanh về phía trước mặt cô, tay đưa lên rồi để xuống, mặt có vẻ thích thú, cô khó chịu "Sao?"

"Mặt chị bây giờ thật khác"

Cô liền nhớ ra, lấy tay che mặt mình lại, đây là lần đầu tiên người ta thấy được mặt mộc của cô, trừ ba mẹ cô... lúc còn sống.

Cậu cười ngất ngưởng "Có sao đâu, có chút không quen mắt, nhưng chị để mặt mộc có vẻ đẹp hơn"

Nghe cậu nói tim cô liền nhảy.

"Ý cậu tôi trang điểm thật xấu?"

Mắt cậu mở to "Không không" xua xua tay

Cô quay lưng lại đi "Muốn đi bộ thì cứ đứng đó xàm ngôn"

Cậu liền chạy theo, còn suy nghĩ chuyện lúc này, thật sự cô để mặt mộc sẽ đẹp hơn, làn da trắng hiện ra vì thường ngày làn da đó núp dưới lớp phấn hồng và kem nền nâu đậm, bờ môi hồng tự nhiên cũng được hiện ra vì thường ngày nó cũng bị ẩn dưới lớp son đậm màu, đôi mắt to tròn cũng lú ra vì thường ngày nó núp trong màu đen của cọ và macara.. bây giờ cô còn nhìn có vẻ trẻ hơn cậu nữa kìa.

Khi cô và cậu men theo đường thẳng thì gặp ông lão hôm tối, cô và cậu vô cùng cảm ơn dù biết xem nữa mình bơi trong đêm.

Ông lão tốt bụng còn muốn dẫn đường cho 2 người ra, cô liền vui vẻ đồng ý ngay.

Về được đến trước nhà cậu, ba mẹ cậu liền chạy ra đón, cậu bước xuống xe nước mắt lưng tròng ôm mẹ, nhõng nhẽo "Mẹ ơi Lạc xin lỗi, Lạc làm mất xe, còn qua đêm ở ngoài không về nhà"

Mẹ Lạc khóc ôm cậu "Không sao, không sao" mắt vẫn không quên nhìn cô gái đi cùng con trai về.

Ba Lạc thì đứng kế bên la nhưng tay vẫn vuốt lưng cậu, lo cậu sợ hãi.

Nhà cậu không quá gọi là giàu chỉ được gọi là khá giả, ngôi nhà tường khá to có vẻ lâu năm, nhưng trang trí rất đẹp... kế bên còn có một căn nhà như vậy... giống nhau?

Họ thật hạnh phúc, đây mới là gia đình chứ, cô nhìn cậu mỉm cười, rồi nhìn ba mẹ cậu gật đầu, ý bảo cháu về trước.

Mẹ cậu liền giữ lại "Con gái, con tìm được và đưa Lạc về, cô rất cảm ơn"

Cô ngay người, gì mà tìm được? Đừng nói bà nghĩ là cậu bị lạc cô đi kiếm đưa cậu về nhá?

Cô chỉ mỉm cười hiền lành "Không sao ạ"

"Hay cứ vào nhà dùng một bữa cơm" bà có qui tắc, ai có ơn với mình liền phải thật lòng mà trả, cô cứu con trai bảo bối của bà và bà nhìn cô cũng rất có thiện cảm, thấy được hình ảnh mình khi trẻ.

Cô nhìn có vẻ ngang bướng, nhưng bà nhìn ra đó chỉ là vô bọc, lớp vô bọc cho cuộc sống không công bằng.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Anh Đến Trọn Đời!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Bảo bối khó chiều!

Thấy được ánh mắt chân thành của mẹ Lạc, cô cũng không nỡ từ chối dù gì cô cũng có cảm giác muốn cùng sống chung gia đình với cậu?

Khi vào nhà, không khí ấm áp liền xông vào mũi, nhìn trên bàn đầy thức ăn, cô cũng đoán ra được là đang chờ cậu về.

Cậu lên phòng tắm rửa, rồi thay ra cái quần đùi và áo phong, bộ đồ thoải mái ở nhà, nhanh chân đi xuống, miệng còn không ngừng than đói, mặc kệ mái tóc mới gội vẫn mới lâu sơ sài còn rỉ nước, đúng là thiếu niên mới lớn có chút hấp dẫn kì lạ.

Ba Lạc cũng rất vui vẻ lấy thêm một bộ chén đĩa, bộ mặt áy náy nhìn cô "Vì thời gian nên thức ăn trên bàn có hơi nguội, hay để bác hâm lại?"

Cô nhanh chóng xua xua tay, mặt đầy vẻ cảm tạ và bất đắc dĩ "Không cần đâu ạ", đâu phải lúc nào cháu cũng được như này, được vậy là quý lắm rồi, khi ngày thường cô chỉ có thể ăn món ăn liền, khi có tiền nhiều mới có thể đi ăn những thứ ngon khác, lâu lắm rồi không được ăn bữa cơm gia đình.

Mẹ Lạc nhìn ra được ánh mắt bi thương của cô, trong lòng liền thương cảm, mời cô vào bàn ăn, trong lúc ăn còn cùng cô trò chuyện "Năm nay cháu học lớp mấy rồi?" Vừa nói vừa gấp cho cô miếng sườn chua ngọt ngon lành.

Cô nhanh chóng đón nhận miếng sườn từ đĩa mẹ Lạc, miệng ngoan thuận đáp "Là 12 ạ"

Mẹ Lạc tươi cười cũng xen lẫn ngạc nhiên, bộ mặt này không nhìn ra là lớn hơn con trai, nhưng khí chất so với con trai ngốc có phần chênh lệch lớn, gấp cho con trai một miếng "Vậy là lớn hơn Tiểu Lạc 2 tuổi, cũng sắp tốt nghiệp rồi phải không?"

Cô ngừng nhai "Vâng, nhưng vì chuyện gia đình cháu trẻ học 1 năm, lớn hơn Bảo Lạc 3 tuổi ạ"

Bà ngạc nhiên hơn, còn lớn hơn 3 tuổi ý, nhìn thật không ra.

2 cha con này giờ cứ tiếp tục ăn, không quan tâm đến chuyện đời, ăn như bị bỏ đói mấy năm.

Quả thật cô nhìn ra được... Bảo Lạc giống ba.

Mẹ Lạc tiếp tục hỏi "Gia đình cháu thế nào?" Giống như bà thấy mình sai khi hỏi ra câu này.

Cô cố giữ bình tĩnh "Bà mẹ cháu không còn nữa"

Cả nhà chấn kinh, bao gồm cả cậu "Bác thật xin lỗi"

Cô chỉ cười "Không sao ạ"

Bình thường nếu ai hỏi về gia đình cô, nhất định cô sẽ cho người đó lãnh đủ, nhưng khi Mẹ Lạc hỏi, cô cảm thấy ấm áp vô cùng, bà là thành tâm thành ý quan tâm đến cô, thử hỏi xem cô phải tức giận ở điểm nào đây?

Ăn cơm xong cô chào hỏi gia đình cậu định quay về, nhưng cô còn quay qua cậu đang đứng cạnh ba Lạc, bước đến trước mặt cậu, dưới sự chứng kiến của cha mẹ cậu, xoa đầu cậu, còn nói ra "Sau này tôi có thể cho cậu quá giang" đầy cung nịnh.

Bà biết con trai mình ngốc, Nếu như một người nào đó làm hành động vừa nãy với con trai bà nhất định sẽ đánh mắng, còn với cô gái này bà có thể nhìn biết được trong đó toàn là sự bao dung... bà càng ngày càng thích cô gái này.

Cậu chỉ vui vẻ gật đầu, cô quay qua ba mẹ cậu "Cháu về ạ" ba mẹ cậu về gật đầu lại, trước khi cô đi mẹ Lạc còn bồi thêm một câu "Khi rảnh, à không.. bất cứ lúc nào cháu cũng có thể đến đây" bà rất muốn như vậy.

Cô quay lại "Vâng, cháu cảm ơn" rồi nhìn cậu "6h30 ngày mai gặp cậu tại đây"

Cô nghĩ, cậu thật sự rất tốt số mới có được gia đình như vậy, cũng phải thôi, với tính cách "bánh bèo" của cậu mà trải qua cuộc sống như cô, chắc cậu cũng không còn trên cõi đời này nữa rồi.

_____+

Đúng như dự định 6h30 sáng cô đã có mặt trước nhà cậu, mẹ Lạc đi ra về mặt áy náy "Có phiền cháu lắm không?"

Cô trả lời nhanh "Tiện đường mà bác" cô ở đường 26, cậu ở đường 22 trường học thì ở song song đường 20 cũng rẽ qua thôi.

Tuy rất thích gia đình cậu, nhưng cô vẫn chưa thể thích nghi với người lạ qua một sớm, cách nói chuyện còn chưa hòa nhã lắm, còn khách khí và lễ phép cứng nhắc.

Tức nhiên là cậu sẽ chờ cô, cậu vui vẻ đi, nhưng cậu nhận ra...chờ một đại tỷ đến trường không phải là điều dễ dàng gì.

Vào lớp các bạn luôn trêu ghẹo, cứ bảo hoa lài cấm bãi phân □....

Thật sự cậu và cô có gì đâu mà phải gằm gằm.

Còn bảo cậu vịt hóa thiên nga, cậu cũng biết trào lưu đó rất hot trên mạng xã hội, nhưng cậu chưa từng chơi Tiktok cơ mà.

_____ + _____

"Cậu nói đi, nam sinh ngày thơ hiền lành đó là thế nào?" Tiểu Bạch thật sự chịu không được nữa những tin đồn, mà người bạn thân cứ dẫu mình.

Lạt Hạo đứng bên tò mò không kém, nhưng khí chất cao ngạo, không nói.

Cô rất tự nhiên mà phun ra câu nói làm người ta hết hồn "Bảo bối tao khó chiều" (Cách xưng hô này với bạn thân rất thân mật có phải không?)

Bạn đang đọc truyện *Sủng Anh Đến Trọn Đời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Muốn ra mặt!

Cô không trả lời, nhỏ cũng không tức giận, nhẹ nhàng hiểu ra vấn đề liên trừu "Là tiểu bảo bảo sao?"

Cô nhủ hàng mây xinh, khó chịu ra mặt "Cũng không phải con tao"

Như là vừa mới nghe chuyện kinh dị, Tiểu Bạch liên kinh ngạc không thôi, ngay cả Lạt Hạo cũng không đứng nổi nữa.

Đến rồi, từ xa liền thấy bóng dáng cao cao, khuôn mặt nhìn trời nhìn đất đi đến, lại gần chỗ cô, như hình như là không thấy cô, cô liền gọi "Này Tiểu Lạc"

Cậu thắc mắc quay đầu lại nhìn, vì cái tên này chỉ có ba mẹ mới gọi cậu thôi.

Thấy cô cậu liền vui vẻ chào hỏi "Chị ăn trưa sao?"

Cô gật đầu, điều khiến cho nhỏ và Lạt Hạo kinh hoàng là...cô cười dịu dàng, cô là cười dịu dàng, trước giờ chơi chung với nhau, cô không bày ra bộ mặt khó chịu muốn giết người thì thôi họ đã thấy hôm nay không khí tốt, đừng nói chi mơ mộng đến cô cười.

"Ăn trưa, lại đây ngồi"

Cậu liền lác đầu khó xử "Không phải đến ăn trưa"

Cô khó hiểu, bây giờ đã 11h30 trưa rồi, 1h lại vào tiếp tục buổi chiều, không phải đến ăn trưa thì chẳng lẽ đã ăn rồi,,,nhưng tiếng chuông báo vừa tan 5 phút trước, vậy làm sao có thể ăn nhanh như vậy? "Ăn rồi?"

Cậu lác đầu "cũng chưa"

Vậy là không ăn rồi, nhìn người cũng không có bao nhiêu thịt, vậy mà lại có chế độ ăn kiêng khắc nghiệt?

Cô ngoác cậu lại hỏi, cô biết cái người ham ăn này không có lí nào giảm cân không ăn như vậy.

"Thấy khó chịu chỗ nào? Sao không ăn?"

Cậu chỉ cúi mũi xuống không trả lời, từ đằng kia có cậu bạn học chạy đến, thấy cô liền cuối đầu, cậu học sinh đó cũng biết cậu có quan hệ đặc biệt với đại tỷ.

Thấy được người bạn thân nhất trong lớp đến, cậu liền cười hí hửng, giương như chỉ có Gia Minh mới coi cậu là bạn thôi.

Cậu Gia Minh tức giận, nói nhỏ bên tai cậu, nhưng tiếng lại vừa đủ cho những ai ngồi trong bàn này nghe, cậu muốn đại tỷ nghe rồi lấy lại công bằng cho

cậu bạn Bảo Lạc ngốc nghếch của mình, "Sao cậu cứ cho cậu ta mượn hết tiền của mình vậy, hết lần này đến lần khác, ngay cả tiền ăn trưa cũng không có?"

Cậu không để ý những người xung quanh, xuyt một cái, muốn cậu bạn nói nhỏ một chút "Không phải vậy, cậu ấy bảo muốn mua thuốc, nhìn rất yếu"

Gia Minh như muốn mắng người "Lúc nào cũng lấy lý do đó, cậu bị lừa, ai cũng nhìn ra, trừ cậu...nếu lúc này cậu không cho mượn, bảo đảm với cậu, cái sắc mặt yếu đó sẽ biến thành muốn giết người, có khi nào thấy trả không?"

Nghe xong đoạn đối thoại đó, đôi tay đầy nội lực đập mạnh xuống bàn, nhìn thẳng vào cậu học sinh này giờ nói chuyện với cậu "Thằng nhóc đó hiện tại ở đâu?"

Bình thường ai thấy sắc mặt cô như vậy liền sợ, nhưng Gia Minh thấy sắc mặt đó liền vui, cậu bạn ngốc của cậu sắp được giải úy khuất "Không biết nữa, nhưng chị có thể tìm cậu ấy trước lúc vào học 20 phút" nói xong cậu học sinh liền gật đầu lễ phép rồi mới rời đi.

Cô tức giận nhìn cậu, bắt quá trong mắt yêu thương cũng ngập tràn đi.

"Muốn tốt với người khác, trước hết phải thật tốt với bản thân mình, nó chẳng làm gì để khiến cậu ngược đãi nó" đúng là tên ngốc này quá tốt, bị người ta lợi dụng vẫn không hay biết cái gì.

Cậu chỉ cúi đầu xoắn vạt áo.

Cô dịu xuống "Có đói không?"

Cậu nhìn xuống cái bụng mình, rồi nhìn vào túi quần, ngược lên nhìn cô bằng đôi mắt đáng thương vô cùng "Không đói"

Cô thở dài, đứng lên xếp hàng lấy com, trong khi đó Tiểu Bạch vừa mới đi lấy một phần để trước mặt cô chưa được bao lâu.

Nói là xếp hàng, nhưng mọi người khi thấy cô liền lui ra, rất nhanh liền bùng đến một phần nữa để trước mặt cậu "Nhận lấy, xem như tôi trả bữa com hôm qua"

Tiểu Bạch và Lạt Hạo xem ra hôm nay ngạc nhiên lại nói tiếp ngạc nhiên, bình thường com dâng đến họ còn chê, hôm nay lại tự đi lấy com...cho người khác ăn.

Có ăn cậu cũng ngại ngừng khách khí làm gì, trực tiếp nhai ngồm ngoảng thật nhanh.

Tưởng hôm nay mọi việc đã xong, không ngờ cô lại đưa ra ý kiến muốn đưa cậu vào lớp, nhưng để cậu vào trước, cô muốn nhìn xem ai là người đã gạt tiền cậu, thật là gan to quá mức sống chán rồi chứ gì, cô không muốn cậu bị uất ức nhưng chỉ ôm một mình, cô muốn bảo vệ, ra mặt cho cậu... trước khi cậu đi vào lớp còn dặn dò "Lát nữa dù cho tôi có nói gì hay làm gì không đứng cậu cũng chỉ có thể im lặng và gật đầu, gõ chưa?" cậu gật gật, cặp thanh mai trúc mã kia đứng bên cạnh cũng muốn xem chuyện vui nhộn.

Mới bước vào lớp cậu thanh niên đầu móc lai đủ màu liền nhanh đi đến vỗ vai cậu "Cảm ơn tiền của mày" nhìn đầu cũng không ra vẻ bệnh cần mua thuốc, rất rõ là bị gạt, mà cậu ngốc còn vui vẻ gật đầu "Không có gì?" không có cái gì, cô tức giận. Nhưng vẫn giữ vẻ bình tĩnh mà bước vào lớp, mọi người cũng sắp biết chuyện gì xảy ra nhưng chỉ có cậu học sinh đầu móc bầy bá là không biết.

Cô ngồi lên đùi cậu rất tự nhiên, cậu gật bắn người nhưng không giám nhúc nhích, sợ cô ngã.

"Tiền của tôi cho cậu đã sử dụng hết chưa?" thấy sai sai nhưng cậu vẫn nghe lời cô nói lúc này mà gật đầu.

"Làm gì kể ra thử xem"

Cậu im lặng, cái cậu học sinh lúc trưa (Gia Minh) bước vào "Hoàn à, cậu mượn tiền Bảo Lạc mua thuốc uống, giờ đã thấy đỡ hơn trước chưa?"

Cô nhếch môi "MÀY CHẾT CHẮC"

Bạn đang đọc truyện *Sủng Anh Đến Trọn Đời!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Không bao giờ nổi giận... Với cậu!

Học đã được 2 tháng, cậu cũng biết Bảo Lạc có quan hệ với đại tỷ, nhưng cậu ta rất hiền lại dễ gạt, túng thiếu nên mới liều...

Cô đã bước về phía bạn nam kia, phía sau bỗng có bàn tay nắm lấy cô, cô nhìn lại... cậu nhìn đôi mắt cô, đôi mắt đang giận dữ.

Cô nghiêng đầu qua hỏi "Gi?"

"Đừng đánh" cậu cũng biết cô rất dữ chẳng ai không sợ tuy không biết cô là gì, nhưng cậu cũng rất sợ cô.

Muốn chửi cho một trận, nhưng nhìn vào đôi mắt đó, cô không nỡ... Được...coi như cô đại trai.

Cô chỉ nhẹ bước lại cậu bạn đang rung rung, cậu tưởng đâu cô sẽ đánh, nhưng không tưởng rằng cô không đánh mà còn nói chuyện đàng hoàng.

"Cho cậu cơ hội cuối cùng?"

Thấy khí thế đó cậu học sinh đầu móc lại không khỏi giật mình "Hả..dạ?"

Cô nhẹ thả ra một câu rồi đi "Năm học này phiền cậu phục vụ cho Bảo Lạc rồi... không thì nghỉ học đi"

_____ + _____

Hết giờ học cậu ngồi ở quán nước gần trường với Gia Minh, chờ cô để đi kè, vì lớp cô học đến 5 tiết mà cậu chỉ 4 tiết...ra sớm hơn rồi.

Điều khó hiểu và khác thường hôm nay là tại sao cậu bạn cùng bàn này cứ ngồi nhìn cậu từ sáng đến giờ nhỉ?

"Cậu có điều muốn nói sao?"

Cậu bạn nhìn cậu bằng ánh mắt ngưỡng mộ "Không ngờ tin đồn là có thật... Chị Thiên quả thật bực cậu"

Cậu đỏ mặt và cười xấu hổ, ai mà biết đâu.

Tiếp tục nhìn cậu bằng ánh mắt đó "Đại Tỷ... ời thích thật"

Cậu khó hiểu lắc đầu "Là cái gì?"

Gia Minh giả vờ đưa tay lên đánh cậu "Ngốc vừa thôi, là trùm trường ai cũng sợ"

Cậu lại càng không hiểu "Tại sao lại sợ, chị ấy rất tốt mà?"

Gia Minh thở dài, người ta khinh thường cậu là chuyện bình thường quá rồi còn gì "Cậu không biết đó thôi, anh của tôi học bằng lớp chị ấy, kể lại nghe mà rùng mình"

Cậu uống miếng nước rồi đưa mắt tò mò nhìn cậu bạn Gia Minh.

"3 năm trước, là lúc chị ấy mới bước vào lớp 10, trường này có chị Hậu và anh Linh là cặp đôi trùm trường, bóc lột các học sinh khác, ai mỗi ngày cùng phải đưa nếu không sẽ bị đánh, chỉ riêng chị Ý Thiên, chị Tiểu Bạch và anh Lạc Hạo không đưa, còn muốn thách thức bọn họ, đấu đá với nhau khoảng 2 tháng thì một hôm bên ngoài trường có một băng nhóm muốn đấu với trùm trường, chị Hậu và anh Linh bị đánh cho bầm dập, nên mới nói nếu chị Thiên giải quyết được họ thật sự bái phục chịu thua..." Gia Minh nhìn lại cậu, đôi mắt tò mò mà kinh ngạc.

Thấy cậu bạn im, cậu hỏi thúc "Nhanh nhanh.. rồi thế nào"

"Từ đó, mọi người trong trường ai mà bị ức hiếp hoặc trong trường có đánh nhau chị liền giải quyết, ngay cả thầy cô quản học sinh cũng không bằng chị ấy"

Cậu vẫn thắc mắc "Vậy thì là nể, sao lại sợ?"

Gia Minh thở dài "Chị ấy rất tàn ác",nói nhỏ " cũng không hòa đồng thân thiện, nên ai thấy cũng sợ đặc tội"

Cậu chỉ cười trừ, vì thấy bóng hình của cô nên cậu chào tạm biệt cậu bạn rồi rời đi, trong đầu vẫn không ngừng suy nghĩ.

Cô không thân thiện sao?... thật không thể nào.

Hôm nay cũng như mọi ngày, cô cùng cậu đi học về, nhưng khác ở điểm là... không khí trở nên im lìm đến lạ, ngày thường sẽ nghe câu đùa thuyên bên tai, nào là hôm nay ở lớp thế nào?, học hành ra sao, thấy gì, ăn gì, đủ mọi thứ trên đời... nhưng hôm nay cậu im lặng.

"Có tâm sự?" Cô thấy lạ nên hỏi.

Đang suy nghĩ bị tiếng nói của cô làm giật mình "Hả... hả?"

Cô gắt giọng "Bị gì?" Không biết nghĩ tới cái gì mà ngay cả lời cô nói cũng không nghe?

Suy nghĩ một hồi lâu, cô chờ một hồi lâu cũng không thấy cậu trả lời, cô ngừng xe bên vệ đường, liền như nổi đóa "Ai tha mất lưỡi cậu rồi sao?"

Không trả lời, chỉ biết xoắn lấy cái vạt áo, nhìn cũng biết là mẹ cậu ừ ngay ngắn.. nhưng giờ nó nhăn nhúm không thôi.

Cô thật sự không tức giận được nữa mà chuyển sang hắc ám,.. được, hôm nay lại cứng đầu, không trả lời xem như bị tha lười, để cô xem lười cậu còn không.

Ngồi yên trước, cô nhanh chóng cúi đầu xuống, bàn tay nắm phía sau cổ cậu, ép cậu ngược lên, rồi kéo đầu cậu lại gần, lấy đôi môi không một miếng son vì ra về cô bôi hết, in lên đôi môi đang mím lại, trước con mắt kinh ngạc của cậu, cô như con rắn, dùng chiếc lưỡi dính hương của mình mà cậu mở hàm răng của cậu đi vào, hôn sâu.

Cậu chỉ kịp "Ừm.um" cũng không có cách nào kháng nghị, dường như cũng không muốn kháng nghị, lý trí muốn từ chối nhưng tên khốn thân thể vẫn làm thình.

Sau khi thấy cậu muốn khóc, cô mới luyến tiếc buông ra.

"Chị.. chị"

Bây giờ cô không muốn chối "Phải, là tôi cố ý hôn cậu, cậu làm gì"

Im lặng, nước mắt cậu rơi.

Cô nhìn được quả thật cậu rất sợ cô, mà cô cũng nhìn thấy.

Cô nén xuống tâm tình, lau nước mắt cho cậu.

"làm sao sợ?"

Cậu uất ức "Chị.. đại tỷ... Sẽ tức... hức.. giận"

Cô hiểu rồi, thì ra giờ mới biết... cô thở dài, nhẹ nhàng vừa lau nước mắt vừa dịu dàng nói "Không bao giờ nổi giận... với cậu"

Bạn đang đọc truyện *Sủng Anh Đến Trọn Đời!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Tôi cho cậu biết

Qua ngày hôm đó, cậu cứ nghĩ tới cái nụ hôn kia liên tục, mà lúc chưa hôn đã suy nghĩ đến cô, mấy ngày trước đã hôn rồi thì lại càng nghĩ đến, bỗng nhiên cậu rất nhớ cô...

Trong lòng cậu nghĩ vẫn một lòng với một người là Bản Bản, thanh mai trúc mã cùng lớn lên với cậu, cậu thương từ lâu, nhưng cậu cũng biết được trong tim mình, chính xác là ngay vị trí tim đã có sự thay đổi... nhưng lại không biết thay đổi cái gì.

Hôm nay là chủ nhật nên cả trường cậu được nghỉ, sáng sớm chỉ 6h30 nên cậu còn chìm trên người cái chăn, đang mơ màng tỉnh dậy vì tiếng ồn phía dưới, cậu chỉ nghe loáng thoáng là tìm cậu, cậu suy nghĩ một hồi rồi giật mình dậy... là chị đến.

Khi làm vệ sinh và mặc quần áo thật nhanh chạy xuống nhà thì mẹ nói cô đến tìm cậu, nhưng mẹ cậu nói cậu đang ngủ nên đã đi rồi, cậu thấy tiếc nuối.

Càng bức bối hơn là mẹ cậu còn sai cậu đến trung tâm bách hóa cách đây nửa cây số, chạy bộ đến đó.

Chạy thì chạy, mẹ cứ bảo cậu ăn rồi ngủ sẽ như heo, mà cậu chỉ thấy mình chẳng được một lạng mỡ.

Bước vào siêu thị, cậu đi vào gian Trái cây lựa đến lựa lui như lời mẹ đã dặn là phải thật tươi, mà trái nào cũng như trái nấy, biết lựa sao bây giờ...?

"Cậu có mua không? Lựa thêm vài phút nữa thì hàng trái cây này nát" mang theo vài ý cười châm chọc.

Tiếng nói bỗng nhiên xuất hiện sau lưng mình làm cậu giật thoát lên, xém nữa là ngã.

Cậu quay người lại, ngạc nhiên... là chị.

Mà điều cậu ngạc nhiên hơn nữa là cách trang điểm của chị hôm nay có phần khác với ngày thường, hôm nay chị chỉ đánh một lớp son nhẹ, hoàn toàn không trang điểm, nhưng nhìn cứ như trang điểm, vì da chị trắng hồng, nhìn cứ như đánh má hồng, rất xinh... đôi mắt ngày thường chị vẽ cho dài đậm ra còn gần mi giả, hôm nay hoàn toàn không có gì cả... chỉ để không đôi mắt to tròn, dù mi thật thì không thể nào dài bằng mi giả, nhưng như vậy lại rất xinh.

Cậu nhìn đôi môi đó, mấy ngày trước còn đề nặng hôn cậu, hôm nay nó lại chum chím, đó chính là trái táo tươi cậu đang tìm.

Bất giác vừa ý thức được suy nghĩ của mình, mặt liền đỏ mắt càng long lanh.

"Nhìn gì?"

Bị tiếng nói phá vỡ không khí, cậu liền vội vàng nói "Chị..sao lại ở đây?"

Cô quay lưng lại sắp xếp mấy cái trái cây bị lộn xộn, lời đều đều nói "Làm"

Làm? Là đi làm thêm sao?... mà hình như "Lúc sáng chị tìm Lạc?"

"Phải, muốn tìm cậu khoe công việc mới nhận được, nhưng.." Cô quay lưng lại nhìn thẳng mắt cậu "Cậu không muốn gặp tôi"

Cậu giật mình "Không, ngủ.. ngủ... không phải không muốn gặp"

Cô bước đi "Tôi nói đùa"

Chị ấy đùa với cậu.

Cậu đi theo phía sau cô, như muốn nói gì đó.

Cô quay lại "Muốn nói gì?"

Cậu đỏ mặt, chỉ chỉ vào cái môi mọng của mình "Chỗ này... khó chịu lắm"

Cô cười khế, cái miệng xấu xa này, nghĩ gì liền nói đó.. nhìn vào bờ môi cô hằng mong nhớ, cô muốn chiếm hữu nó, cô muốn ngày nào cũng được nếm nó, nhưng cô biết cậu sợ cô, cô càng không muốn vì sự bá đạo của mình mà càng khiến cậu sợ... chứ thật sự.. nhìn nó cô nhỏ vai.

Cô nhìn xung quanh, không thấy quản lý, liền kéo cậu vào khung cầu thang gấp khúc vắng người, đẩy cậu vào tường, nhanh chóng đem môi mình đặt lên môi cậu, cậu liền thoải mái thở ra một cái, dùng kỹ thuật cùi chấu của mình đáp lại cô, cái lưỡi cô nhanh chóng đi vào.

2 người dần co nơi cầu thang mà vẫn không biết có người vẫn đang chứng kiến.

Khoảng 4p, cậu khó thở, khều khều vai cô, miệng cô gắng thoát ra để nói "Khó...th....ở"

Cô mặc kệ, vẫn tiếp tục hôn.

Cậu như vỡ vai cô mạnh hơn, mắt tròn to, tưởng tượng như mình sắp chết "Sắp...chết...t"

Cô buông ra, cười một cái, trong mắt hiện lên biết bao yêu thương "Chưa có ai chết vì hôn" cô cúi đầu hôn cậu cái rõ kêu.

Vừa cười vừa nói "Lúc này sao khó chịu, bây giờ đỡ chưa?"

Sau khi lấy lại nhịp thở bình thường, cậu liền xấu hổ trả lời "Đỡ hơn, lúc này.." chỉ vào môi cô "thấy nó liền khó chịu"

Ánh mắt đen tối của cô nhìn cậu "Rất thích nó?" Chỉ môi mình.

Cậu không trả lời, dù có thích cũng không dám trả lời.

Đại ngốc "Để tôi nói cho cậu Biết"

"HẢ"

Cô thân nhiên đem môi mình in lên môi cậu, bây giờ trong 2 người ai nói thì môi họ cũng đều chạm vào nhau chuyển động.

"Cậu bị bệnh rồi, khó chữa lắm, không có thuốc trị sẽ chết" lừa đảo.

Cậu giật mình, cậu sắp chết, đôi mắt đối diện với cô liền rung rung "Làm sao bây giờ?" Mếu mếu.

Cô cười, thật dễ gạt "Chỉ cần mỗi ngày đều hôn"

Bạn đang đọc truyện *Sùng Anh Đến Trọn Đời!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Thanh mai trúc mã?

Sáng nay cũng như mọi ngày bình thường họ đi học, cô vẫn đến rước cậu và cậu chờ cô đi.

Nhưng hôm nay khi bước vào trường ánh mắt của mọi người nhìn cậu liền khác hẳn, Tuy bình thường ánh mắt họ nhìn cậu không chút thân thiện nhưng bây giờ nó còn chẳng thân thiện hơn tí nào, ai nấy đều cầm trên tay chiếc điện thoại vừa đi vừa nhìn cậu.

Vừa mới bước đến khúc cầu thang, Gia Minh đã từ đâu chạy xông xộc lại, hỏi tới tấp "Trời ơi, cậu thật sự đã nổi tiếng rồi!"

Cậu vẫn ngáo ngáo chẳng hiểu gì cả, đưa đôi mắt cún con nhìn cậu bạn.

"Cậu nói gì chứ?"

Ga Minh liền đưa cái màn hình điện thoại iPhone cho cậu xem, Đúng là điện thoại chất lượng có khác hình ảnh rõ sắc nét, nhưng mà... nhìn hai người trong hình sao quen thế.

Cậu nhìn rõ hơn nữa thì giật thoát mình... Người trong ảnh không phải là cậu và cô hay sao?... Nhưng mà đây là trong tình cảnh nào?... Là tình cảm Cô và cậu đang hôn nhau.

"Thôi xong rồi, sao nó lại ở trong đây vậy?"

Gia Minh nhìn cậu bằng đôi mắt khác thường "do cậu làm mà bị người ta chụp lên còn giả vờ như không biết"

Chụp lên? cậu và cô có đặc tội gì với ai đâu.

"Đây là trang mạng hot nhất trường cậu và chị ấy đã lên trên đây thì khó thể nào giải thích được"

Sự việc xảy ra như này cậu liền nhanh chóng muốn gặp một người... Nữ nhân vật chính trong bức ảnh.

Vì muốn chữa cho mình "hết bệnh", đúng như lời cô nói mỗi ngày đều hôn.

Ví dụ như lúc này.

Giờ ra chơi được nghỉ 30p, cậu và cô đang đứng ở phía sau cây cổ thụ to góc cuối sân trường, vì chỗ này được mọi người đồn là có ma nên chẳng ai dám tới vắng vẻ vô cùng.

Cô và cậu ngồi kế bên nhau, cậu luôn luôn đỏ mặt không dám nhìn lên cô, cô thì cứ nhìn cậu chăm chăm, rồi lấy tay xoa tóc đầu, cái đầu bóng mượt này chắc chắn là do mẹ cậu gọi cho rồi.

Đúng rồi...Cô tự chủ động hơn cậu lúc nào hôn cậu cô cũng không sài son... Vì cô muốn thưởng thức cậu bằng vẻ chân thật nhất.

Cậu cũng rất nhanh chóng phối hợp theo, do được cô huấn luyện mấy lần kỹ thuật của cậu lên cao một chút.

Hôn xong hai người chẳng nói gì mình trở về lớp, đúng như lời cô nói nụ hôn và chữa trị cho bệnh của cậu, mỗi lần hôn cậu xong liền thấy tinh thần rất thoải mái, chẳng giống như sự áp lực ở trên lớp.

Ra về cũng giống như bình thường... Nhưng điều khác lạ là, khi đưa cậu về đến nhà,nhà cậu trống trơn vắng vẻ.

Vì đã 6 giờ tối, nhìn căn nhà tối om cậu cảm thấy sợ hãi, nhìn cô đôi tay kéo kéo vạt áo.

Cô không hiểu rõ cậu đang muốn nói gì? Định quay đầu xe quay về, phía sau liền nghe tiếng nói đáng thương.

"Chị vào nhà cùng Lạc nha?"

Câu nói của cậu không phải là yêu cầu mà chính là khẳng định, Tại sao lại nhìn cô bằng đôi mắt đó, khiến cô không thể không thương.

Vừa định mở cửa ra, trên cánh cửa phát hiện một tờ giấy, trên đó ghi những dòng chữ, khiến cậu đang mếu máu giờ lại như sắp khóc:

"Bảo Lạc ở nhà ngoan nhé, ba mẹ đi về quê 1,2 tuần mẹ nghĩ con sẽ tự lo được, không thì cũng sẽ có người lo cho con thôi, con yêu"

Cô biết trong câu nói này có ý nghĩa gì, nhưng chưa kịp phân vân đã nghe thấy tiếng thúc thích bên tai.

"Ba mẹ bỏ Lạc rồi... hả?"

Đôi mắt đầy ẩm ướt nhìn cô đến đáng thương, lại yếu lòng.

Cô nhanh bước lại ôm lấy cậu "Không đâu, tối nay tôi sẽ ở lại với cậu" Đừng nói cô dễ dãi, nhưng nếu bỏ lại cậu 1 mình... cô nào dám.

Nghe được một chút an ủi, cậu ngẩng mặt lên cười tươi.

Vào trong nhà cậu bật đèn lên, cậu nói muốn đi tắm nên dẫn cô lên phòng, khi cậu đang ở trong phòng tắm, ngoài đây cô tham quan khắp nơi.

Thật sự là cậu chẳng đơn điệu chút nào, trên tủ đầu giường toàn là những con gấu bông, trên kệ tủ vàng cũng có vài miếng Slim và những cuốn truyện Doraemon...

Mất chút thời gian nhìn ngắm phòng tắm, cô đoán đây chắc là cậu, mỉm cười đi lại cầm lên tay.

Thì ra đây là ảnh bìa của cuốn album, cô lập tức mở ra từng tấm, đôi mắt bỗng híu híp lại khi thấy một bức ảnh... Cậu chụp cùng một cô gái.

Cô gái ôm lấy cổ cậu cười thật tươi, Đôi mắt cô tối sầm xuống, trống đánh vang hồi cảnh báo.

Khi cậu bước ra, tóc vẫn còn vài ba giọt nước chưa lau khô.

Cô mặc kệ cầm lấy tấm ảnh đi đến trước mặt cậu "Đây là ai?"

Nhìn thấy tấm ảnh cậu liền cười híu híp, trả lời đúng như những lời ba mẹ đã nói mà không cần suy nghĩ "Là Bán Bán, thanh mai trúc mã với Lạc, mẹ bảo sau này Bán Bán về nước sẽ cùng Lạc kết hôn"

Bạn đang đọc truyện *Sủng Anh Đến Trọn Đời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Chỉ là ghen nên giận

Cơ thể cô cứng lại,... thì ra đó chính là lý do mà cậu vẫn chưa có người yêu sao? Chứ thật sự không phải là hoa dại dễ hái.

Cô có nên từ bỏ ý đồ thực hiện tiếp theo của mình không?

Không phải là cô không tự tin với chính bản thân mình mà là không tự tin về cậu.

Cô biết được những người như cậu khi để ý đến ai thì chỉ đến 1 mình người đó vào lòng thôi, cô chỉ là người vừa mới quen biết thì làm sao mà có thể chen chân vào giữa cuộc tình nhiều năm của họ.

Với những suy nghĩ trên làm cô hết sức phiền chán, cảm giác ghen tị làm nên sự buồn bực trong lòng thấy rõ.

Cô thật sự ghét cậu quá đi.

Cô nhìn vào đôi môi 1 tháng nay ngày nào mình cũng hôn, nhìn nó mà cô uất hận vô cùng.

Cậu thì nói xong liền quay lưng mà ngồi nhìn móng tay, không phát hiện ra được nguy hiểm đang tới gần.

Đột nhiên, cô đưa ra bàn tay xinh đẹp bóp lấy khuôn mặt cậu, mắt trừng lớn... làm cậu cảm thấy sợ.

"Không thể nhịn được mà"

Nói xong câu đó cô lập tức nhanh đến lấy môi mình đè lên môi cậu, cắn xé, đưa lưỡi mình vào trong như muốn hút hết những thứ ngọt ngào gây nghiện trong miệng cậu, cô nghĩ trong lòng... đây là nụ hôn cuối cùng!

Cậu dù ngu ngốc cũng hiểu được rằng cô khác lạ, nụ hôn hôm nay không phải như sự dịu dàng cung chiều mình ngày thường, mà là sự trút giận.

Chị giận sao?

Cô đè cậu ra giường, nằm trên người cậu, tay sờ soạn, hôn cậu đến hết đường khí hôn đến cậu nghẹt thở cũng không buông, hôn đến môi sưng đỏ có vết sứt sấp chảy máu cũng không tha.

Cậu um um không được, biết cô nổi giận đành âm thầm rơi nước mắt, khóc đến đáng thương.

Ném được vị mặn đắng trong miệng cô buông cậu ra, thấy cậu nước mắt đầm đìa có đau lòng nhưng cũng dằn vè tức giận "Sao? Ai làm gì đâu mà khóc? Có phải chỉ có cô ta mới có thể hôn cậu, cậu thuộc về cô ta, tôi hôn cậu, cậu liền khóc"

Cậu không hiểu những lời nói đó có ý nghĩa gì, nhưng không hiểu tại sao trong lòng lại âm ỉ, không biết mình đã làm sai chuyện gì làm cô giận đến vậy, uất

ức quá liền khóc càng lợi hại.

Cứ tưởng cô sẽ dễ giành và hết giận, nhưng cậu đâu biết làm như vậy cô liền nghĩ cô hôn cậu làm cậu chán ghét đến nỗi khóc ròng.

Cô bước xuống giường, mặc cho cậu khóc, nói thật lớn "Coi như xong" rồi bước ra khỏi nhà.

Cậu nhìn cô khóc lớn hơn mong cô quay lại, nhưng tiếng khóc của cậu càng làm cô đi xa hơn.

Chị giận thật rồi, rất rất là giận Lạc.

-----"="-----

Tâm trạng cô bây giờ rất là chó má đây.

Không biết chuyện gì lại khiến cho Chị Thiên tức giận ngút trời như vậy?? Tiểu Bạch và Lạt Hạo không dám nói lớn, chỉ sợ cô nổi điên.

Giờ ra chơi sân trường lúc nào cũng đông đúc, nhưng chỗ của cô ngồi lúc nào cũng yên lặng, bình thường đã yên lặng, bây giờ còn yên lặng hơn.

Từ xa cô đã thấy bóng dáng của kẻ ngốc kia, đang cùng cậu bạn Gia Minh đi đến, khuôn mặt hồn nhiên hằng ngày ừ ừ không thôi.

Thật sự là hôm nay cô không cùng cậu đi học, làm cậu phải đi bộ, may là gặp Gia Minh.

Thấy cô ngồi ở đó, cậu nghĩ là cô đã hết tức giận nên đi lại đứng trước mặt cô.

Tiểu Bạch thấy cô không phản ứng liền khều "Bảo bối mày kia"

Cô đứng lên nói lớn "Tao không quen"

Cậu nói tuy đơn giản nhưng sẽ là sự phiền phức của cậu sau này.

-----"-----

Đã 1 tuần không hôn cô hình như bệnh cậu ngày càng tái phát, cứ ngỡ ngắn lâu lâu còn khó chịu.

Kể từ khi cô tuyên bố không quen cậu, bạn bè liền hùa nhau ăn hiếp cậu.

Bữa thì xé bài kiểm tra, bữa thì hùa nhau đổ oan làm cậu khóc, bữa thì dẫu tập sách, hôm qua còn đổ nước vào người cậu.... còn nhiều.

Ví dụ như hôm nay cậu bị bạn học đẩy đến ngã xiu.

Vô tình lọt vào tai cô, không muốn quan tâm nhưng vẫn hốt hoảng chạy đến y tá, ngồi nghe bác sĩ nói mà đau lòng.

"Sáng nay đã sốt mà không phát hiện, còn bị đẩy mạnh như vậy, vói lại dạo gần đây tinh thần dường như không tốt nên bị suy nhược cơ thể"

Cô biết tuần qua cậu bị gì, bạn bè ăn hiếp ra sao, bị khinh thường ra sao... cô chỉ giả vờ không quan tâm thôi, nhưng cô vẫn âm thầm giải quyết bọn họ.

Khuôn mặt cô đầy vẻ khổ sở.

Bỗng nhiên cậu mở mắt, cô liền đứng dậy muốn rời đi...phía sau liền nghe tiếng kêu yếu ớt "Chị ơi"

Cô dừng bước nhưng không quay đầu lại.

Phía sau lại vang lên tiếng nói, hình như là khóc rồi "Không biết chị vì sao mà giận Lạc, nhưng nghe Lạc nói lần cuối, Lạc sắp chết rồi"

Cô hoảng hồn giật mình, muốn nói nhưng đằng sau lại vang lên "Chị không hôn thật sự rất buồn, không thấy chị thật sự rất nhớ, chị không nói chuyện với Lạc thật sự rất khó chịu, không biết làm sao nữa, nhưng không tốt.. hức hức...rồi" những chữ cuối tiếng khóc lớn lên át đi lời nói.

Nước mắt cô ở khóe mắt, quay lại ôm cậu đang nằm trên giường, mặt áp vào tim cậu.

Là cô sai, cô không nên vì ghen tức mà bỏ rơi cậu, cậu vẫn chưa nói không cần cô còn gì...xem như cô mặt dày đi.

Cậu thấy cô ôm liền vui vẻ "Chị còn giận không?"

Nước mắt cậu còn đọng ở khóe mắt giống như nếu cô nói không nó liền trào ra.

"Không không, ngốc quá đi... ngoan, ngủ nào" cô nhéo mũi, kéo chăn cho cậu, hành động cưng chiều trở lại.

Cậu rất nghe lời nhắm mắt, tay vẫn không quên nắm lấy mép áo cô, cô cười.

Đáng yêu thế này, cô không buông nữa, cô sẽ bá đạo đập chấu cướp hoa, bông hoa non mềm này... nhất định là của cô.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Anh Đến Trọn Đời!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Cậu tìm tới đi!

Cốc cốc cốc.....

Hôm nay cậu rất tốt bụng, vì mới mua xe nên đột nhiên đến nhà cô gọi cô đi chơi, chủ nhật mà, cô đã cho cậu chìa khóa nhà từ trước, nên cứ như vậy mà tự nhiên vào nhà, nhưng cửa phòng thì cậu không có chìa khóa, đành phải gõ,

Gọi mãi mà vẫn không có tính hiệu, cậu liền theo suy nghĩ vớ vẩn của mình rằng cô sẽ có chuyện gì...nên nhân cơ hội cửa phòng không khóa mà tự ý xông vào...

Thấy cô vẫn nằm ngủ mới yên tâm thở ra, nhưng muốn kêu cô dậy cùng đi chơi với mình, lại xóc cái mềm lên, cậu liền há mồm tròn mắt...cô là không một mảnh vải che thân.

Thân hình trần trụi trắng nõn dưới lớp trần được mở ra làm thân thể cô có hơi lạnh liền co rúm lại

Cậu nhìn đến như chảy máu mũi với cảnh đẹp hút hồn kia, thân hình cô mảnh khảnh, cái gì cũng nhỏ nhắn và phẳng phiu, chỉ có cái bánh tròn tròn trước ngực là to to...cậu nhìn như nhỏ dãi.

Thói quen của cô chính là ngủ không mặc đồ...

Thấy lạnh người và cảm thấy có ai đó nhìn mình, cô liền mở mắt, cứ nghĩ là kẻ xấu nên tay rất nhanh chóng đập định bắt kẻ xấu.

Nhưng mũi lại rất nhanh bắt lấy mùi hương quen thuộc, mắt thấy rõ là ai liền có ý cười xuất hiện...tên nhóc này mới sáng sớm đã đến đây làm cái gì?

Cô cũng không ngại mà che dậy thân thể trần như nhộng trắng nõn của mình, vẫn phoi phoi ra đó nhìn cậu vì xấu hổ mà mặt mũi phỉếm hồng.

Vẫn khuôn mặt còn chưa ngủ đã đó "Làm sao đến?"

Ý thức được cô hỏi mình, trả lời theo vô thức "Muốn...muốn gặp chị"

Cậu cảm thấy máu sôi sục, phía dưới bức bối vô cùng, không biết diễn tả thế nào cho phải, cậu cũng cảm thấy được mũi có dịch lỏng chảy ra cực nhanh, lấy tay lau một cái rồi đưa xuống nhìn, mặt cậu biến sắc...là máu.

Thấy thế cô vừa hoảng vừa buồn cười, đưa tay kéo cậu vào người mình, cậu vì đang hoảng mà không chú ý đến, vừa lúc ngã vào người cô, mặt úp vào 2 khối tròn tròn trước ngực cô,,,thật êm.

Cậu muốn nhanh chóng đứng dậy, hồi cấp 2 cô giáo dục giới tính có dạy qua, mà như này thì chị thật sự bị lỗ nặng nề rồi.

Cô lấy tay ấn đầu cậu xuống "Nằm im đi, không thì nó sẽ chảy ra thật nhiều cho mà xem"

Cậu vẫn cãi bướng " Cũng không sao đâu" chóng tay ngồi dậy.

Cô thở ra, cho cậu hưởng lợi rồi mà còn bướng nữa chứ "Đến chết luôn"

Nghe được chữ đó cậu liền im ghe nằm hưởng 2 khối tròn tròn này, thật sự nó đã khui lên sự buồn ngủ của cậu rồi, nếu cô đã cho phép cho cậu dựa vào rồi thì ngại gì đâu mà cừ, không khách khí dụi dụi đầu vào...ngủ.

Cô mỉm cười, vuốt vuốt tóc cậu vài cái, nếu có một người khác ở đây thì người ta cũng sẽ nhìn ra sự cưng chiều của cô giành cho cậu là bao nhiêu...dù cậu có vợ thì cô nhất quyết sẽ giành lại cậu cho bằng được, muốn cô buông cậu trừ khi cô thấy mình đủ thất bại hoặc trực tiếp nghe được lời từ chối của cậu, tiểu quý này ngoài về ngoài ra cũng chẳng có gì để gọi là đặc biệt. Xung quanh cô có biết bao nhiêu sự lựa chọn nhưng chẳng hiểu sao cô lại nhất quyết lựa cậu.

Hai người cùng nhau ngủ, người con gái không mảnh vải nằm để tay lên đầu chàng trai, còn chàng trai thì ngáy thò bày ra khuôn mặt đầy thoải mái mà ngủ ngon lành, trong hoàn cảnh này đáng lẽ sẽ có đầy nguy hiểm nhưng nó lại mang cảm giác thơ mộng hoà hòa, nếu có nguy hiểm thì có lẽ sẽ nguy hiểm cho chàng trai hơn, vì cô gái nghĩ nếu còn nhìn cậu nữa thì cô nhất định sẽ phải thịt cậu mất thôi.

-----=-----

2 người ngủ đến 11h trưa thì cô thức dậy trước, nhìn vào khuôn mặt lúc ngủ đó cũng mang nét mặt trẻ con, ngủ quang thật sự là không chê vào đâu được mà, cô cung chiều gác hai má bầu bình của cậu, rồi nhìn vào đôi môi hồng chúm chím, cô cúi đầu xuống hôn cậu, như hôn một bảo vật trân quý nhất vậy.

Đang ngủ cảm nhận được vị ngọt ngào như mật, cậu mở mắt, bốn mắt đối diện nhìn nhau, cậu sực nhớ ra...hôm nay chưa hôn để trị bệnh, hèn chi cậu liền chảy máu.

Biết được là cậu đang nghĩ gì, cô muốn trêu chọc "Hôm nay tôi mệt. Không muốn chữa bệnh cho cậu nữa đâu"

Hốt hoảng tay chân dính vào nhau, làm sao bây giờ, cậu vừa sợ chết vừa thấy thiếu thốn, cậu ngược đôi mắt cún con nhìn vào đôi môi cô, ý thức được là hôm nay...không được ăn nó.

Cô thấy thật không nỡ, đành nói ra ý định của mình "Cậu từ từ tìm tòi"

Một hồi lâu sau, biết ý cô là cậu tự chủ động,cậu hiểu là mình có thể mất liền sáng lên.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Anh Đến Trọn Đời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Xác định

Mắt cậu sáng lên, ngay lập tức phi đến, như cô làm hàng ngày cậu đưa môi mình đánh úp lên môi cô, đưa lưỡi vào trong... Rồi đứng im.

Cô mở mắt,tên nhóc này tự nhiên lại không hoạt động.

"Sao vậy?"

Cầu đồ mặt áp úng "không.. Không biết tiếp theo nên làm cái gì"

Cô cười, hôn lên môi cậu cái rồi ngồi dậy, mặc lại quần áo.

Cười tinh quái "Nhìn nhá"

Cậu biểu môi uất ức.

Cô không hiểu nổi, tại sao cô có nhiều lựa chọn mà lại đi cung nựng tiểu quý tộc kia đến vậy, cô chỉ biết ở bên cạnh rất vui, những lúc làm cậu cười liền thấy hạnh phúc, thấy cậu trong tim liền ngọt ngào, thường thì con gái sẽ được con trai bảo bọc vì yếu đuối... nhưng cô thì khác, cô không dám đảm bảo mình có bao nhiêu kiên cường vững chắc, nhưng cô xác định muốn bảo vệ cậu... chỉ mình cậu thôi.

Hôm nay cô quyết định sẽ cùng cậu úm ở nhà ngày chủ nhật.

Hôm nay tên nhóc qua đây, có phải là muốn đi đâu?

"Muốn đi đâu không?" Cô ngồi xuống sofa đối diện cậu.

Cậu đang nhìn xung quanh thì ngược mắt lên, ngạc nhiên đáp "Chị muốn đi đâu hả?"

Bắt chéo chân "Không, chỉ muốn ở nhà" Bỏ xung thêm "Cùng cậu hôn" Cười xấu xa.

Xấu hổ đến đỏ mặt, môi mím mím lại.. cậu lại không dám nhìn cô rồi.

Thật đáng yêu, cô nhanh chóng bước qua cái bàn, ngồi vào đùi cậu, thấy cô đến cậu như thói quen đưa tay ra đỡ lấy.

"Như thế nào đỏ mặt, có phải nghĩ chuyện xấu? Hừm" ngắc mũi.

Cậu vội lắc đầu "Không có"

Cô lại muốn trêu khuôn mặt này "Chắc như vậy?!" Vừa hỏi lại vừa khẳng định, còn phối hợp thêm gật gật đầu.

Cô đưa tay sờ khuôn mặt trắng vì xấu hổ có chút hồng nhạt của cậu, khuôn mặt này khiến cho lũ con gái không khỏi cung chiều, khiến lũ con trai ghen tị.

Môi không tự chủ bật ra nụ cười "Đáng yêu thế này, sau này có chồng tôi làm sao quên cậu" lại trêu chọc (Cầm chị cứ trêu anh mãi thôi)

Cậu gật gật đầu, xong nhớ lại 2 từ "có chồng" cậu ngỡ người, sau đó phản kháng kịch liệt "Không thể có chồng" mắt nổi đóa.

Bên môi cô vẫn giữ nguyên nụ cười, mắt vẫn đầy cung chiều tiếp lời cậu "Tại sao không? Tôi cũng phải có cuộc sống riêng của mình cơ mà, cậu muốn tôi sống một mình đến chết sao?"

Cụp mắt xuống, nghe cô nói muốn có chồng, cậu liền muốn hung hăng đánh tên kia (Cầnr chắc anh có khả năng hung hăng)

Lúc này là 2 người mắt đối mắt, mặt kẻ xát đê nói chuyện với nhau, giờ thì cậu không nhìn cô "Chị sẽ không để ý đến Lạc, và không được.. hôn hôn nữa hả?" Thực sự uất ức.

Cô ghẹo vậy mà không để ý đến giọng điệu cậu thay đổi, miệng vẫn trêu chọc "Tức nhiên không, tôi sẽ hôn chồng tôi, cùng anh ý có con, sẽ quan tâm và để ý đến anh ý, đâu có rảnh mà lo cho cậu chứ, sẽ cùng anh ý...."

"Vâng" cậu ngắc lờ cô, đây là lần đầu tiên cậu dám ngắc lờ cô.

Nhẹ nhàng nhưng lại khiến cô nhận ra điều khác lạ.. không gian bỗng yên lặng.

Tay cô để lên tay cậu, tay cậu lại để trên bụng nên cảm nhận được hơi thở không bình thường.

"Tách_tách"

Giọt nước mắt cậu rơi xuống.

Cô thoáng giật mình, tiêu rồi tiêu thật rồi... cô trêu đến nỗi cậu khóc rồi.

Tay nhanh chóng ôm lấy mặt đang cuối xuống lên xem, cậu lại lắc đầu tránh khỏi tay cô.

Khóc thút thích.

Cô hoảng, ôm lấy đầu cậu dỗ "Bảo Lạc ngoan, không được khóc, chỉ là nói đùa thôi, làm sao có thể bỏ cậu bây giờ, tôi yêu cậu còn không kịp" (Tỏ tình.. tỏ tình bà con ui)

Vẫn không nghe, vẫn thút thích, nghe cô nói chỉ là đùa lại càng khóc lớn.

"Còn khóc nữa tôi sẽ bỏ mặt cậu" thật không thể nghe nổi tiếng khóc làm cô đau lòng, đành hăm dọa.

Liền im bật, cô nâng đầu cậu lên, nhìn thấy hàm răng trắng cắn thật chặt vào cái môi hồng, không dám khóc chỉ hức hức.

Thật đáng thương, cô in môi mình vào đó, ngăn chặn sự đau đớn trong lòng, cậu thả môi ra mắt nhìn cô "Không... hức hức... bỏ..?"

Cô cười, xoa mái tóc bóng bóng "Ai bảo cậu nói có vợ tương lai"

"Mẹ nói"

"Rõ ràng cậu nói"

"Nói theo mẹ" cậu ủy thác cho mẹ.

"Còn chối"

"Không phải" lắc lắc đầu, mắt sáng long lanh.

Lại đôi mắt đó... được... cô nhin.

"Làm sao khóc?" Đã biết vẫn muốn hỏi.

Cậu lại không trả lời như cô muốn, mà là câu sốc với cùng "Nhớ vợ tương lai" liền cười hô hô, sượng không chịu được.

Cậu dám chơi cô, được lắm Bảo Lạc, cô đâu phải chịu thua "Tôi cũng rất nhớ chồng tương lai của mình"

Mặt liền phụng phịu" Không được nói đùa"

Đáng yêu đến chết đi được, cô xác định rồi, dù biết yêu thương tên ngốc này sẽ rất khó khăn còn sẽ có thời gian đau khổ, nhưng đến khắc sâu rồi thì cô không cần đợi cậu đến chấp nhận cô, mà là bằng cách nào cũng phải... cướp lấy.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Anh Đến Trọn Đời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 15: Tôi đang mang thai

Đầu phải là cô không thích tham gia hoạt động ngoại khóa mà là cực kì ghét luôn...tham quan cắm trại cái gì chứ, thật khiến cho người ta phát ngán.

Nhưng mà bây giờ tên nam nhân này đây đang ngồi đây năn nỉ cô cùng đi.

"Tôi đã nói không đi thì sẽ không đi, nhây làm gì"

Vẫn không nghe lời cô nói, vẫn ngồi đấy "Chỉ một lần thôi, Lạc sẽ rất ngoan và nghe lời, không đi lung tung"

Cô chóng tay lên cằm, nhướn mắt "Cậu thấy mình chưa đủ ngoan sao?"

"Ồ... đâu có"

Biết không thuyết phục được cô, cậu căng thẳng, đi qua đi lại, trên mắt hồng hồng.

Cậu như con chó nhỏ, đi xung quanh cô, cô liền suy nghĩ ra được một cách trêu chọc.

"Bảo Lạc này" ngoắc ngoắc tay bảo cậu lại.

Tưởng cô đồng ý nhanh như chớp vui vẻ chạy lại "Chị chịu đi rồi hả?"

"Ừm. nhưng mà" giả vờ trầm tư.

Cậu hấp tấp "Thế nào thế nào?"

"Tôi đang mang thai" (Cảm wow, thật không thể tin)

"Ồ, như vậy..."chợt thấy lạ, cậu suy nghĩ, giật mình "Sao? Em bé hả?" Mắt mở thật to, miệng há thật lớn.

Búng vào cái mũi của cậu, ánh mắt yêu thương có phần tình nghịch "Còn giả bộ ngây thơ, không nhận sao?"

Vẫn tiếp tục không hiểu, gãi gãi đầu "Hử?" Vì cậu cảm nhận được cô đang nhắm tới mình.

Cô giả vờ uất ức "Thật đau lòng, cậu chính là ba đứa bé, còn không chịu nhận, có phải muốn tôi ôm một mình không?"

Ngạc nhiên.

Thấy thái độ của cậu, cô buồn cười "Thật là không nhận"

Không phải cậu không nhận, mà không biết diễn tả cảm xúc thế nào.

"Hôn người ta đến có thai luôn rồi" (dụ con nít)

Nhận ra được, cậu liền cuối đầu "Thật xin lỗi" nhưng từ đâu đó trong lòng ngực cậu có luồng dũng khí "Nhưng chị hãy yên tâm, Lạc nhất định sẽ chịu trách nhiệm với chị"

"Haha thật sự là không chịu nổi nữa rồi" cô vỗ vỗ đầu cậu " Ngoan lắm, vậy thì không đi cắm trại nhé"

Cậu xụ mặt, có vẻ buồn lắm, nhưng thật sự là cô không hề thích đi xú nào hết.

-----+-----

Qua ngày hôm sau, cô không nghĩ là sẽ bị mẹ Trần gọi đến.

Ngồi trước mặt bà, bà nhìn cô bằng ánh mắt nghiêm túc "Cháu thật sự đã có thai với Bảo Lạc?"

Cô giật mình, liền chiếu ánh mắt nghi ngờ qua nhìn cậu, nhưng không nghĩ đến cậu lại nhìn cô bằng ánh mắt kiên định như vậy.

"Cháu... cháu" cô ấp úng, chẳng lẽ nói với mẹ Trần là đó chỉ là chò đùa vớ vẩn.

Mẹ cậu lại nhìn cô bằng ánh mắt giống như cậu nhìn cô "Cháu yên tâm, nếu như Bảo Lạc nó đã làm càn như vậy, thì gia đình bác cũng sẽ chịu trách

nhệm hoàn toàn, không để cháu chịu uất ức"

"Không phải.. thật là"

"Bác biết cháu đang trong tình trạng hoảng sợ cho nên hãy đi giải tỏa đi" nhìn qua cậu "Bảo Lạc, dẫn con dâu đi chơi đi"

Con dâu?

Ra tới cửa, cô đưa đôi mắt đầy ám khí ra nhìn cậu "Rảnh rồi quá nên làm càn sao?"

Đang tung tăng nghe cô hỏi thì quay đầu lại "Hử?"

"Như không tại sao lại nói với mẹ cậu chuyện đó làm gì?"

Cậu biểu cảm cực kì "Để chị không bị uất ức như trong phim mà bỏ nhà trốn"

Thật nực cười, định la tiếp nhưng thôi... cũng không nờ la nữa.

Bỗng nhiên, điện thoại trong túi cô reo lên, thấy cái tên hiển thị, mặt cô biến sắc "Chuyện gì?"

Bên kia buồn rầu "*Hội đồng chỉ cho con một tháng nữa thôi, con định*"

Thực tiếp tắt máy.

Ai mà không biết còn gọi đến, thật khiến người khác chán ghét.

"Bảo Lạc này, nếu như một ngày nào đó không thấy tôi nữa, cậu sẽ làm sao?" Cô hỏi dò.

Vẫn ngây thơ đáp "Thì đi tìm"

"Nếu tìm không được"

Vẫn ngây thơ "Thì thôi"

"Hửm?" Không phải là cô nghe nhầm chứ.

Phát hiện như mình nói lời nào đó không đúng, nhanh chóng giải thích "Vì Lạc biết chị sẽ không bao giờ bỏ Lạc lại một mình"

Thật tự tin, cũng thật đáng yêu.

Bưng khuôn mặt bánh bao của cậu lên hôn một cái, chỉ phớt qua, cô muốn rời đi nhưng cậu lại nhõng nhẽo không chịu tha, đòi nhiều hơn nữa.

Tuy hành động chớp chớp mắt của cậu rất dễ thương nhưng cô vẫn từ chối, vì đây là nơi lộ giới đông người.

Những hành động ngọt ngào của 2 người bọn họ đã lưu hết vào trong mắt của người con gái đang đứng bên đường.

Anh mắt cô gái sáng lên, bên môi còn treo nụ cười khinh, rồi lớn tiếng gọi to "Meo Meo tiên sinh"

Cậu lập tức giật mình, quay đầu lại nhìn người vừa phát ra tiếng kêu đó, chỉ có một người mới biết biệt danh này của cậu, vì biệt danh này là chính người đó đặt cho.

Nhìn thấy người nào đó đang bước tới, cậu rất vui mắt sáng lên, miệng gọi lại "Boa Boa Cô Nương"

???

Bạn đang đọc truyện *Sủng Anh Đến Trọn Đời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Thật khó chịu

Cô đứng ngay đó nhìn cậu miệng cười thật tươi, bước đến cô gái nhỏ đang đi lại gần, cô gái khá xinh đẹp, mặc chiếc áo sơ mi và cái đầm ngắn, nhìn rất tươi mát.

Cậu đi làm đứng trước mặt cô gái đó, cô gái dang tay ra thật lớn, cậu nhanh chóng lao vào vòng tay nhỏ nhắn, miệng không ngừng ca thán "Bản Bản aaa.... cậu tốt cuộc cũng về rồi, cậu nói Bảo Lạc ngoan sẽ không đi, nhưng sao Bảo Lạc ngoan rồi Bản Bản vẫn đi, làm người ta nhớ cậu lắm" giọng nói mang theo nỗi nức nịu, làm người ta mềm lòng.

Cô gái đưa tay vuốt tóc cậu, miệng cười ngọt ngào "Thật xin lỗi, Bảo Lạc ngoan, lần này Bản Bản về là để cùng cậu bù đắp, nhất định sẽ không đi nữa"

Cậu vui vẻ hôn lên má cô một cái rồi kêu "Thật vậy thì tốt quá"

Một mảng tình cảm lẫn lộn của "2 đứa trẻ" tất cả đều lọt hết vào trong mắt cô, tim thật khó chịu.

Bản Bản? Cái tên này cô khó mà quên được.... là cái người thanh mai của cậu.

Cậu không biết cô đang đứng đây sao? Cô là không khí hả?

Cô cảm giác mình như kẻ dư thừa, như một nữ phụ bị quả báo phải nhìn cặp đôi vai chính sum họp.

Trong máu sôi sục, thật sự đáng giận, tim nhói lên, cậu còn hôn?

Cô lớn tiếng gọi "Bảo Lạc"

A~~, này giờ quên mất chị vẫn còn ở đó, cậu nhanh chóng nắm tay Bản Bản đi lại phía cô.

Cô nhìn cánh tay của họ đang xiết chặt mà mắt tỏa nhiệt.

Cậu vẫn chưa nhận ra được điều khác thường, vẫn vui vẻ "Chị này..."

"Vợ tương lai của cậu" cô ngắt lời.

Cậu hơi ngạc nhiên nhưng vẫn mỉm cười nói tiếp "Còn đây là..."

"Chị gái cậu đúng không?"

Cậu không biết trả lời như thế nào với mối quan hệ này, đành nói đúng cách mình nghĩ "Phải"

Bản Bản niềm nở chào hỏi "Chào chị"

Cô ngơ ngời... Chị gái?

Bản Bản không để ý đến cô nữa, xoa đầu cậu "Mình có chút việc đi trước nha, chiều nay sẽ ghé sang nhà cậu thăm ba mẹ"

Thân mật như vậy gọi là ba mẹ?

Sau khi Bản Bản đi, cậu mới dời sự chú ý của mình về phía cô cười hi hi.

Cô nhin, có gì đâu mà cô phải sợ, chỉ mới có nhiều đó thôi cô đã nản lòng?

Nhưng trong lòng vẫn cảm thấy khó chịu vô cùng.

"Cậu nhất định là muốn đi cắm trại mới được sao?"

Mắt sáng lên "Đúng vậy, đúng vậy... sẽ rất vui"

"Vậy tôi không đi có vấn đề gì không?" Cô mong cậu sẽ cho cô một câu trả lời xứng đáng.

"Nếu chị không muốn đi cũng không sao, Lạc sẽ rủ Bản Bản cùng đi, như vậy cũng đỡ buồn"

Lại là cái tên đó, muốn giết chết cô sao?

"Vậy tôi cũng đi"

Vui vẻ "Thật sao?"

Cô thấy vẻ mặt này của cậu thì vui sướng, xem ra cô vẫn còn rất quan trọng.

"Nhưng tôi có một điều kiện"

"Hả?"

"Cậu phải ở cùng lều với tôi"

"Nhưng mà..." Không phải cậu không muốn mà là học sinh khối 10 có thể qua ở cùng với 12 sao?

"Còn do dự? Vậy thì tôi..."

Nghĩ đến cô sẽ đổi ý liền hoảng" Được được, tất cả điều nghe theo ý chị"

Cô vuốt ve khuôn mặt tròn bóng trắng mịn của cậu "Tôi còn có thể chữa bệnh cho cậu"

Cậu lại đỏ mặt, lâu như vậy rồi mà vẫn chưa thích ứng được với thân mật của cô, trong lòng vẫn không ổn.

Chợt nhớ ra điều gì đó, cậu phát biểu "Hình như hôm nay chị vẫn chưa chữa bệnh cho Lạc nhỉ?"

"Dạo gần đây tôi vì "mang thai" mà có vẻ hơi mệt, phải do cậu tự tìm đến rồi" nhắc nhở nhẹ nhàng.

Cậu biết mình nên làm gì rồi, tuy kĩ thuật yếu ớt, nhưng cũng có thể khiến cô tạm thời chấp nhận.

_____+_____

3 ngày sau...

Hôm nay Tiểu Bạch và Lạt Hạo nổi hứng mời cô đi uống rượu ở Bar.... cô làm sao có thể từ chối.

Tiểu Bạch ăn mặc thật xinh đẹp, mỗi chút chim nói chuyện "Dạo này tình cảnh của mày thế nào rồi? Bạch Bảo Bối vẫn trung thành chứ?" Nhấn mạnh 2 chữ chung thành.

"Nghe cách mày nói hôm nay thật lạ, có chuyện gì không đúng?"

"Dạo gần đây, nghe nói thanh mai của Bạch Bảo Bối đã về rồi à?"

Sóng không động "Vậy thì sao?" Cô cầm ly rượu lên lắc lắc, nhìn sâu vào thứ chất lỏng bên trong, xem kĩ coi nó có cái gì làm cho người ta hấp dẫn.

Nhỏ có vẻ tức giận đập mạnh xuống mặt bàn "Còn ở đó mà ăn chay cái rắm, người tình mày khó lắm mới dụ dỗ được, nay lại muốn trả về cho thuật sĩ" (Ý nói chị hiền, khó lắm mới bắt được mà nay lại muốn giao ác.

"Nói ra có vẻ tao hơi bi ối nhỉ?" Cười nhạt, rồi quay qua nhìn Lạt Hạo ở kế bên "Cậu không thể nói chuyện được sao, tôi chưa bao giờ nghe cậu nói đấy" Trừ lần đầu gặp mặt.

"Hắn lúc nào cũng như vậy, đi chung với tao cũng không nói được lời nào hay ho"chợt nhớ "Đừng đánh trống lảng, giải quyết đi"

"Tao tự mình có cách" nhìn xuống điện thoại đang rung có tin nhắn đọc rồi ngược lên nhìn "Đi trước đây"

Bạn đang đọc truyện *Sủng Anh Đến Trộn Đồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Chính Thức #x27;Cường Gian#x27;

Đứng trước xạp bánh mì, chờ cho người ta làm xong, cô vội vàng lên taxi đến nhà cậu, vì lúc nãy cô thấy được đoạn tin nhắn rất đáng yêu "Ba mẹ không có nhà, giúp Lạc mua bánh mì có được không?" Làm sao mà không được chứ.

Đứng trước cửa nhà cậu, nhìn xuống thấy đôi dép lê mang ở nhà của cậu, và kế bên còn có cả đôi giày bata nữ.

Cảm giác khó chịu, có việc chẳng lành.

Tự mở cửa bước vào trong, điều cô thấy chính là người nam và người nữ ngồi gần sát nhau, xem phim...phong cảnh thật giống như đôi vợ chồng trẻ mới cưới, thật đẹp đôi.

Đẹp đôi? Buồn cười.

Nghe được tiếng mở cửa cậu nhanh chóng vui mừng đi lại cô "Chị nhanh quá"

Ý sao đây? Muốn nói cô tới nhanh làm cản trở không khí sao?

Thôi kệ, quan tâm làm gì, quan trọng hiện tại cậu đang đói.

Đưa bánh cho cậu, còn sờ đầu cứng nựng, cậu vui vẻ nhận lấy.

Hành động kế tiếp của cậu khiến cô không thể nào nói nên lời.. cậu đưa bánh chính cô dùng tình cảm của mình để mua đưa cho cô gái khác, miệng còn nói những lời ngọt ngào "Bản Bản mau ăn đi, sẽ hết đói nhanh lắm"

Bản Bản quay qua dùng khuôn mặt hết sức thân thiện "Cảm ơn chị"

Cảm ơn cái đách, cô đâu phải là mua cho cô ta.

Được thoai, cô nhin..., vì thương cậu ta cô phải nhin nhiều đến như vậy... cô cũng không nghĩ là sức chịu đựng của mình thật phi thường.

Ngồi xem phim, mà cô không thể nào tập trung vào màn hình được, ở ngay trước mặt cô có ngay cảnh lăn mận thực tế, thì cần gì coi mấy cái phim ngôn tình ấy chi..

Cậu đúc bánh cho Bản Bản, cô ta lại đúc bánh ngược lại cho cậu, cười nói vui vẻ, thực sự xem cô là người chẳng tồn tại, máu trong người bắt đầu sôi.

Nhưng cô thì lấy đầu ra cái quyền để ghen tị đây.

Bản Bản nhìn vào điện thoại, rồi đứng lên "Minh có hẹn với bạn nên về trước, cậu ngủ ngon"

Khuôn mặt cậu có bao nhiêu tiếc nuối " Thật sao? Buồn lắm"

Khuôn mặt phụng phịu đó có bao nhiêu đau buồn và đáng yêu.

Bản Bản cười nhẹ, trong thật xinh đẹp, rồi cuối người xuống hôn nhẹ vào môi cậu một cái.

Lướt qua cô bằng ánh mắt gì đó, nhìn không lầm có vẻ là...khinh thường.

Lần này sức chịu đựng của cô hết hạn rồi đây.

Cô đứng lên nắm lấy cổ áo cậu lôi vào phòng ngủ, mặc cho cậu không biết gì miệng la chí choé.

Cô nhanh chóng nắm lấy cái áo sơ mi của cậu, giựt nhanh một hàng nút, bị đứt đến tận 3 nút, cậu hốt hoảng mắt tròn xoe nhìn cô, miệng lắp bắp.

"Chị... Chị... đang làm gì?"

Cô liếc một cái sắc bén "Im miệng" quát thật lớn.

Cậu hoảng hồn, như không bị la, nhìn mấy cái nút áo rơi xuống, cậu thấy rối bời "Nhưng.." Nhìn thấy cô liếc cái nữa nên im miệng, hốc mắt một trận âm nóng.

Có ngờ đến cách mấy cũng biết cô đang nổi giận, như vì chuyện gì mà nổi giận, cậu thật không biết.

Nhìn phần ngực trắng nõn nhưng cũng có phần đánh giá cao vì nó khá rắn chắc.

Cô đưa tay cời xuống cái quần đùi cậu mặc ở nhà.

Lúc này cậu mới thật sự hỗn loạn, lấy tay che lại những phần nên che (Có gì để che)

"Không được, không được"

Cô đẩy ngã cậu xuống rồi lấy thân mình ngồi ngang qua hông cậu, ép môi mình xuống hôn xiết, vì cô muốn lau đi cái hôn khốn kiếp vừa rồi, lau sạch sẽ.

Không phải cái hôn dịu dàng như bình thường, lần này hôn cô khiến cậu đau quá, nước mắt từ đâu mà rơi xuống, nặn chát cái miệng cô...

Ngước lên thấy cậu đang khóc thì sự tức giận của cô càng tăng thêm nữa," Khóc cái gì chứ có, phải coi hôn cậu mà không phải cô gái vừa rồi hôn nên âm ức quá khóc đúng không?"

"Đau...đau"

Cô không nghe những lời cậu nói lọt vào tai, tiếp tục cời luôn quần áo của mình xuống.

Biết cậu muốn nói gì, rồi lấy tay che miệng lại,hùng hồn nói "hôm nay tôi xin chính thức "cưỡng gian" cậu"

Đừng trách cô vội vàng, cô không thể nhin được nữa rồi, cô còn định đợi nuôi lớn rồi ăn, nhưng cô sợ chưa lớn đã bị cướp... thà hành động trước thì tốt

hon (Cầm chị quá bá)

Tiếp sau đó là một hồi phong cảnh tình thú làm người ta đỏ mặt.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Anh Đến Trọn Đời!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Nước mắt rơi!

Sáng sớm, người ta thường nói đó là khoảng thời gian con trai mạnh nhất, lấn qua lấn lại, tay cậu đụng trúng khuôn ngực tròn trịa, đầu dúi vào đó tìm hơi ấm, thân thể trần trụi vẫn không cảm nhận được gì hết.

Cô thức dậy từ sớm, nhìn khuôn mặt búp ra sữa với 2 má bánh bao tròn tròn, cũng làm sao cho hết.

Cô biết cậu chỉ là đứa nhỏ, mới lớp 10, làm loại chuyện này đối với cậu còn quá sớm, chưa kể đến tâm trí cậu ngây thơ chưa hiểu chuyện đời... nhưng không ăn cậu để lâu người khác sẽ ăn, không vì mình trời chu đất diệt.

Cậu từ từ mở mắt ra, ngược mặt lên thấy cô, cậu dúi đầu ngủ tiếp, nhưng 1 lúc sau, cậu giật mình, phát hiện chỗ đó của mình vẫn chưa rút ra khỏi cô, vì cử động mạnh mà chỗ đó bị tách ra, khiến cho cậu xấu hổ đến không dám ngước lên, chỉ biết cuống đầu vào ngực cô.

"Xin lỗi, xin lỗi, sai rồi, sai rồi" cậu làm bằm, 2 tay để trên lỗ tai, biết mình sai trái, chính cậu đã lấy đi lần đầu của cô, từ khi cậu dậy thì mẹ cậu luôn nói về vấn đề đó, nói còn gái xinh thứ gì là quan trọng nhất, nhưng mà cậu cũng đã lấy đi rồi.

Nhưng không hiểu tại sao lại chẳng có cảm giác hối hận, mà ngược lại còn thấy thỏa mãn vô cùng.

Lấy tay kéo cái đầu bóng loáng từ trong ngực ra, xin lỗi mà cũng biết hưởng thụ quá mà.

"Cậu có lỗi gì vậy?"

Cậu ngược lên "Có lỗi nhiều"

"Vậy sao tôi chẳng biết?"

Cô hôn hết khuôn mặt cậu, đến cái miệng, cô lấy tay vỗ nhẹ một cái, cậu khó hiểu nhăn mặt.

"Cái miệng này thì có nói gì hay không?, chỉ biết làm cho người ta phần nộ thôi" trong mắt cô chỉ toàn là yêu thương.

Ủy khuất vô cùng, rõ ràng chê cậu mà.

"Bảo Lạc?"

"Hả"

"Tôi thương cậu"

Trong lòng lẩn lẩn, không biết trả lời như thế nào, cậu nhìn vào mắt cô, rồi đưa môi mình tới, lấn áp hô hấp, đưa lưỡi mình vào, yếu ớt chủ động, nụ hôn nhẹ nhàng say đắm tình cảm.

_____ + _____

Chiều hôm nay bắt đầu như kế hoạch của nhà trường... lên đường cắm trại.

Nghe nói nơi nhà trường muốn đến là vùng ngoại ô phía Nam thành phố.

Đến nơi mới biết nó rộng rãi đến thế nào, mỗi lớp sẽ làm một cái trại, làm xong toàn trường mới tập hợp lại nên trung tâm, chính là khu vực thầy cô làm party, cho toàn trường ăn uống no say.

Do cô là 12A1 còn cậu là 10A1, nên cái trại cách nhau khá xa, điều đó cũng chẳng là gì, nhưng điều cô lo ngại chính là Bản Bản lại ở cùng lớp với cậu.

Mới từ nước ngoài về liền xin vô cùng lớp của tiểu tử ngốc, có phải là tạo cơ hội cho họ gần nhau, bù đắp tình cảm.

Trại của các lớp làm xong thì đã 7h tối, toàn trường tập hợp lại nơi ăn uống.

Từ xa đã thấy cậu mắt sáng rỡ nhìn theo đồ ăn, cô vui vẻ đi đến, nhưng bước chân liền khựng lại, bên cạnh cậu còn có Bản Bản, cô gái tươi mát xinh đẹp.

Tiểu Bạch và Lạt Hạo đi đến, cô liền đi theo bọn họ mà không chú ý đến cậu nữa, cứ để cậu vui chơi, như vậy mới phù hợp với lứa tuổi của cậu, còn đi theo bọn cô thì chỉ bàn về mấy trò game online hoặc mấy cái cuộc gây sự ở các trường khác.

Cô lại nhìn.

Dạo vòng quanh đến 9h, thì thầy hiệu trưởng bảo các lớp bắt cặp cùng ngồi chung bàn để xem văn nghệ với nhau cho có thêm tình đoàn kết.

Vừa nghe nói, mắt cô vừa liếc qua lớp cậu, vẫn là hình ảnh ngọt ngào của cậu và Bản Bản, 2 người đang đỏ mặt, hình như là bị mọi người chọc ghẹo.

Cô biết họ đã bắt cặp cùng với nhau... cô lại nhìn.

Nhưng trong lòng vẫn đánh trống, khó chịu muốn bốc cháy.

Khuya hôm đó, mọi người đều đang ngủ... cô liền lên đi đến lớp của cậu vì nhớ nhung.

Vừa bước đến bên mép trại, đôi nam nữ dựa vào nhau, nói chuyện thân mật, nhìn như bức tranh phong cảnh, đẹp vô cùng.

Người nữ dựa vào người nam, miệng thì thảo "Bảo Lạc?"

Bảo Lạc? Mắt cô tối xầm xuống, giọng nói đó là Bản Bản.

"Hả?"

Cách trả lời đó giống như khi trả lời với cô.

"Bản Bản thích cậu lâu rồi, cậu nghĩ thế nào?"

Cậu tươi cười, bạn bè sống chung nhau từ nhỏ dĩ nhiên sẽ thích... nhưng cậu không biết ý nghĩa của chữ thích trong lời Bản Bản nói là gì... cứ suy nghĩ theo kiểu ngây thơ của mình.

"Lạc cũng thích" chơi chung với Bản Bản.

Nhận được câu trả lời như ý, Bản Bản ngay lập tức kéo đầu cậu xuống hôn.

Cậu thật sự bất ngờ và muốn bài xích cái hôn này, cậu đã quen với cái hôn của cô.

Lần này cô không nhìn nổi nữa, tìm cô đâu, mà điều cô không thể ngờ tới là... nước mắt cô rơi.

Cô có nên buông tay cho đôi nam nữ này được ở bên nhau, họ đẹp đôi đến thế cơ mà.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Anh Đến Trọn Đời!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Rời đi

Ngồi trước mặt người đàn ông này, cô thật sự không muốn, nhưng bây giờ tất cả điều phải nhờ vào ông ta.

Cầm điều thuốc, ông dựa vào ghế "Hết kì cấm trại thì con hiểu việc gì sẽ đến đúng không?"

Ánh mắt cô hơi buồn, rồi như chấp nhận số phận, cô thờ dãi "Tôi biết điều này rất khó nhưng tôi có thể nhờ ông giúp được không?"

"Được" ông không một chút do mà vui vẻ nhận lời ngay.

"Không cần suy nghĩ sao?"

"Không, chỉ cần con nói ra ta liền làm được, trừ ở lại ngôi trường này" ông cũng không muốn như vậy, vì đây không phải chỉ có mình ông đã quyết định được hết tất cả.

"Không phải là ở lại ngôi trường này"

"Vậy thì chuyện gì?"

"Tôi muốn.... đi du học"

Ông ngã người ra ghế dựa, vẻ mặt hết sức kinh ngạc, cô là bị đuổi học ở đây, bây giờ lại muốn qua bên nước ngoài để học, làm sao mà được đây.

Thấy được vẻ mặt không tin, cô kiên quyết "Tôi nhất định sẽ làm được, xin ông"

Ông càng ngạc nhiên hơn, đứa nhỏ bướng bỉnh này mà lại xin ông.

"Được thôi, nhưng tại sao con lại làm vậy?"

"Ngày mai tôi sẽ đi, cảm ơn ông rất nhiều, sau này tôi nhất định sẽ trả ơn cho ông" cô không muốn trả lời câu hỏi đó, hay không biết trả lời như thế nào.

Cô lén lút qua trại của cậu, vì cậu Nam phía bìa nên cô rất dễ vào, nhìn khuôn mặt đang ngủ say, biết bao nhiêu lần làm cô đau lòng đến không thở nổi, nhưng cô vẫn yêu, yêu đến tim muốn phé.

Hôn nhẹ lên cánh môi hồng, nhìn khuôn mặt đó lần nữa "Không phải là tôi từ bỏ, mà chỉ tạm thời không cần thôi" nói rồi cô bước đi.

Đúng vậy, cô là cho cậu thời gian nhận biết, nhưng cậu có chờ cô được hay không, thì đó là ở cậu... họ có đến được với nhau hay không, đó là duyên số. (Cảm là do tác giả mới đúng)

Cô đã nói trước cho Tiểu Bạch và Lạc Hạo rồi, 2 người cũng không có phản đối, vì họ biết một khi cô đã quyết định chuyện gì thì đừng hòng mà lay chuyển.

Tạm biệt nam sủng.

_____ + _____

Sáng sớm khi cậu vừa mới tỉnh dậy, điều cậu nhớ đầu tiên là muốn đi tìm cô, hôm qua vì vui cùng bạn bè nên cậu không có đến tìm, nhưng hôm nay thật sự nhớ.

Từ khi trong trường có lời đồn họ chính thức qua lại thì cậu đã không còn bị ăn hiếp, thay vào đó là nịnh nọt tặng bốc.

Qua tới lớp của cô, cậu vẫn hơi sợ.

Chẳng ai quen để hỏi, từ xa thấy Tiểu Bạch, cậu nhanh chóng chạy lại "Chị ơi, chị của Lạc đâu rồi?"

Bây giờ còn dám hỏi cô, chính thằng nhóc này là động lực để cho Y Thiên đi đây mà, ngu ngốc hư đốn.

"Đi rồi" trả lời hết sức cộc cằn.

Cậu ngạc nhiên "Chẳng phải ở đây cũng có đồ ăn sao, chị dậy sớm như vậy để mua làm gì?" Cậu khó hiểu hỏi, không nhận thức được điều trước mắt.

Tiểu Bạch nổi giận như muốn khóc, người bạn thân của cô đi rồi.

"Đi là đi nước ngoài đó, cậu có biết không?, Vì cậu mà nó đi đó, nó sẽ không bao giờ quay lại nữa đâu" nước mắt nhỏ đã rơi.

Cậu sững sốt "Tại Lạc sao?"

Lần này nhỏ hét lớn "Ngày hôm qua cậu không tìm nó, còn để nó thấy cậu cùng con nhóc kia nói chuyện rồi hôn nhau, nếu như cậu cậu sẽ làm sao trong tình cảnh đó, nếu như bình thường thì nó đã xông lên rồi, nhưng bây giờ nó chọn cách im lặng, là nó đã buông xuôi rồi cậu biết không, nó chịu biết bao nhiêu khổ sở để cung chiều cậu, muốn cho cậu được bình yên nó đã làm những gì cậu biết không? vậy mà cậu chính là thằng ngu không nhận ra tình yêu đó của nó, để nó cứ như con ngốc mà yêu cậu.... cậu..mất Y Thiên... hức..rồi" những lời cuối cùng nhỏ khóc thành tiếng thật lớn, cậu ta mất, có khi nào bọn họ cũng mất người bạn tốt này không?

Cậu bắt đầu hiểu ra mọi chuyện, nước mắt cũng tuôn ra, đôi mắt tròn linh động hằng ngày, nay như con búp bê bị hủy, chỉ vô hồn nhìn về phía trước, nước mắt rơi không ngừng cậu cũng không biết luôn.

Thật sự mất chị rồi? Cậu không nhận ra được tình cảm của chị, gờ gàng đã nghe chị nói "Tôi thương cậu", mà sao cứ làm lơ, không nói ra tình cảm của mình cho chị biết, cậu cũng rất thích chị mà, nhưng mà bây giờ nói ra đã không còn kịp nữa rồi.

Trái tim như bị rơi ra, ai đó đã lấy muối xát lên mà đau quá, miệng cậu cứ lẩm bẩm những câu nói vô thức "Chị.. Chị.. về đi về đi... Lạc hứa sẽ.. hức... ngoan, Lạc cũng thương chị mà"

Từ cử chỉ cứ, cái cười, cái cách yêu thương của cô giành cho cậu cứ hiện lên mồn một từng hình ảnh.

Liệu cô có quay về?

Bạn đang đọc truyện *Sủng Anh Đến Trọn Đời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Cô giáo chủ nhiệm

Đầu năm học 2019.

4 năm trôi qua nơi đây cũng không có gì thay đổi lắm, chỉ có những khu rừng nay đã được khai thác rồi xây dựng nhà cửa công viên.

Lần này về đây cũng không có ý định rời đi vì bây giờ cô đã là cô gái khác.

Bước vào trường học mà 4 năm trước cô từng bị đuổi khỏi, một thân tây trang trắng thớm ôm gọn vào vóc người mảnh khảnh kiều mỵ, bước đi nhẹ nhàng vào phòng hiệu trưởng.

Ngồi xuống trước mặt người đàn ông đã hóa tuổi già, khuôn mặt hiền từ của ông khiến cô dần hàng mây xinh ra.

Thấy cô bước vào, ông vui vẻ chào đón "Chào còn, cuối cùng cũng về rồi"

Bên môi vất lên chút cười nhẹ, từ trong túi xách lấy ra cái khung đưa cho ông.

Ông cầm lên nhìn và mỉm cười, mặt hết sức tự hào, trên đó ghi "CHÚNG NHẬN HOÀN THÀNH XUẤT SẮC ĐẠI HỌC QUỐC GIA"

"Con quả thật rất có khí chất" ông không ngờ con bé có thể làm được điều này, từ một đứa hóng hách chỉ biết đánh nhau, bây giờ nhìn thành tích của nó xem, rất xuất sắc.

"Ông có thể giúp tôi một việc nữa không, thưa ba" người đàn ông này đáng lẽ cô phải ghét cay đắng, nhưng cô không thể trách ông được, cũng chẳng phải tại ông, khuôn mặt của ông, cách đối xử với cô của ông, thật âm áp.

Ông nghe được cái tiếng mà mình muốn nghe vui sướng vô cùng, ông chỉ có một đứa con trai, vì muốn chuộc lỗi và cũng thích đứa nhỏ ngông cuồng này.

"Được được, con muốn như thế nào cứ nói, cứ nói, nhất định ba sẽ làm được cho xem"

Cô mỉm cười hài lòng.

_____+_____

Ngôi trường đại học này xây dựng đã được 8 năm, thật sự có rất nhiều sinh viên muốn vào đây để học, lúc này chính là lúc đầu năm học, tập nập người đi vào lớp của mình.

Trong số đó, chàng trai tỏa sáng giữa đám đông, thân hình cao gầy, làn da trắng hồng nổi bật, đôi mắt sắc lạnh, khuôn mặt không chút cảm xúc đứng gần các bạn học, được mọi người chú ý và bàn tán.

Từ xa cậu trai chạy đến, vẻ mặt hết sức bất mãn "Bảo Lạc à, cậu đừng bày ra khuôn mặt đáng sợ như vậy, cứ như ai đó đã ăn hết của nhà cậu"

Phải, cậu trai này giờ đang nói là Bảo Lạc, từ khi xảy ra chuyện đó cách đây 4 năm trước, người con đó đi, cậu bắt đầu thay đổi thái độ nhanh chóng, thờ ơ mọi thứ, lạnh lùng với mọi người, tính tình vui vẻ hòa nhã ngốc nghếch trước đây hoàn toàn biến mất.

Giờ cũng chưa có đến giờ vào lớp, cậu đi vòng vào sân sau, nơi có vườn cây xanh râm mát, ngồi xuống vào cái ghế.

Bỗng nhiên một bóng người quen thuộc xuất hiện trong tầm mắt, bóng hình này dù chái qua 4 năm, cậu vẫn không thể nào quên được, nhưng nó lại chỉ lướt qua rồi biến mất, cậu khẳng định mình vì nhớ cô đến điên lun rồi, không còn phân biệt thật giả nữa.

Ngồi thẫn thờ đến tiếng trống gõ rồi mà vẫn không nghe.

Đến khi có người nhắc nhở cậu mới lấy lại tinh thần "Trễ rồi, sao cậu vẫn chưa vào học?"

Tiếng nói quen thuộc này, lập tức ngược mắt lên, mặt không thể tin, mắt mờ thật to "Chị.. chị..." Cậu không khóc mà tim đau.

Thoáng chốc cô gái đó lại biến mất.

Cậu lại vỗ vỗ đầu tự cười chính bản thân mình, chị đã không cần cậu nữa thì làm sao có thể về đây....

Vào lớp ngồi xuống ghế mà hôm trước giáo viên đã xếp, cậu ngồi bàn cuối, chờ giáo viên chủ nhiệm vào, sự chú ý của tất cả các bạn trong lớp đều nhìn vào cậu, đến khi giáo viên bước vào.

Thân hình của giáo viên làm các bạn trong lớp phải Wow lên một tiếng.

Cậu vẫn không nhìn lên trước, đến khi giáo viên cất lên tiếng nói "Xin chào, tôi chính là cô giáo chủ nhiệm năm nay của mọi người"

Bạn đang đọc truyện *Sủng Anh Đến Trọn Đời!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Có quen sao?

Người đó chẳng phải là chị sao?

Cậu vỗ vào đầu mình vài cái thật đau, biết được mình không nhìn lầm.

Vui sướng, tức giận, bối rối.

Nhiều cảm xúc như vậy.

Cậu ngồi lặng im, nghe người con gái đáng ghét trên kia nói "Mọi người cứ gọi tôi là cô Trần"

Cậu nhếch môi cười, Trần...Y Thiên.

Giờ ra về, cậu cùng Gia Minh nhận được thiệp sinh nhật bạn cũ, tức nhiên sẽ đi.

Đừng ai hỏi vì sao tính cách cậu lại thay đổi đến khác như vậy, vì ai, cậu phải sống trong sự nhớ mong và hận ý như vậy, còn không phải tại người con gái kia sao?

Lúc sáng này, nhìn chị ta hình như là chẳng nhận ra cậu, bây giờ cậu trưởng thành rồi, cũng biết ngày xưa hai người đã làm việc gì với nhau, việc sai trái.

Định ăn xong rồi vỗ mông bỏ chạy, có nghĩ cũng đừng nghĩ.

Cậu chỉ hận, tại sẽ lúc đó mình lại yếu đến như vậy... không làm chị ta có thai luôn (Cần: ta thay đổi anh ý như vậy có phải hơi ác không nh?)

____+____

Cô rõ ràng là thấy cậu rồi, hình như cậu không như lúc trước nước, thật sự khác.

Làm cô có cảm giác lạ lắm vô cùng, ánh mắt cậu nhìn cô không phải là ánh mắt ngây thơ biết cười của cậu thiếu niên năm đó.

Mà là ánh mắt sắc bén chiếm đoạt của người đàn ông, khiến lúc đó cô giật mình, còn có chút sợ hãi trong lòng.

Chắc do cô nhìn nhầm.

Tối nay chính là ngày tái ngộ của cô cùng Tiểu Bạch và Lạt Hạo.

Thấy cô như thấy được vàng, họ nhanh chạy lại ôm lấy cô, ngay cả khuôn mặt bắt cần như Lạt Hạo cũng rơi nước mắt, nhỏ thì khóc như mưa.

"Thôi thôi, chị mày về rồi còn gì? Khóc làm tao muốn đi ngay thôi" nghe xong 2 người rất đồng lòng nín ngay.

Cô ôm Tiểu Bạch trong lòng nhìn lên Lạt Hạo "Oa, trưởng thành thật sự đẹp trai hơn trước nhiều đó nha" xoa đầu, Lạt Hạo thật sự ghét người ta sờ đầu, nhưng người sờ là Y Thiên nên cậu cũng đành ngoan ngoãn.

Cùng uống rượu 2 người bạn tốt nhất trong cuộc đời này của cô mà không kiềm nổi xúc động, họ đã vì cô mà hi sinh biết bao, ngay cả ở lại lớp cùng cô, đời này làm gì có ai dám làm vậy vì bạn mình.

Quán bar này là do Tiểu Bạch và Lạt Hạo cùng nhau mở, họ làm ăn chính đáng, ban phái băng đảng gì của gia đình cũng dẹp hết.

Đang ngồi uống cô bỗng nhiên cảm nhận được ánh mắt của ai đó cứ nhìn mình mãi, khiến cô nổi da gà, nhưng nhìn quanh thì không có ai đang nhìn, thật khó chịu.

Được sự chỉ dẫn của Tiểu Bạch mà cô đi thẳng đến nhà vệ sinh, đã ngà ngà say, giữa đường có mấy ông chú chắn ngay đường đi.

"Em gái, đi đâu vậy?"

Cô biết cái thể loại này không phải thứ ngay thẳng gì, liền thô tục trả lời "Đi kiếm mà cha mày để dọn cỏ"

Tên kia nóng nảy khi bị con gái xúc phạm, tiến tới bắt lấy cái tay trắng trẻo của cô.

Tuy say nhưng cô không phải dạng vừa gì, đừng quên khi trước cô là cái gì.

Định hành động, bỗng nhiên có ai đó từ phía sau kéo thật mạnh lấy tay cô, xiết chặt, dắt cô vào một căn phòng trống chỉ thấy lò mờ mờ có ánh trắng xuyên qua cửa sổ.

Cô nhìn không rõ khuôn mặt của kẻ đó, nhưng cảm nhận hần tức giận, cũng thấy có chút quen quen.

"Thật không ngờ em lại đi đến cái địa phương này đây cô gái"

Nhắm được mùi nguy hiểm, cô không muốn nói nhiều với tên này, nên ra lời thô tục "Thằng nhãi con, đừng để chị tức giận, mày nghĩ mày là ai mà đòi quàn"

Ánh mắt của người con trai trong bóng đêm lóe lên nguy hiểm mà cô không nhìn thấy được.

"Tôi là.... khác tính của em"

Lời vừa mới dứt, người con trai đưa môi của mình nhanh chóng đến, không chờ cô phản ứng mà đưa lưỡi nhanh vào trong, biết cô định cắn mình, chàng trai nhanh chóng đi ra.

Đã nếm được mùi hương quen thuộc, cô cũng thật thích hương vị này nhưng mà.....

"Bảo Lạc tôi, khác lắm đúng không?"

Cô vừa say tình vừa say rượu, theo bản năng trả lời không suy nghĩ "Có quen sao?"

Đúng vậy, cô có quen cái thằng này sao, dù hôn rất thích nhưng cũng không thể tùy tiện.

Cậu tức giận thật sự, khuôn mặt lạnh lùng sắc bén, cô gái này dám quên cậu, thật sự quên cậu, vậy để cậu nhắc lại cho cô nói,... bằng hành động.

Cậu xé cái áo kính đáo của cô ra...

Bạn đang đọc truyện *Sिंग Anh Đến Trộn Đồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Em #x27;Dạy#x27; Anh Đi!

Đôi mắt hần sắc bén, đưa tay lần vào ngực cô, ngay lập tức "á" tiếng la đó là của cậu.

Cô chính là thủ phạm, cô đã đá vào hạ bộ của cậu.

Tay cô vô tình bật trúng con tất mở đèn, cả căn phòng bỗng chốc bật sáng.

Cô mơ hồ muốn nhìn rõ khuôn mặt ai đó, khi nhận ra là ai, khuôn mặt cô tức giận đến phiếm hồng.

Nhìn vẻ mặt uất ức như muốn khóc của cậu, như này mới giống như cậu nhóc ngày xưa cô theo đuổi.

Bị đá ngay tiểu huynh đệ, muốn cậu duy trì vẻ mặt lạnh lùng cũng quên mất, bây giờ cậu chỉ muốn khóc thôi, đau quá đi mất.

Nhưng sau một câu nói của cô cậu đã nuốt nỗi đau vào trong lòng "Lúc này cố gắng là một tên đàn ông mạnh mẽ, bây giờ chui ra cái tiểu Bạch kiểm thể này"

Ha, không phải cô say đau, vừa trải qua chuyện vừa này cũng đủ khiến cho cô tỉnh.

Tưởng cậu đã thay đổi, a dè, vẫn chỉ là đứa nhỏ năm đó, ngại gì lâu lâu gặp lại không chơi đùa phát chút.

Cậu bối rối, phục hồi lại tâm trí "Em nói cái gì? Nói lại lần nữa" cậu ép cô xát vào tường.

Chu choa, ngày xưa bị cô ăn đến muốn mất xương, bây giờ lại cường hãn như vậy, thật không thể coi thường sự thay đổi này.

Cô thay đổi tư thế, khiến mình thành về chủ động, chống tay qua hai bên tai cậu, thổi hương rượu vào trong mặt cậu "Tôi nói, tôi muốn lên giường cùng anh" cô nhướn mày về thách thức.

Cậu tức giận "Em."

"Thế nào?"

Cậu rung nhẹ trong lòng "Được.. được..c"

Cô bắt đầu cởi áo mình ra, lộ đôi gò tuyết trắng, nhìn mặt cậu đỏ lên, cô khẽ cười, dùng tay nhẹ nhàng vuốt lấy mặt cậu "Lần đầu cùng phụ nữ?"

Ánh mắt chế nhạo của cô làm cậu tức giận "Không, lần thứ 2"

"Lần trước như thế nào?" Cô thật thích thú.

"Cùng một người"

"Oh, vậy sao"

Sự bá đạo của cô đã khơi dậy dự vọng trong người cậu, nhưng cô gái này lại dám đứng lên nói một câu khiến cậu té ngửa "Đừng có đụng ai cũng đòi làm" đi mất hút.

Cái gì? Người muốn làm chẳng phải cô sao? Giờ lại đổ thừa cho cậu? Thật ngang ngược.

Cô nhất định không thoát khỏi cậu đâu.

Cậu muốn thay đổi mình cho người con gái đó biết cậu chẳng phải dạng vừa.

Nhưng mà...túi thân gần chết, tại sai cô có thể bỏ đi vậy chứ, cậu không đủ sức quyến rũ cô ở lại sao, thiệt là....

____+____

Trên bục giảng, cô cầm sách và phấn để giảng bài, đây là ngành khoa học, các bạn sinh viên vừa thích học vừa thích cô giáo nên rất ngoan ngoãn và nghe lời.

Chỉ có một người, không chịu học mà lại... ngủ.

Có coi cô ra cái gì không vậy?

"Bảo Lạc"

Cậu vẫn không ngước đầu lên "Không được kêu tên"

Ha, không kêu tên chẳng lẽ kêu anh.

"Cậu không được ngủ như vậy? Sẽ không tốt"

"Cô giáo là đang quan tâm tôi sao?"

"Tất cả"

"Vậy tôi ngủ tiếp"

Không thể chịu nổi mà, cái tên nhóc này, nay lại biết trả treo, là ai đã dạy cậu ta vậy chứ hả?

Không xử không được.

Đứng ngay phòng công vụ và chờ cậu đi qua.

Cậu vừa mới từ căn tin tung tăng đi lên thì có lực đạo nắm lấy cổ áo cậu, khiến cậu biến mất trên đường đi, chỉ để lại một tiếng "Ồi mẹ ời"

Cậu sợ đến hết hồn, hoảng loạn nước mắt muốn trào ra, nhìn lại người trước mặt mới lấy lại bình tĩnh.

"Cậu quả thật nhát gan" với tình hình lúc này, cô nói vậy cũng rất đúng đi.

Cậu không biểu cảm "Đó không phải nhát gan, đó là phản ứng hết sức bình thường"

Cô cười rồi làm lại hành động như cậu "Ôi mẹ ời" thật sự đã trêu tức được gan cậu.

Chưa kịp tức giận thì đã nhớ đến hình tượng của mình liền mạnh mẽ đáp trả "À mà cô giáo Trần như không kéo học sinh của mình vào phòng riêng như vậy có mục đích gì?" giễu cợt.

Cô không tức giận mà thản nhiên đáp "Cậu có biết cậu đang đi học không, vào lớp chỉ ngủ như vậy thì làm sắc gì lên nổi năm sau? Cậu biết như vậy sẽ có hậu quả gì không?"

Cậu càng tiến sát lại gần cô, tức nhiên là luôn có sự cảnh giác, vì cậu biết cô gái này không dễ chọc "Tôi không biết"

Tức giận "Cậu..."

"Em "dạy" anh đi!" hàm ý, quả thật là hàm ý.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Anh Đến Trọn Đời!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Theo đuổi cô giáo!

"Cậu bị điên rồi hả? Đây không phải là người tôi quen biết"

Cậu cười trừ "Cuối cùng thì em cũng chịu nhận tôi là người quen?"

"Phải, nhưng không có quan hệ gì"

"Làm sao không quan hệ, có cần ôn lại chút chuyện xưa" cậu cười điều tra.

Cô không nói gì, chỉ liếc cậu một cái rồi nhanh chóng bước ra khỏi phòng rồi rời đi.

Cậu đắc thắng cười to, mà không hề biết có điều gì đó bất thường.

Đang cười trong vui sướng thì "Này em học sinh kia, dám ở phòng công vụ nhà trường còn cười to đến thế có phải là trộm được đồ gì tốt?"

Cậu ngưng cười, ngạc nhiên quay đầu lại... thầy hiệu trưởng.

Chết tiệt, trong này thì có cái quái gì để trộm.

"Không có không có" xua xua.

"Còn nói dối"

Thế rồi, cậu lên cốt cờ đứng đó ngấm thiên nhiên.

_____ + _____

Sáng nay được nghỉ, tức nhiên cô phải làm gì đó thật chính đáng.

Trên bàn cuộc điện thoại rung lên.

"Có muốn cùng tụ họp không?"

Thì ra là Tiểu Bạch.

"Tức nhiên"

"Đến đây" cúp máy.

Cô nhanh chóng thay đồ rồi đi ngay.

Vì là buổi sáng, quán bar không có kinh doanh nên không khí vắng vẻ thất thường.

Vừa bước vào liền thấy cảnh làm cho người ta đỏ mặt.. Tiểu Bạch và Lạt Hạo đang hôn nhau.

"Quả như dự tính" cô nói to.

Bị người ta phát hiện, nhò đỏ mặt, trách móc Lạt Hạo "Đã bảo nó sắp đến rồi mà" nhìn nhau cười.

Cảnh tượng này làm cho đứa Fa như cô đây quả thật không thích chút nào.

"Khi này mày nói cái gì mà quả như?" Nhỏ hỏi.

"Tao đã thấy dây tơ hồng của mày và hần từ trước rồi"chỉ Lạt Hạo.

3 người lấy rượu ra uống, hôm nay không biết ai tâm trạng như thế nào, toàn là uống loại mạnh.

Tên Lạt Hạo không nói chuyện nhiều, nay lại tự ý tâm sự.

"Y Thiên"

Cô làm bộ giật mình "Ồi trời mẹ ơi, cậu ấy kêu tôi"

Đã ngà ngà sa, Lạt Hạo liếc nhẹ một cái "Đừng cứ như tiếng kêu của quái vật"

"Được, nói đi"

"Cô có biết không, khi trước, là khoảng 4 năm về trước tôi đã vô cùng thích cô"

Cô nhìn qua nhỏ, không thấy có thái độ gì, đoán được chắc là đã biết rồi "Vậy tôi là mối tình đầu của cậu sao?" kiểu như lần đầu ôm mộng một cô gái.

"Vậy sao không nói sớm?"

Lạt Hạo nhura nhura "Nói sớm cũng sẽ được đáp lại sao? Khi đó cô có tiểu tử ngọc Bảo Lạc"

Nhắc đến tên cậu, cô chỉ toàn là tức giận, lửa nóng cùng đầu.

Có kéo câu chuyện về "Vậy 2 người là lửa gần rom lâu ngày cũng bén đi"

Cô nhìn đồng hồ rồi đứng lên, xách cái túi đi, nhìn nhỏ đang say bí tỉ "Đến giờ nộp giáo án, tao đi trước" rồi nhìn qua Lạt Hạo, ý bảo tôi đi.

Khuôn mặt cô đỏ bừng lên vì uống quá chén, đi có chút xiên xiết.

Vào trong để giáo án lên bàn xong, cô đi ra.

Hôm nay chỉ có các sinh viên năm nhất học thêm thôi, nên cũng vắng.

Đến bậc cầu thang, cô xem nữa té.

Từ đằng sau cô cảm nhận được lực ầm từ ai đó ôm lấy bả vai cô.

"Say xin như thế này còn vào trường, không biết ảnh hưởng hình tượng"

Nhìn lên, thì ra là tên đáng ghét Bảo Lạc.

Cô trừng mắt cậu "Tránh ra"

Cậu nhú mày "Tôi tốt bụng đến đờ, cô biết mình đang trong tình trạng gì không?"

Cô gạt tay cậu ra "Có đờ là người khác, cũng không đến lượt cậu"

Cậu tức giận, nhưng im lặng.

Từ xa đám học sinh thấy chuyện nên đi lại "Bảo Lạc, cậu và cô Trần sao lại đi chung?"

Nguyên đám đằng sau thấy chuyện vui cũng hòa theo "Phải đó"

Càng ngày càng kéo lại đông nhỉ? Thật nhức đầu.

Buộc miệng cậu thốt ra mong mau sớm đưa cô gái say xin rời khỏi đây "Mọi người muốn biết"

Phía sau liền gật đầu hùa theo.

Được rồi.

"Tôi tuyên bố... chính thức... theo đuổi cô giáo"

_____ - _____

Đôi lời khó hiểu của t/g:

Cảm định kết thúc truyện sớm, nhưng thấy vậy thật nhàn, có nên viết dài ra thêm nữa không ạ? □

Bạn đang đọc truyện *Sùng Anh Đến Trọn Đời!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Kết thúc rồi?

Đưa cô về nhà cậu, lúc này cha mẹ cậu không có nhà, nên cậu chỉ ở một mình, đặt cô xuống giường của mình, nhìn vào khuôn mặt xinh đẹp, cậu mỉm cười, nhìn cô lúc này thật ngoan, giống như những đứa con gái bình thường khác.

Cậu lấy cái áo sơ mi của mình để ở đó, cởi quần áo cô ra, cậu cũng không ngưng ngừng hay lạ lẫm gì nữa, cậu nhanh chóng lau mình cho cô rồi lấy áo mình chuẩn bị sẵn cho cô mặc vào, rồi đắp mền cho cô.

Định rời đi, cánh tay đã bị nắm lấy, cậu ngạc nhiên quay lại, thì bất ngờ hô hấp cậu liền bị cướp mất.

Sau khi kết thúc nộ hôn, nhưng vẫn chưa thỏa mãn, cô kéo cậu xuống giường, rồi leo lên bụng cậu, mặt áp sát vào "Làm đi"

Như được mang thánh chỉ, cậu vui vẻ cười.

Thân thể này, mùi hương này, đã lâu rồi cậu vẫn chưa nếm thử, ngu gì hông hưởng tất cả sẽ là của cậu.

Ở bên trong cô, tình yêu lại dâng trào, không lối thoát.

_____ + _____

Mấy ngày nay đi đến đâu cũng có những tiếng bàn tán sau lưng, cô đã biết chuyện gì rồi.

Cậu ta có bị bệnh hay bị viêm cái gì không vậy, nghi sao lại nói chuyện đó ra, có phải là muốn người ta cười vào mặt cô không?

"Cậu bị khủng đung không?" Đúng vậy, cô đang tức giận, rất tức giận.

"Tôi thích điều đó" rất phôn.

Đừng thấy cô hiền rồi lên mặt, cô không ngờ cậu ta lại thay đổi xấu xa như vậy, cô khi xưa đường đường là đại tỷ, cô chỉ muốn mình thay đổi nên ép xuống cái tính đó, nếu như cậu không cho nó ở sâu bên trong mãi mãi thì cô cũng chiều.

Cô đứng lên kéo tai của cậu, khiến cậu la í ớ "Cậu đừng có quên tôi là ai, nếu không muốn chết thì ngoan ngoãn một chút"

"Tôi chỉ muốn em nhìn nhận tôi"

Càng tức hơn.

"Cậu nói gì? Em? Đừng quên tôi lớn hơn cậu 3 tuổi"

Cô vỗ vào đầu cậu vài cái rồi nói "Đừng phiền tôi nữa" rồi bỏ đi.

Bước đi.

Phía sau vang lên tiếng nói "Chị ơi"

Cô lập tức quay lại, nhìn vào mắt cậu, chính là ánh mắt ngày trước bên trong toàn là nước mắt, tim cô đập rộn.

Đây chính là cảm giác đó, nhưng cô không nói gì lại quay đi.

Bất chợt "Lạc chỉ muốn chị chú ý đến mình, khi trước chị không nói một lời liên đi mấy năm, chị có biết Lạc phải trải qua những ngày tháng khó khăn lắm không?" Nước mắt rớt xuống, cậu chịu hết nổi rồi, cậu kiềm không được, giả vờ cũng không được.

Cô hiểu chứ, nhưng mà, chuyện trọng đại đó cô còn chưa hoàn thành.

"Cậu muốn gì?"

Cậu vui vẻ chạy lại, ôm phía sau cô, thì thầm "Chỉ cần chị như lúc trước, không bỏ rơi Lạc nữa"

Giờ khắc này cô muốn quay lại ôm lấy cậu thật chặt, nhưng... cô không làm vậy.

Cô xoay người đẩy cậu ra "Cậu có biết tại sao tôi đi không?"

Đôi mắt cậu đã trở về như cũ, tròn xoe khó hiểu nhìn.

"Lúc trước cậu đã biết tôi thương cậu, cưng chiều cậu biết bao nhiêu, nhưng cậu lại cùng Bản Bản, yêu đương đùa giỡn trước mặt tôi, cậu biết tôi đã nhìn bao nhiêu lần rồi không? Cậu biết tôi chịu khổ bao nhiêu không? Tôi chịu như vậy làm cái gì, nhận được gì, cuối cùng chỉ để tôi nghe được tiếng yêu thương của cậu giành cho cô ta ở sau lưng, mọi chuyện đã xảy ra, cũng đã hết, tôi

và cậu giờ đây chỉ có một mối quan hệ... cô trò" cô cũng khóc, từ trước đến giờ người làm cô khóc nhiều đến vậy chỉ có cậu ta.

Cậu thật không thể ngờ, thì ra điều là cậu làm, nên cậu phải nhận lấy.

Nhưng cậu không cam tâm, khi trước cô thương cậu như vậy, tình cảm của cô chỉ có cậu mới được hưởng "Lạc sẽ làm cho chị yêu Lạc như trước"

Cô cười khinh bỉ, cậu thấy cái cười đó ngạc nhiên và sợ vô cùng "Chị..."

"Muộn quá rồi, cậu hết cơ hội rồi"

Cô bước đi, chỉ để lại một câu khiến cậu tan nát cõi lòng "Sớm thôi, tôi sẽ cùng anh ấy kết hôn... chồng tương lai của tôi"

Bạn đang đọc truyện *Sủng Anh Đến Trọn Đời!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Cuộc gọi kì lạ

Không phải không thương, mà không nỡ thương nữa.

Có ai hiểu được, mỗi lần nhìn thấy cậu, cô chỉ muốn chạy lại thật nhanh, ôm lấy cậu, giữ cục bảo bối ở bên mình... nhưng có một rào cản nào đó, cô không làm như trái tim mình mách bảo, chỉ biết lặn im rồi quay đi.

"Chị ơi"

Sáng sớm mới thức dậy, đã nghe thấy tiếng kêu thầm thương của ai đó ở ngoài.

Cô nhìn xuống bóng dáng dưới lầu..... là cậu.

"Đến đây làm gì?" Cô hét xuống.

Không nhận được câu trả lời, cô định đi vô.

Phía dưới "A"

Cô chạy lại cửa sổ, hốt hoảng, ở phía dưới... cậu đã nằm xiêu mất rồi.

Cô chạy xuống nhà, không kịp mang dép "Làm sao vậy?"

Nhìn vào đôi mắt khép hờ, lòng không yên.

Đưa cậu vào nhà, nằm trên sofa, khuôn mặt cậu có mấy vết bầm, cô cắn chặt đôi môi...

Ngâm nước vào miệng mình, cô đưa môi đến gần cậu, hôn lên đó rồi chuyển nước vào.

Ai đã dám làm cậu ra nông nổi này? Có phải chán sống rồi không?

Đưa tay sờ lên những vết bầm, lòng liền nhói lên khi thấy cái nhướng mày nhăn nhó vì đau đớn.

Cô giật tay lại, nhìn vào đôi mắt to tròn đang dần mở ra.

Bất giác thấy cô, cậu ngồi dậy "A...xin lỗi vì đã đến làm phiền chị vào buổi sáng sớm" cậu thật không phải muốn đến đây đâu, không phải đâu?

Hai người vẫn chưa nhìn thẳng vào mắt nhau, cho đến khi cậu định đứng dậy đi về.

"Ý cậu là sau này cậu sẽ đến làm phiền vào buổi khác chứ không phải buổi sáng?"

Cậu đỏ mặt, gãi gãi đầu, cử chỉ đáng yêu cô thấy được "A, không, không... Lạc không có ý đó đâu mà"

Cô nhìn thẳng vào mắt cậu, trong đó có sự chua xót "Vết thương...bạn làm?"

Nhắc tới lại càng tuổi thân, sáng sớm Gia Minh nói là biết nhà của chị Mẫn ở đâu, cậu liền lên muốn đến coi một chút rồi đi, trên đường đến, không biết từ đâu chui ra 3 tên, nói cái gì mà ngu ngốc rồi đánh cậu mấy cái.

Vừa nghĩ đến nước mắt cũng rơi "Lạc...hồng có biết"

Ôi, thật đáng thương, cô nhất định sẽ không tha cho cậu ta... người đã đánh tên ngốc kia.

"Được rồi, về nhà đi"

Phía sau nghe tiếng than thở "Ôi. Sao chân lại đau thế này, làm sao mà đi được, làm sao đây?..."

Cô tuy có mềm lòng nhưng vẫn tỏ ra cứng rắn "Giờ cậu muốn sao" lờm phất.

Tự nhiên bị lờm liền sụt sướt nhõng nhõo "Toàn thân đau nhứt, chỉ muốn ở đây một xú xiu thôi"

Lắc đầu thờ dài, cô trầm giọng "Bảo Lạc"

"Dạ?" Long lanh, đôi mắt cún con, cũng vì đôi mắt đó, mà cô đã bao lần tìm đập, đã bao lần hoàn toàn đổ gục?

"Không phải như ngày trước, không cần làm nũng với tôi, tôi đưa cậu vào nhà là vì học trò của mình bị ngất, nếu cậu không phải là học trò của tôi thì tôi cũng không bao giờ cho một người lạ vào nhà"

Người lạ? Cô có biết từ đó, làm tổn thương cậu đến dường nào không? Bây giờ chỉ là người lạ?

Cậu đánh mất cơ hội rồi sao?

"Tại sao? Tại sao không thể yêu anh lần nữa" nhẹ nhàng.

"Vì không thể" cứng rắn..." Về đi"

Nhìn theo người con trai đang rơi nước mắt bước đi, có biết trong lòng cô thật đau.

Không phải không thể mà là không dám.

Cô còn chuyện quan trọng hơn phải làm, đâu thể để tình yêu này làm hại cậu... chàng trai ngốc.

____+____

Bây giờ cô đang chuẩn bị đến nhà ông ta, ông ta gọi bảo rất gấp.

"Ba nuôi, có chuyện gì gấp đến độ, ông phải gọi tôi đến đây?"

Ông cầm sấp hồ sơ trên tay đưa qua cho cô, c nhanh chóng mở ra, mắt tròn trắng, mặt tái mét, rồi hét lớn "Làm sao lại như vậy, ba mẹ tôi chết là mưu sát, chứ không phải ngộ tự chém nhau đến chết"

"Đúng vậy, thật ra ta đã tự mình điều tra mấy năm nay, mới biết được, năm đó cha mẹ con thật có cãi nhau nhưng không có hành hung nhau, ba con đi ra ngoài, còn mẹ con ở nhà... vậy thì làm sao mà giết nhau đến chết"

Gân xanh trên trán nổi lên, cô cũng đã từng nghi ngờ điều này, rõ ràng năm đó ba đã đem cơm trưa đến cho cô, người khám nghiệm tử thi năm đó nói mẹ chết lúc 10 giờ, mà 10 giờ là lúc ba đến đưa thức ăn.

Không phải quá kì lạ rồi sao?

Cô nhất định sẽ không cho người đó thoát.

Đang oán hận, thì trên bàn hiệu trưởng điện thoại bàn vang lên.

Ông nhanh chóng đi đến.

Bật lo lớn.

"*Xin chào hiệu trưởng thân yêu*"

"Anh là ai?"

"*Không cần phải biết, ông có thấy là mình đã quá nhiều chuyện rồi không? Cái chuyện đó thì cứ để nó qua đi, lật lại là sao?*"

"Lại là ông sao?, Tôi không hề biết ông, tại sao luôn phá tôi?"

Bên kia cười nhạt "*Tao sẽ không tha lỗi của mày đâu*"

Nghe hết đoạn thoại, mặt cô lạnh đi "Ai vậy?"

Ông phiền não "Ta cũng không biết là ai, nhưng mấy hôm nay cứ gọi điện làm phiền, thật nhức đầu"

Cô sầm mặt xuống, rồi nghe tiếng động.

"Còn ai đến?"

Ông nhìn ra người bước vào, vui vẻ giới thiệu "Bảo An, vào đây con"

Nghe cái tên này cô nhanh chóng quay lại.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Anh Đến Trọn Đời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Sụp đổ!

Người con trai đó đối với cô chẳng xa lạ gì.

Khi cô du học, từng sống cùng anh ta một năm.

Cô quay sang cười "Anh về sao không báo"

Đôi mày nhướng cao lên vẻ khiêu khích "Báo với em thì bị tạch tiền à"

Cô liếc xéo.

Con người này đã từng giúp đỡ cô rất nhiều trong con đường thành công của cô, anh là tiến sĩ trẻ tuổi nhưng thành đạt nhất nước Anh, có phải rất tài giỏi, nhưng mà sở thích nghiên cứu của anh ta thật sự rất kì lạ, hiện đang nghiên cứu về.... những linh hồn.

"Anh về đây làm gì?"

"Làm đồng nghiệp với cô giáo Trần đây có được không?"

Cái gì? Ý anh ta là....

_____ + _____

Anh ta có cái tên rất giống với tên của đứa ngọc kia, Hoàng Bảo An và Hoàng Bảo Lạc.. thật quá giống.

Đúng như lời cô dự đoán, anh ta thật là làm giáo viên ở trường cô đang dạy, thầy giáo Hoàng, dạy môn nghiên cứu.

Trưa nay cô cùng anh đi căn tin ăn cơm, đang nói chuyện thì phía xa xa kia, có người chạy đến, rình cái đĩa còn là ngồi kế bên cô.

Cười tỏa nắng "Cho em ngồi đây nha"

Cô cũng không nói gì, cũng không để ý đến cậu, xoay qua nói với anh "Có phải anh có tài liệu muốn cùng em thảo luận"

Anh ngước mắt lên "Ừm, nhưng chắc không có thời gian để đưa cho em rồi"

Cô bình thản "Tối nay anh đến nhà em đi, chúng ta cùng thảo luận"

Cạch...ai đó đặt cái muỗng xuống.

Thảo luận? Một nam một nữ ở chung một nơi thì sẽ thảo luận cái gì, chuyện này cậu biết hết nhé.

Khuôn mặt đáng thương nhanh chóng trở mặt "Cô ơi, môn Văn em chưa hiểu, cô có thể chỉ em không?"

Cô lờ mờ nhẹ, chắc là nghĩ ra cái gì nữa rồi đây "Khi nào rảnh cô sẽ chỉ"

Cậu nhăn nhó " 2 ngày nữa là kiểm tra rồi, nhưng em không hiểu gì hết, liệu có kịp không cô, hay tối nay cô cho em đến nhà cô học nha, có gì em không hiểu em hỏi thầy Hoàng về môn nghiên cứu luận"

Cô suy nghĩ, nhìn qua cậu đôi mắt cầu xin đáng thương "Được rồi" thật buồn, đến giờ cô vẫn không chống nổi đôi mắt ướt át đó.

_____+_____

Tối hôm nay, đúng 7h cậu và anh điều đến, cô hỏi cậu chỗ nào chưa hiểu, cô giảng lại rồi cho cậu bài tập ngồi làm, chờ cô thảo luận với anh.

Nhìn bóng lưng họ ngồi ngang vai nhau, cậu thấy tuổi thân ghê gớm, không phải họ quá hợp nhau rồi sao? Còn cậu chỉ như con kì đà ngồi đây cản trở.

Nhưng cậu cũng đâu có nản lòng, không biết bây giờ họ có mối quan hệ như thế nào cậu cũng không quan tâm đâu.

Ai biết người coi thích là cậu trước, thế thì cậu sẽ phải giành giật giữ chị lại bên mình... tuy không biết giành lại không?.

Lại thờ dài.

Cậu đến đây không phải là không hiểu bài, chẳng lẽ môn học của người mình yêu cậu lại ngu suy không tập trung như vậy.. không phải.. cậu đến đây là để ngăn cản họ và muốn gần cô hơn.

Bây giờ cậu phải làm cho cô chú ý mình mới được.

"Cô ơi, Lạc không hiểu phần này"

Cô xoay qua thấy cậu gãi đầu bức tóc thì biết cậu lại nói dối làm trò, đừng nói cô này giờ tập trung bên này mà không chú ý gì hết, thật ra nãy giờ cô vẫn đang chú ý cậu đấy nhé.

Nhưng cô vẫn đi qua xem cậu làm gì "Sao?"

Cậu không để ý vì chỉ lo nhìn cô, tay đã chỉ vào bài làm rồi mà còn dễ nhất.

Cô liếc cậu "Em đang đùa với tôi à, bài này mà không biết?"

"À em nhầm, cái này thì em biết rồi hìhì"

Cô khó chịu đi qua chỗ anh.

Lần này thì cậu hành anh qua chỉ phần nghiên cứu.

Làm trò đến một lúc lâu.

Bỗng nhưng cậu thấy bụng đau quá, nên la lên "aaaaa" từng cái xoay xoay trong bụng khiến cậu rơi nước mắt.

"Sao nữa?" Lần này là diễn trò gì nữa đây.

Anh thấy mặt cậu tái xanh thì cũng hoảng "Thằng bé bị đau thật"

Biết cậu thật sự đau cô hốt hoảng.

Chạy lại "Làm sao thế?"

Cậu nhăn nhó "Bụng đau quá"

Anh chạy lại hỏi "Hôm nay đã ăn gì chưa?"

"Chỉ... có.. cái bánh"

Anh lắc đầu.

"Em đi nấu nước ấm, anh nấu cháo"

2 người nhanh chóng đi làm công việc để cậu trên đây 1 mình.

Thấy thật lâu rồi mà cô vẫn chưa lên, cậu ôm bụng đau đi xuống.

Cảnh trước mắt khiến cậu như tối tăm, chỉ biết quay lưng lại khóc... Họ.. đang ôm nhau.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Anh Đến Trọn Đời!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Xin lỗi vì tất cả!

Hôm đó chỉ là đau bao tử vì không ăn điều độ nên cậu mới bị vậy, bây giờ nghỉ lại vẫn đau lòng.

Hình ảnh đó cứ ám ảnh trong đầu cậu, sự ghen tuông tràn lan trong cổ họng, nhưng cậu vẫn không thể nói ra cũng không dám nổi nóng, vì cậu sợ... chị sẽ không nhìn mặt mình luôn.

Thi học kì đã qua 2 ngày, tâm trạng cậu vẫn không tốt gì mấy, vì ghét thầy Hoàng vì được ở bên cạnh cô thoải mái còn cậu thì không, nên vào thi... cậu không thêm làm bài môn nghiên cứu.

Mọi người dừng hỏi tại sao mà trường này lại có nhiều môn thế, mà không phải là ai theo ngành nào phải học chỉ ngành đó, vì đây là ngôi trường khác với tất cả các ngôi trường khác, ngôi trường toàn năng, vào trường này rất khó, nhưng khi ra trường được thì ngành nào mà sinh viên trường Go Go làm không được.

Ngồi trong lớp, nhìn ra ngoài cửa sổ, nhìn đến cặp đôi được các sinh viên ghép đôi là đẹp nhất, lòng thấy nhói nhưng cũng phải cố nhịn, công không buông tay...ai biểu chị thích cậu trước chị.

Hôm nay cậu lại mải mê đến nhà cô nữa, mà lần này lại không có anh, khỏi phiền.

Ngồi lên giường cô, thoải mái vô cùng, cậu muốn mình được nằm ở đây mãi mãi (Cảm: Tự nhiên muốn bị liệt giường ☐)

Chờ cô mang lên cho ly nước chanh.

Không khí bỗng chốc ngưng đọng khi tay hai người chạm nhau (Cảm: đến bước nào mà còn bày đặt ngại)

Cảm giác da thịt tiếp xúc thích thú thế nào ý.

Cô không muốn không khí khó chịu như này nữa nên bảo cậu lấy tập sách ra.

Giải bài tập xong xoay qua đã thấy cô nằm ngủ mất tiêu.

Nhìn vào khuôn mặt xinh đẹp mà tim vẫn đập, cậu biết tất cả tiện nghi của cô cậu đã chiếm hết rồi, nhưng còn không biết ai đã động qua chưa.

Nhìn qua đôi môi hồng nhuận không miếng son, cậu mỉm cười hôn vào đó một cái, nhưng không ra mà ở lại đó dây dưa.

Đang mê mải mà ngủ mất thì cảm nhận được môi ẩm ướt, không cần nghĩ cũng biết có việc gì đang xảy ra, và người đã gây ra.

Cô không phản kháng mà theo sự dẫn dụ của cậu mà đáp lại... nhưng mắt vẫn nhắm.

Mãnh liệt, cuốn hút và dây dưa.

Thấy được sự đáp trả của cô, cậu vui mừng đến khóc.

Nhưng không nghĩ được đến là khi cô vừa mới mở mắt ra, cũng là lúc nụ hôn kết thúc, cô nói một câu không suy nghĩ là cậu sẽ buồn sao "Ồ, là cậu à

tiểu học trò, tôi còn tưởng là Bảo An, thật xin lỗi"

Bùm bùm roác... có phải là tiếng tim nổ vỡ không, nhưng sao cậu thấy đau thế này.

"Chị nói sao? Tưởng?"

Cô bưng ly nước lên uống thần nhiên "Đúng vậy, tôi tưởng"

"Nhưng chị phải chịu trách nhiệm với Lạc" nhìn xuống tức giận, giá bộ đáng thương.

"Trách nhiệm?"

"Phải, chỉ đã cùng Lạc lên giường còn hôn Lạc, nhiều thứ khác nữa"

"Câu cứ cho là tôi làm tương với Bảo An đi, thật sự thì tôi và cậu chả nợ gì cả, nếu nợ thì cậu muốn bao nhiêu tiền để trả đủ?"

Nổi điên mất thôi, sao trong thời khắc cậu tưởng là cậu sẽ được quay về với hạnh phúc thì tên anh ta lại là lá chắn phá vỡ hạnh phúc đó của cậu.

Cậu bước gần lại phía cô, mặt đỏ hết cả lên, cô thấy có điều bất thường, nhưng chưa kịp phòng thủ thì cậu đã ôm lấy cô, cưỡng hôn, vừa hôn vừa la và.. vừa khóc.

"Sao em có thể làm tương tình yêu của tôi thành thứ rác rưởi như anh ta.. hả?"

Cô cũng tức giận kháng cự, nói mà không cần suy nghĩ nữa "Cậu có biết hành động hiện tại của cậu là gì không? Còn dơ hơn cả rác"

Tim lại đau? Cậu còn thua rác?

Nước mắt mặn chát của cậu rớt lên môi cô, cậu không biết tim cô còn đau hơn cả cậu nữa à, nhưng không thể để mọi việc đi xa hơn nữa cô không thể chịu nổi nữa đá vào bụng cậu một phát rồi hét "Cút đi, tháng sao tôi sẽ cùng Bảo An kết hôn, xin đừng phiền tôi nữa"

Cậu đi, ôm bụng chỉ nghe tiếng kêu"aaaaa" đi trong đau đớn, đi trong đêm

Cô không biết cậu phải dựa vào bức tường mà đi, đau một cách bất thường.

Bỗng nhiên cô cảm nhận được chuyện chẳng lành, tim đau nhói, xoay vào trong...nước mắt cũng rơi.

Em xin lỗi.. vì tất cả.

Bạn đang đọc truyện *Sống Anh Đến Trọn Đời!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Mất tích?

Vào ngày đêm hôm đó, cô đã nhận được một cuộc gọi đến từ... bệnh viện.

Bảo Lạc... vào bệnh viện.

Lòng như có lửa cô lập tức nhanh đi đến bệnh viện, nơi mà cô y tá đã nói trong cuộc gọi.

Không hiểu tại sao, cô lại thấy có lỗi vô cùng.. Thật sự thì lỗi lầm do cô mà ra, tất cả là tại cô, cô không nên quá phũ phàng như vậy, không nên làm cậu phải đau đến như vậy.

Nhưng cũng thật là xin lỗi... cô hết cách lựa chọn rồi.

Nghe theo lời y tá mà dẫn đến căn phòng của người con trai cô yêu nhất, nơi đó, thân hình mặc đồ trắng đang nằm yên tĩnh trên giường

Cô ra gặp riêng bác sĩ đã chữa trị cho cậu, khuôn mặt u buồn hiện rõ "Cậu ấy bị làm sao vậy bác sĩ"

Bác sĩ có khuôn mặt già nua hiền, vỗ vai cô mỉm cười "Không cần quá lo lắng, cậu ấy chỉ bị đau ruột thừa thôi, cắt rồi thì sẽ hết"

Cô thờ phào " nhưng sao bác sĩ biết tôi mà gọi đến"

Bác sĩ lại cười, nói cứ như chuyện dĩ nhiên "Cô còn không phải là vợ cậu ấy sao? Cậu ấy để tên "Nhớ Em" ở trên điện thoại còn là vị trí số 1, nên chúng

tôi cứ thế mà gọi thôi"

Lòng cô lại ấm áp đến lạ thường, chẳng phải cậu vẫn rất yêu cô sao?

"Thế ai đưa cậu ấy đến đây?"

Là một người đàn ông trên đường về thấy cậu ấy bị ngã xỉu, nhưng người đàn ông đó đã trả tiền viện phí cho cậu trai luôn rồi"

Cô ngạc nhiên, người quen của cậu?

Tạm biệt và cảm ơn bác sĩ xong, cô đến giường bệnh của cậu ngồi xuống đó, nhìn khuôn mặt ngủ mà vẫn không yên của cậu càng làm cô đau xót.

Đôi mày rậm đáng thương nhíu lại, không biết đang suy nghĩ vấn đề gì mà dường như là rất khó chịu.

Trong miệng cậu phát ra những lời gì đó, nhưng âm thanh quá bé khiến cô nghe không rõ, nhưng hình như là cậu nói "Không muốn ăn đám cưới" thì phải.

Cô đi ra căn tin bệnh viện mua cho cậu ít cháo và nước.

Giờ cũng đã khuya nên cô mua luôn cho cậu cái khăn choàng cổ, để đỡ lạnh.

Vừa vào phòng, cảnh tượng trước mắt lại làm cô đau lòng muốn khóc... cậu đang cắn chặt môi roi nước mắt.

Biết là có người vào, cậu nhìn lên thấy cô thì vô cùng ngạc nhiên cùng kích động "Chị... chị" mắt mở to còn vương vài giọt nước mắt.

"Không sao rồi chứ?" Cô dọn cháo lên trên bàn.

Cậu vui mừng khôn xiết.

Chị vẫn còn quan tâm cậu.

Định nói "Chị.." nhưng bị chặn lại.

Cô nhướn mày "Ngoan ngoan ăn đi, nếu không tôi sẽ đi về liền đó"

Cậu ngoan như con cún con, vui vẻ cười, vì còn đâu nên mặt còn nhăn nhúm "Dạ dạ" Ngoan hết biết.

Mớm cháo cho cậu xong, cô lấy ra cái khăn, choàng qua trước sự ánh mắt kinh ngạc của cậu, cô vẫn thản nhiên như không, nói " Mau nằm xuống ngủ một giấc"

Cậu nằm xuống cuối toe toét.

Chị dịu dàng với cậu như vậy, không phải là đã thương cậu trở lại như xưa rồi đó chứ.

Với suy nghĩ như vậy, cậu hỏi "Chị sao lại quan e Lạc thế?"

Theo bản năng tránh né, cô đã định nói là "Vì tôi là cô giáo của cậu" nhưng suy nghĩ lại, dù gì cậu cũng đang bệnh, nếu làm kích động sẽ dẫn đến vết thương chảy máu... thật không tốt.

Nên cô vừa nói "Không được sao, mau mau ngủ, không tôi sẽ đi đó" cô không biết làm vậy là đã gieo thêm cho cậu hy vọng lớn.

Cậu nghe lời nằm ngay ngắn, nhắm mắt lại ngủ, còn không quên nắm tay cô.

Cô lờm, cậu cười hi hi "Như vậy sẽ dễ ngủ hơn, cũng mau hết bệnh"

Con người này lúc bệnh mà còn nhõng nhẽo được, thật hết nói nổi.

Cô luôn luôn nhìn cậu bằng ánh mắt yêu thương như thế.

Đến tầm 12 giờ đêm

Điện thoại trong túi cô reo in ỏi, giữa không khí vắng lặng.

Cô bắt máy.

Bên kia giọng nói thờ gấp "*Ba đã bị bắt cóc rồi*"

Cô giật người lên, người vừa điện tới là Bảo An, thế hiệu trưởng cũng chính là ba nuôi cô... bị mất tích.

Cô gấp gấp chạy về, mà không hay biết phía sau cánh cửa cô vừa mở ra, ở góc khuất sâu thẳm ở hành lang đen tối, là một thân hình áo đen nhếch môi cười kêu ngao.

Chỉ thấy cô gái nhanh chóng biến mất sau màn đêm.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Anh Đến Trọn Đời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Tòa nhà phía nam

"Mau mau tìm kiếm vị trí trên điện thoại của ông ấy" cô đang rất gấp gấp, ba nuôi đã bị bắt, cần tìm gấp người... nếu không, không biết hậu quả gì sẽ xảy ra nữa đây.

Bảo An đi qua đi lại, rồi ngồi vào máy tính để định vị.

Điện thoại bàn trên ghế reng lên, Bảo An bắt máy nhanh chóng rồi bắt lo lớn cho cô nghe.

Bên kia giọng cười giễu cợt của một lão đàn ông "*Thấy thế nào? Cuộc chốn tìm này có vui lắm không?*"

Anh nghe được tiếng nói thì nhận ra ngay " Là ông? Ba tôi đâu?"

Thanh thoi "*Có gì mà phải gấp, cũng chưa chết được đâu?*"

"Ông không được làm gì ba tôi, ông muốn thế nào?"

Cô lấy điện thoại ra gọi ngay cho Lạc Hạo, nhanh chóng được người bắt máy.

"Làm sao vậy?"

"Tôi cần giúp, cậu nhanh chóng tập hợp hết tất cả đàn em có võ cao đến tòa nhà phía Nam cho tôi"

"Được"

_____ + _____

Đứng trước tòa nhà cao lớn, nhưng đầy vẻ âm u và ảm đạm, cô thở dài, định bước lên, thì trong túi tiếng điện thoại lại vang.

"Đừng vội, chỉ cần 2 người lên thôi. nhiều quá thì."

Tút tut

"Alo alo"

Cô và anh cũng đi lên trên đó, cô thở dài... hôm nay nhất định sẽ có chuyện gì đó xảy ra.

Linh cảm không tốt lắm cô thấy bận lòng vô cùng, thật sự là không thể kiềm nổi suy nghĩ không tốt.

Bước vào bên trong, không gian lạnh lẽo.

Cô và anh đứng cạnh nhau đi theo cái dấu mũi tên có đèn bước đến tầng 4, thì tối hù, giờ ngón tay lên cũng không thấy được.

Bỗng nhiên đèn giữa căn phòng bật sáng.

Khi nhìn rõ được hết mọi vật xung quanh mới thấy được bên cạnh mình toàn là những người mặc áo đen, khuôn mặt không chút thiện cảm.

Nhìn lên phía trên cái bục mới thấy được ba nuôi và một lão già mặt gian ác, đứng trên đó, nhìn xuống cô đầy khinh bỉ.

Ông ta nhìn xuống cô, nở nụ cười gian xảo "Con gái của con đàn bà đó cũng xinh thật đấy"

Cô không quan tâm đến những lời ông ta nói, dường như ba nuôi đã ngất rồi?

Cô nhìn lên bằng ánh mắt đầy sát khí "Thả ông ấy ra, không có lý do gì để ông phải làm những chuyện vô nghĩa như vậy"

Cô biết, chắc chắn là có lý do rất quan trọng, nhưng cô chỉ muốn dụ cho ông ta nói ra, vì cô cũng biết...khi đã muốn chỉ cô và anh đến đây là muốn đùa giỡn.

Ông ta ngồi lên chiếc ghế kế bên, hút một điếu thuốc "Sao lại không? Cái gì cũng có lý do của nó chứ hả?"

"Chẳng có lý nào cả, chỉ tại ông muốn gây chuyện thôi"

"Haha, cô gái không khôn khéo gì hết, chỉ biết nhìn vào thực tại thôi sao?"

"Thả người ra đi, nếu không tôi sẽ không để yên cho ông, còn nếu ông muốn gì thì cứ nói" cô sắp hết bình tĩnh được rồi.

"Ta chỉ muốn diệt cỏ tận gốc và tập hồ sơ"

"Hồ sơ? Tại sao ông muốn có, chẳng lẽ..." Cô bẻ ngón tay nghe rõ tiếng.

Ông ta cười khinh bỉ "Sẵn đây tao nói luôn, con tiện nhân là mẹ mày đó Y Thiên, tao còn chơi chưa đã muốn giết tao, trong bụng nó mang cái bầu con của tao mà còn muốn làm liều, đâm cho vài nhát là vừa, tao còn định đâm thêm mà thằng cha mày về sớm quá cơ làm tao lại giết thêm nó"

Bùm, sụp đổ, con tức giận trong cô tuông trào, thì ra ba mẹ cô chết một cách uất ức như vậy không phải là tự giết mà chết... nhưng, mẹ cô là người có lỗi đã yêu nhiều người đàn ông như vậy, nhưng bà vẫn là mẹ cô.

"Ông phải chết" cô lấy từ trong túi ra cây súng, đưa lên cao.

Ông ta không những không sợ mà còn cười to, liếc mắt nhìn đàn em kế bên, bên trong căn phòng nhỏ tên kia đưa ra 2 người, vừa mới nhìn 2 người vừa mới dẫn ra, mắt cô mở lớn, họ là...ba mẹ Bảo Lạc.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Anh Đến Trọn Đời!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Đêm đau lòng!

Cô chú sao lại ở trong tay ông ta?

"Mau thả hết tất cả bọn họ ra, nếu không muốn chết thì thử LÀM GÌ XEM?" Cô như hét lên cái tức giận bùng nổ.

Lão ta chẳng những không sợ mà còn hung hăng "Mày đưa tập hồ sơ trong tay mày cho tao, rồi để yên không kiện cáo điều tra về chuyện năm xưa nữa tao sẽ để yên"

Cô càng ngày càng tiến lại gần "Ông làm ra chuyện xấu tày đình, giờ còn sợ bị bắt sao?"

Ông ta giật mình khi thấy những bước tiến của cô, hét lên "Đứng yên"

Cô khựng lại khi thấy vết máu hằn lên trên vùng cổ của bác gái.

Cô bình tĩnh lại "2 bác có liên quan gì đến chuyện này mà ông lại bắt 2 người họ"

Tia giận dữ trong mắt ông ta thấy rõ "Không liên quan, người vợ mà tao yêu quý nhất đã ra đi như thế nào, chính ông ta (chỉ ba Lạc) là người canh sát năm đó, và bà ta (chỉ mẹ Lạc) con luật sư dê hèn năm đó, rõ ràng vợ tao bị giết, là bị mẹ mày đẩy, giết chết, còn đồ thừa là uống thuốc tự tử...nổi hận đó, có chết tao vẫn không quên được"

Thì ra ông ta hận là vì vậy, nhưng mẹ cô thì có liên quan gì đến vụ việc vợ ông ta chết.

Ông ta nói thêm "Tao cũng chẳng cần cái hồ sơ khôn kiếp đó làm gì, tao gọi 2 đứa mày đến đây là cũng đủ biết tao đã có chuẩn bị, chờ mà nhận xác thôi"

Ông ta lấy ra một khẩu súng, đưa lên đầu mẹ Lạc, định bóp cò thì phía sau vang lên tiếng nói quan trọng mà không thể nào cô có thể nhầm lẫn được.

"Muốn giết cha mẹ tôi để xem ông có bản lĩnh không đã"

Bảo Lạc từ phía sau lưng cô thân người còn mặc đồ ngủ của bệnh viện, tay cầm con dao đang kề lên cổ một người nào đó, có nhìn kĩ lại, người đó chính là....Bản Bản.

Bản Bản kêu lên thật lớn "Ba à, cứu con"

Đôi mắt ông ta có chút lưu chuyển, thì ra Bản Bản chính là con gái của ông ta.

Cô bước lại đứng phía sau lưng cậu, vạch áo cậu ra trước mặt bàn dân thiên hạ, xem vết thương của cậu thế nào, rồi sờ trán cậu, về mặt có chút giận dữ mà đầy tình yêu thương.

Cậu quay qua nhìn cô bằng ánh mắt than trách, rồi nhìn đến người đang bị trói kẻ bên mình chính là ba mẹ mình, cậu đau lòng lo lắng.

Nhanh chóng ông ta liền chuyển sắc mặt "Muốn giết cứ giết, con cái gì cũng không quan trọng, mọi chuyện đối với tao giờ không quan trọng hơn việc trả thù"

Bản Bản đau lòng đến ứa nước mắt, cô từ nhỏ đã không có ba, nllwnlllllvqnlhnlm bik ba mẹ hiện tại chỉ là ba mẹ nuôi, mới vừa 2 năm trước nhận được ba đã vui mừng biết bao, bây giờ lại nghe được những lời nói vô tâm này.

"Để tao nói ra cho tụi bây rõ ràng hết mọi chuyện"

Bùm... tiếng súng nổ.

"Khôngggggg" tiếng là thất thanh từ cậu và mẹ Lạc.

Viên đạn đó đã đích thân xuyên ngang qua đầu ba Lạc.

Giọt nước mắt đau sót, đau đến tận tâm can, cậu như nổi điên, con dao rạch vào cổ Bản Bản một cái, không sâu không cạn.

Cô nhanh chóng cầm lấy tay cậu rồi ôm cậu vào lòng, nhẹ nhàng ôm nhẹ nhàng hôn lên nước mắt để an ủi, mẹ Lạc vì quá đau lòng mà ngất đi.

Cậu ôm cô khóc và ánh mắt hận thù chia thẳng vào ông ta, lầm bầm nói "Mày phải trả giá, nhất định"

Ông ta giờ cứ như tên hề Joker thích đùa giỡn, liếm khẩu súng và liếc nhìn về phía họ "Mới chỉ khởi đầu thôi mà thần thái cũng cao quá đó chứ, từ lúc tao ra tù đến giờ, hôm nay là ngày tốt nhất"

Lúc này ba nuôi tỉnh dậy "Ra tù?"

"Cũng đám cảnh sát năm đó thôi, chỉ dán tiếp giết con một mạng người ngay công ty mà đã cho tao vào tù, thật quá đau buồn" Ông ta giả vờ đau sót rồi tiếp tục đưa khẩu súng lên.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Anh Đến Trọn Đời!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Tìm ra sự thật?

"Vào 15 năm trước khi vợ tao sanh con, tao vui mừng không xiếc chạy ngay đến bệnh viện, nhưng khi đến đó tao nhận lại được tin như thế nào, con tao bị bắt cóc, vợ tao tự tử chết, rõ ràng không phải tự tử, là bị người ta giết mà có biết không, tất cả âm mưu để hèn đó là vì con mẹ tiện nhân của mày bài ra đó" Ông ta nhìn cô bằng ánh mắt ghét hận.

Rồi nói tiếp "Mẹ mày và vợ tao khi xưa là đôi bạn thân chơi rất thân với nhau, vợ tao xem ả như chị em, nhưng không ngờ chỉ vì một hiểu lầm nhỏ mà mẹ mày đã xé ra to, chỉ là vợ tao thấy ả buồn nên đến nói chuyện với cha mày, vậy mà lại bị hiểu lầm, còn nói cái thai trong bụng là của chồng cô ta...mày coi như vậy có phải con người không... Hả?"

Bùm.... lại là tiếng súng đó, tiếng súng lấy đi mạng người.

Đôi mắt cậu chuyển động nhanh như chớp, nhìn vào người mẹ máu chảy từ trán xuống dưới mà tim như cắt, nước mắt nhanh chóng chảy xuống như mưa "Không... không.... mẹ à"

"Vậy thì sao ông lại phải giết nhiều người đến như vậy, họ có tội tình gì?" Cô cũng đã sắp không kiềm nổi nữa rồi.

"Cũng rất đơn giản, Mẹ mày thì tao đến làm nhục rồi giết, nhưng lúc đó cha mày về thì tao giết luôn, còn 2 tên khốn này (cha mẹ Lạc) nhắm sống trên đời không có ích thì tao tiễn đi luôn" ông ta như điên loạn.

Cô cũng loạn lên không kém "Ông nói dối, bằng chứng đâu mà ông cho là như vậy, ông đã ở trong tù vậy sao còn biết mọi chuyện là như vậy?"

Ông ta không nói nhiều, quăng xuống cho cô cuốn sổ, cô nhặt lên đọc, mở trang đầu là có chữ "Nhật ký đời tôi", cô không quan tâm mấy, nhưng đọc sơ cũng biết, đây là nhật ký của vợ ông ta.

Cô lật đến trang cuối, trên đó có nội dung "Bạn tôi Nhật Yên (tên mẹ cô) hôm nay rất buồn, tôi quý cậu ấy như vậy, thấy cậu ấy buồn cũng không chịu nổi, nhưng cô ấy lại không muốn chia sẻ cùng tôi, chỉ muốn gánh một mình, tôi không thể đứng yên được, nhưng tôi phải làm gì đây?... À tôi biết rồi.... tìm đến chồng cậu ấy"

Trang tiếp theo "Hình như tôi đã làm sai và bị cậu ấy hiểu lầm rồi, tôi chỉ muốn tốt cho cậu ấy thôi, tôi phải làm sao đây khi nghe chính người bạn thân mình nói muốn giết chết mình và là kẻ thù của nhau"

Đọc xong, cô mới thấy mẹ mình thật quá đáng, nhưng "Làm sao mà ông biết được, vụ việc đó là do mẹ tôi làm, ông không thể vì cái bằng chứng đó mà quyết định, và vợ ông cũng đâu có viết lại"

Ông ta cầm lấy tóc của mẹ cậu, nắm lấy giắt giắt như còi ngựa, cậu đau chịu không nổi liền la lên "Tên khốn, thả mẹ tao ra, tao dù liều chết cũng phải giết được mày" cậu định nhào lên, thì phía sau có người kéo cậu lại, ôm cậu vào lòng, cho cậu mặc sức khóc.

Tiếng nói nhẹ nhàng bên tai cậu vang lên "Không cần khóc, cũng không cần liều lĩnh nguy hiểm như vậy, mọi việc cứ để em giải quyết"

Lời nói của cô có bao nhiêu an ủi, làm tinh thần cậu ổn định một chút.

Cô nhìn xuống vết thương mà nó vẫn chưa lành hẳn.... vẫn đang chảy máu, tim cô đau thắt.

Cô nhìn lên phía ông ta, cô chỉ muốn giết chết ông ta thôi.

Ông ta nhìn xuống cậu, khuôn mặt già vờ hết sức ngạc nhiên "Ôi cậu bé dễ thương, sao cậu lại khóc lớn đến đau thương như thế kia, ai đã nỡ làm cậu như vậy?" Khuôn mặt già tạo đến phát ốm.

Cậu vừa uất và hận, đôi mắt liếc qua phía ông kia "Cha... mẹ..tao, mày phải trả giá"

Ông ta lại tỏ ra ngạc nhiên lần nữa "Ồ, tao đã giết cha mẹ mày sao, không không, đừng đổ oan cho tao, khóc làm gì, cũng có phải người thân máu mủ ruột thịt gì đâu mà phải tức mà đau lòng đến thế"

Bạn đang đọc truyện *Sủng Anh Đến Trọn Đời!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Tất cả đã kết thúc?

Ông ta là đang nói cái quái gì vậy?

Cái gì mà không phải máu mủ, có điên hay không hả?

Cô hét lên " Ông bị bệnh hay lên cơn?"

Ông ta lấy điều thuốc từ trong túi ra, châm lửa rồi hút, chân đi qua đi lại bên sát ba mẹ Lạc, miệng cười thỏa mãn "2 tên khốn này có phải là ba mẹ ruột của tên nhóc kia đâu, tên nhóc kia chỉ là trẻ được nhặt về thôi"

Cậu lại sốc nặng "Ông nói dối, chỉ là nói dối"

Ông ta cười nửa miệng rồi nói tiếp " Cha mày đánh vợ bỏ con, năm xưa không nhờ 2 vợ chồng này nhặt thì xem như mày đã lên thiên lâu rồi"

"Không được nói nữa, tôi không tin,tôi không tin" Cậu ôm tai nằm vật vã xuống đất, cảm giác như cả bầu trời sụp đổ.

Ông ta nhìn lên đám đàn em cả 40, 50 người rồi la lên "Bất hết đi, trừ tiểu thư"

Ngay lập tức cô, cậu, anh bị bao vây, Bản Bản bị kéo ra nhanh chóng.

Nhanh sau đó bọn họ định vào bắt, cô và anh nhanh chóng đánh trả, cậu vì bị vết thương bên hông nên hông thể động được, anh và cô bao vây xung quanh để bảo vệ cậu, rồi đánh nhau.

Ai cũng biết võ của cô như thế nào rồi, còn anh thì từng học võ ở Anh, đang đánh thì phía đằng sau nghe tiếng kêu "Chị..a" Bảo Lạc bị ngã xuống.

Cô hốt hoảng tính chạy lại vì mất cảnh giác nên đã bị một cây gậy của một tên trong số đó đánh vào đầu, đầu đau choáng và chảy máu, anh nãy giờ cũng bị đánh trúng mấy cái nên thân thể suy kiệt, anh cô và cậu bị ép đến gốc tường.

Mấy người đó định đến bắt lấy cậu.

Cô không thể chịu nổi cảnh này, từ sau lưng rút ra cây súng, tay vừa mới chỉ chạm vào cán, thì mắt cô bỗng nhiên thấy cánh cửa sổ sau lưng ông ta có người đang trèo vào.

Anh đứng bên cạnh cô định la lên, cô lấy tay khều anh một cái ý bảo im lặng cô không biết người đó là ai và đến đó để làm gì, nhưng cô biết hẳn có ích.

Từ phía sau người đàn ông áo đen rút ra con dao rồi nắm lấy cổ ông ta kéo lại theo sự chẳng hay biết gì của ông ta.

Ông ta ngạc nhiên đến độ giật bắn người chửi rủa "Shit, đũa nào dám"

Người phía sau bóp càng mạnh cổ ông ta, khiến ông ta đau kêu oai oái.

"Mày phải chịu trách nhiệm với những gì mày làm"

Ông ta có vẻ ngạc nhiên khi nghe giọng nói này "Lão Luyện, mày làm gì ở đây?"

Mắt người đàn ông nổi lên lửa giận "Mày không được động đến họ"

Lúc đầu ông ta có vẻ sợ nhưng sau đó lấy lại tinh thần, miệng thả ra độc "À, thì ra là tay sai của tao khi xưa" Rồi nhìn xuống bọn cô "Xin giới thiệu, đây chính là người mà năm xưa mẹ mày sai khiến để giết chết vợ tao và bắt con tao đi đó Y Thiên"

Mọi người đều ngớ ngàng.

Rồi ông ta nói tiếp "Cũng chính là cha đẻ mày đó Bảo Lạc, người mà đánh vợ giết con đó"

Tay người đàn ông xiết chặt cổ ông ta, hung hăng nói "Không phải mẹ Y Thiên sai khiến tao mới làm vậy mà là tao hợp tác để trả thù, chính mày năm xưa làm công ty tao sụp đổ, nhưng không may tao bị mày bắt lấy"

Ông ta cười to "Tôm sù lại mày chính là tay sai của tao, là kẻ thù của tao, tao phải đẩy đọa mày, mày ra tù 4 năm trước, tao biết, tao luôn cho người tìm mày"

Người đàn ông ngắt lời "Nhưng không thấy phải không?"

Ông ta giống như bắt cần đời "Nếu tụi bây giết được chúng thì gia tài của tao sẽ là của tụi bây"

Nghe đến tiền bọn chúng không nhân nhượng mà đi lên.

Phía cửa vào vang lên "Dừng lại"

Cả trăm người vào không đủ căn phòng, Lạt Hạo và Tiểu Bạch đứng đầu bước vào trước, nhìn về phía cô, Tiểu Bạch khóc nức lên.

Lạt Hạo tức giận "Dám động đến Y Thiên, tụi bây giết chúng"

Bên kia hơi hoảng, nhưng nghĩ đến tiền, họ bắt chập nhào lên.

Trong tiếng hỗn loạn, thì trên chỗ ông ta nghe tiếng đánh nhau, mọi người nhìn lên.

Người đàn ông đang nằm dưới người ông ta, ép ra cửa sổ, nếu không mày sẽ bị rớt xuống dưới, nếu rớt xuống dưới nhất định sẽ... chết.

"Chịu thua và để tao đi, nếu không mày sẽ chết" ông ta nói.

Bỗng nhiên người đàn ông lật người lại, khiến mình ở vị trí thượng phong "Tao đã chờ ngày này lâu lắm rồi, làm sao có thể chịu thua"

Ông ta hoảng sợ "Ý ý mày là gì? Tha cho tao đi"

Giương mặt kiên nghị "Không, mọi chuyện đã kết thúc!"

Sau đó tất cả chỉ nghe tiếng thét thất thanh ở dưới lầu.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Anh Đến Trọn Đời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Không dễ chấp nhận

Cũng chỉ là hiểu lầm nhỏ, 1 câu chuyện đơn giản như vậy mà lại gây ra cái kết thảm thương và mất mát to lớn.

Vì ngôi nhà phía Nam 2 công ty đang tranh chấp, ông ta phá và muốn lấy công ty của ba ruột cậu còn cho ba ruột cậu uống thuốc khiến ông bị điên đánh vợ bỏ con, còn khiến ông vào tù, khi ra tù ông tình cờ biết được mẹ cô hận vợ ông ta, nên đã cùng nhau hợp tác trả thù.

Khiến vợ ông ta mới sinh con liền mất con và bị chết một cách thảm thương, nhưng không may bị ông ta điều tra biết hết mọi chuyện và tìm được, ba ruột cậu đã bị bắt làm tay sai một năm rồi đây ra một nơi hoang vu khó khăn còn gia đình cô đã bị ông ta giết... nhưng cũng may, ba ruột cậu vẫn còn sống được để về đây trả thù, còn ba mẹ cô thì vẫn chết một cách tức tưởi.

Thật sự chẳng thể nào tin nổi, chỉ vì hiểu lầm nhỏ mà mẹ cô đã gây ra một chuyện ác nghiệt như vậy.

Còn cái chết của ba mẹ nuôi cậu cũng chỉ đơn giản là vì điều tra sai vụ án mà dẫn đến ông ta hận nên trả thù.

Đời có ai biết được chữ ngờ, cô không tin trên đời này có chuyện như vậy. (Chứ Cầm cũng có tin đâu)

____ + ____

Khi mở mắt thức dậy, cậu thấy được một màn trắng xóa, trong đầu nghĩ đến những chuyện vừa mới xảy ra, nước mắt liền rơi, ba mẹ chết, đột nhiên lại xuất hiện một người cha ruột mà cậu chưa từng gặp mặt.

Thấy nước mắt cậu rơi, cô biết cậu đã tỉnh lại.

Bác Luyến (ba ruột cậu) cũng biết cậu đã tỉnh rồi liền vui vẻ chạy lại, nhìn vào đứa con trai thất lạc 20 năm mà lòng đau xót, trong mắt chỉ toàn là thương yêu.

Nhưng ông có chết cũng không ngờ, mới vừa chạy lại sờ tay vào mặt cậu, cậu đã giận đến long mắt hắc tay ông ra, nhìn bằng ánh mắt khinh bỉ.

"Đừng đụng bàn tay dơ bẩn đó vào người tôi, tôi sợ bẩn lắm, rất rất sợ"

Nghe được đứa con máu mủ mình nói ra cậu đó, khiến trái tim ông như vỡ vụn... nhưng biết làm sao đây, làm sao có thể trách nó.

Ông vẫn nở nụ cười, cố gắng đến tiếp cận cậu, nhưng chỉ nhận lại được sự lạnh nhạt từ cậu.

Cô thật không nhìn được cảnh này, đi đến trước giường cậu, giọng có hơi trách mắng, dù gì cũng là người tạo ra cậu "Cứ nói chuyện kiểu vô lễ như vậy?"

Cậu xoay mặt vô tường, lạnh giọng "Không liên quan đến cô, cô Trần"

Như mũi tên bay thẳng vào cô, nhưng cô biết tình cảnh của cậu hiện giờ như thế nào, cô nghĩ chắc có lẽ cậu chỉ vì sốc tâm lý thôi, cứ để một thời gian nữa sẽ ổn, suy nghĩ như vậy làm cản trở bước tiến lên hồi rõ.

Không khí bỗng chốc yên lặng, rồi cô và Bác Luyến đột ngột nghe thấy tiếng động.

Ngước lên nhìn thì thấy cậu đang ngồi dậy, cô và bác hốt hoảng chạy lại đỡ nhưng lại bị hất ra "Tôi không phiền"

Cô nhìn theo lo lắng "Cậu có biết vết thương mình bị nhiễm trùng không, không được đi"

Cậu liếc cô, đây là lần đầu tiên cô thấy được ánh mắt đó của cậu "Ra khỏi trường rồi, thì tôi không có nghĩa sẽ nghe lời cô đâu, cô Trần"

Ý cậu ta nghĩa là, cô và cậu ngoài cô trò không có bất kỳ mối quan hệ nào nữa? Được... đúng ý cô quá còn gì.

Cô không cản trở vì cô biết cậu đi đâu.

Bác và cô điều theo chân cậu đến đó, như cô đã dự đoán... đến đám tan của cha mẹ nuôi cậu.

Cậu nhìn vào tấm ảnh trên bàn, loạt người đến chia buồn điều thương xót, cậu đã mặc đồ tan, khuôn mặt đau đớn tiều tụy.

Ngồi trước khung ảnh nói mà không khóc "Con sẽ không khóc vì ba mẹ đã từng nói, nếu như 2 người có lỡ xảy ra chuyện gì, nếu mà con khóc thì cha mẹ sẽ về, mà về thì sẽ bị người ở dưới đánh"

Ai nấy đều nhìn cậu đau thương, gia đình này từng sống rất hạnh phúc với nhau.

Cậu ra ngoài phía sau vườn cây ngồi, luôn luôn có một người đi theo cậu như không dám đến gần cậu.

Nhìn về phía người con trai đó, thấy được khuôn mặt lạnh tanh.

Cô bước lại gần, rồi ngồi xuống bên cậu "Đừng dẫu một mình"

Thấy cô cậu đứng dậy, chưa kịp để cậu đi cô đã kéo lại "Có muốn nói chuyện hay không là ở tôi"

Cậu quay qua nhìn cô thờ ơ "Chẳng có gì để nói với nhau đâu, khi trước chẳng phải ghét tôi đến thế sao? Giờ tôi là con tội đồ, có lý do để ghét tôi rồi đây"

Cô tát vào mặt cậu một cái thật mạnh rồi hét lên "Không phải con tội đồ, cậu phải hiểu cho bác ấy, bác ấy là người bị hại thê thảm nhất"

Cậu đứng lên "Tôi không thể chấp nhận dễ dàng như thế"

Nhìn dáng đi đáng thương ấy, cô yêu đến nghẹt thở.

Cô quyết định...

Bạn đang đọc truyện *Sùng Anh Đến Trọn Đời!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Đêm nóng!

7 ngày sau.

Cậu ngồi trên ban công nhà mình nhớ lại kỉ niệm cùng ba mẹ, ở nơi đây cậu từng sống với những ngày tháng hạnh phúc.

Dù cho ba mẹ đã ra đi, nhưng cậu vẫn luôn nhớ đến ba mẹ vẫn mãi trong tim cậu.

Bỗng nhiên đôi mắt chợt thấy hình ảnh quen thuộc, Cậu nhớ mong rất nhiều nhưng không muốn làm phiền cô.

Chắc là do mình nhìn lầm thôi, chứ cả tuần lễ nay có thấy mặt cô ở đâu đâu.

Những lời cốt nói hôm đó rất đúng, chuyện đó không phải tại cậu, nên không liên quan gì đến họ, nhưng cô đã sắp có chồng.

Chỉ mong cho chia được hạnh phúc, không muốn phá vỡ tương lai của chị và cũng không muốn phá vỡ hạnh phúc mà chị ấy sắp có.

Đang suy nghĩ xa xăm, không để ý đến có người đang ở phía sau mình, thì phía sau gáy bỗng truyền đến một trận đau nhức dữ dội, ngất đi.

____ + ____

Khi tỉnh dậy, cậu đã thấy mình đang ở trong bóng đêm, trên người mình không một mảnh vải, Tay chân bị trói chặt miệng còn bịt lấy băng keo.

Cậu hốt hoảng một hồi rồi buông xuôi, cũng không còn gì để mất mất mạng cũng chẳng sao.

Trời trong bóng đêm, ánh đèn chính giữa phòng sáng lên, đáng đi thướt tha của người con gái xuất hiện trước mặt, dường như đang rất tức giận.

Người con gái lạnh lùng mở miệng "Cậu chán sống đến vậy sao? Không cần kêu cứu à"

Vừa nghe tiếng cũng đã biết là ai, Vậy là vừa rồi cậu không nhìn lầm.

Trong lòng có sự vui mừng, Hôm nay chị lại đến tìm cậu, những cách thức tìm này học rất nguy hiểm.

Đôi mắt cô ánh lên lửa hờn giận, Cô bước lại ngồi bên cạnh giường lấy bàn tay ngọc vuốt vuốt lên khuôn mặt cậu.

Sờ vào hai cái má bánh bao của cậu thật thích...

"Khi trước chẳng phải thích tôi lắm sao? Vậy mà vừa rồi dám từ chối tôi, Còn ra vẻ lạnh lùng với tôi? Cậu nghĩ tôi cần cậu sao?"

Cậu ừm ừm muốn nói, nhưng không thể mở miệng được.

"Tôi chỉ cần thân thể của cậu"

Vừa nói dứt lời trong sự ngạc nhiên của cậu, bàn tay phải của cô đã nhanh chóng đặt ngay chỗ cậu bé của cậu.

Khiến cho cậu không thể chịu đựng được mà nuốt khang mấy cái.

Người con gái này thật sự là đang muốn gì đây, sắp có chồng còn đi làm vậy với nam nhân, chẳng phải quá tự do sao.

Cô biết cậu đang muốn hỏi gì nên trả lời trước "Hôm nay tôi sẽ hành hạ cậu, cậu lại chính thức lại bị cưỡng gian một lần nữa"

Nghe qua như sét đánh ngang tai nhưng trong lòng rạo rực.

Cô cũng thành công mòng thót y của mình ngồi lên bụng cậu, dùng tay dùng túm yêu thương cơ thể cậu.

Không thể chịu nổi sự quyến rũ này, mắt cậu ánh lên vẻ ngây thơ bản năng, vẻ mặt rất khó chịu, mắt long lanh cầu xin, cô cho cậu.

Tay chân bị trói chặt không làm gì được khiến cơ thể cậu khó chịu quẩn quáo.

Cô tháo nhẹ nhàng miếng keo trên miệng cậu ra.

Vừa được tháo một cái ràn buộc cậu liền nói.

Nhưng lời nói lại khiến cô khó chịu "Đi ra đi"

Biết vậy cô sẽ không mở ra đâu.

Cô trừng mắt "Đi đâu? Ra đâu? Tôi còn chưa chơi xong"

Cậu không nhìn vào mặt cô, giọng nói có vẻ ghen ghét "Tháng sau có chồng mà giờ còn bỏ lên người tôi, không sợ sẽ bị ghen sao?"

Cô giả vờ vô tội lắc đầu "Không biết là ai ghen nữa đây? Cứ xem như là tôi phóng túng trước kết hôn đi, cậu cũng có thiệt thòi gì?"

Cậu lắc đầu liên tục "Vậy thì thà tôi chơi gái làng nghề, chứ không chơi gái có chồng"

Cô sẽ tức giận sao? Không không, cô thổi hơi vào mặt cậu rồi nhẹ nhàng mê hoặc "Khi trước chẳng phải rất yêu em rất muốn em?"

Cậu từ từ vào con mê nhưng vẫn gắng trả lời "Đó là khi trước, giờ thì không"

Cô tay phải cời trói, tay trái vuốt ve vùng nhạy cảm, khiến cậu bật ra tiếng "Vậy thì bây giờ cứ để em yêu anh muốn anh!"

Vừa được thả ra tự do, vì do va chạm không chịu nổi và do lời yêu cô nói, cậu liền nhào đến úp sọt cô, thành thể chủ động... từ từ ăn con thỏ độc ác.

Đêm nay chính là đêm men tình.

Dù không biết ngày mai ra sao nhưng đêm nay, anh nhất định phải bắt em cầu xin.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Anh Đến Trọn Đời!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Gia đình đoàn viên

Trong đêm tràn miên hôm đó, vào lúc sáng sớm, 2 cơ thể đang mệt mỏi nằm tựa vào nhau.

Cô ôm cậu vào lòng, gò má trắng nõn của cậu tựa vào gò tuyết mềm mại của cô.

Trên đầu giường chợt có tiếng chuông điện thoại, cô cầm lên nghe, sau khi chờ người bên kia nói xong cô đáp trả "Được, tao biết rồi"

Cúp máy xong, nhìn xuống khuôn mặt mơ ngủ, cô cũng chiều hết biết, tình cảm đó cô không ngờ nó không có giảm mà lại càng tăng lên.

Đưa môi mình xuống môi cậu z để tìm âm áp buổi sáng.

Đang ngủ thì cảm thấy hồ ngừng đập nghiêm trọng, cậu ngo ngoáy mở mắt, trước mắt thấy khuôn mặt xinh đẹp liền mắc cỡ, chui đầu xuống ngực cô núp.

Tên này núp cũng không thật.

Cô kéo đầu cậu ra định nói chuyện, ai ngờ lại nhận lại phản ứng kịch liệt.

"Không không, không được bỏ rơi người ta đâu đó, ăn người ta biết bao nhiêu lần còn không chịu trách nhiệm" nhõng nhẽo, đích thật là vậy.

"Anh đang làm cái gì vậy hả?" Muốn tức cũng không thể tức được với tên ngốc này mà.

Cậu từ trong ngực cô ngược đầu lên nhìn, đôi mắt to tròn nhìn cô đầy đáng thương, miệng chu ra đề nghị "Bao nuôi Lạc một lần đi"

Cô cười, hôn lên trán cậu cái rỗ kêu, 2 cặp mắt nhìn nhau truyền lửa, tay cô trong chăn đưa ra nắm lấy em trai cậu, khiến cậu giật nảy mình.

"Không chỉ một lần,nuôi anh cả đời" tiếp theo sau đó là một hồi triền miên nữa.

____+____

Khi thức dậy cũng đã một giờ chiều, có dùng nụ hôn nóng bỏng đánh thức cậu dậy.

"Cục cưng, dậy sửa soạn xú đi rồi em đưa anh đi đến nơi này" lời nói ngọt ngào làm chết người.

Trong lúc chinh chu cậu suy nghĩ, thấy thái độ cô như vậy không biết là thế nào nữa, rõ ràng yêu cậu như vậy nhưng lại sắp kết hôn, cậu có nên giành lại không, nếu giành thì có được không?

____+____

Khi trên xe cô đã kể tất cả sự thật về ba ruột cậu, thật ra ông không có lỗi, thái độ lúc trước khiến cậu hối hận khi đã đối xử với ông như vậy.

Đi vào con đường như tiên cảnh, không khí mát mẻ, 2 hàng cây ven đường làm cho người ta cảm thấy yên bình, đi bộ vào con đường một lúc đã đến.

Đứng trước ngôi nhà không gọi là quá lớn, nhưng không khí trở nên thật ấm áp, đây là ở vùng ngoại ô, nên không khí thật sự trong lành, xung quanh căn nhà trồng thật là nhiều hoa, không biết đây là nhà ai mà cậu thích nơi này quá, đẹp như là bức tranh phong cảnh.

Mấy người dân đi ruộng về người đầy bùn đất, nhưng nhìn họ thật thân thiện, có người đi ngang qua thấy cô còn lên tiếng chào hỏi "Y Thiên cháu về rồi hả?"

"Dạ, cháu mới về thôi" cô lễ phép chào lại.

"Hôm qua cháu không về, họp đêm buổi tối mọi người cứ nhắc cháu miết" bạn ấy lại gần chạm vào tay cô.

Cô không sợ bản mà nắm tay bà "Giờ cháu về rồi, tối nay chúng ta cùng hội ngộ nhé"

Họ tạm biệt nhau, cậu nhìn thấy mà lạ, sao cô lại quen với họ? Và đây là đâu?

Cô và cậu bước vào căn nhà gỗ phía trước, mới vào nhà, đã thấy người phụ nữ khoảng 40 tuổi đang ngồi ngáy ngẩn chỗ trên ghế sofa.

Cô đến gần ngồi xuống bóp chân bà "Hôm nay đi khôe không?"

Bà quay mắt qua nhìn cô, đôi mắt thần thờ thấy cô thì mừng rỡ "Sao rồi sao rồi, có tìm thấy thằng bé không, có tìm thấy không hả?"

Cô nhìn qua cậu, bà cũng nhìn qua, nhìn một hồi bà xúc động chạy đến ôm lấy cậu nức nở "Ôi con trai của ta, con khi lớn cũng giống như vậy, dễ thương như vậy? Con sống có tốt không? Há? Có khỏe không? Có ai bắt nạt con không?"

Cậu ngạc nhiên đến không nói nên lời, chuyện gì đang xảy ra với cậu vậy, cậu nhìn sang cô.

Cô dịu dàng mỉm cười "Bà ấy là mẹ ruột của cậu đó"

Mẹ ruột?

Cậu nhanh chóng ôm lấy bà, muốn ôm thật chặt giữ bà mãi mãi.

Cậu không có hận bà, từ lúc biết mẹ nuôi không phải mẹ ruột cậu, cậu đã luôn ước mơ một ngày nào đó có thể tìm gặp bà một lần, cậu cứ nghĩ là mẹ mình đã chết, đã không còn nữa.

Nhưng không ngờ bà vẫn còn,bây giờ còn ngay trước mặt cậu.

2 người ôm nhau nức nở một hồi từ đằng sau, có người đến, mẹ cậu thấy và quay qua vui vẻ giới thiệu.

"Đây là chồng của mẹ, người mà mẹ yêu thương nhì đó còn yêu nhất là con trai của mẹ" người mà bà giới thiệu chính là Bác Luyến, ba ruột cậu.

Cậu đã biết hết tất cả mọi việc qua lời nói của cô lúc sáng, ba không phải là người có lỗi, lỗi là tại ông ta thôi.

Cậu bước đến ôm cả ba và mẹ cùng khóc.

Đây chính là gia đình sao? Một gia đình là có cảm giác ấm áp thế này sao?

Trước đây cậu cũng có gia đình như thế này nhưng cảm giác lại không giống gì mấy.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Anh Đến Trọn Đời!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Ngày lễ tình yêu

Ngồi dưới ánh đèn bếp trong nhà, cậu cảm thấy ấm áp đến lạ.

Bây giờ cả nhà cậu cùng cô đang ăn cơm, không khí náo nhiệt quá những câu nói kì lạ của cậu, ví dụ như.

"Hôm nay trời có trăng sao, em nhớ ra ngoài mặc áo lót" nói như kiểu nếu như trời không trăng không sao thì cô sẽ hông mặc đồ lót vậy á.

Cơm nước xong, cô xin phép 2 bác đưa cái tên ngốc đi đến nơi tập hợp của làng. Từ đây đến đó chỉ cách 50m, trên đường đi còn có đèn chùm được đốt bằng nến 2 bên ven đường, nếu như nến tắt thì chứng tỏ hết lễ, lúc nến tắt thì đèn điện 2 bên đường sẽ phát sáng.

Mà đèn điện này chính là công sức tuần lễ qua cô dốc tâm sáng chế, không tốn điện, vì nó hoạt động nhờ bóng đêm, chỉ cần trời tối, bật con tắc một cái là dây đường ở làng sẽ được phát sáng, mà ánh sáng phát ra đó là hình ngôi sao, con tắc hiện tại đang ở chỗ trường làng.

Trên đường đi cô cho cậu ăn biết bao nhiêu đường, vì cô muốn bù đắp lại những ngày tháng xa vắng nhau.

Tay phải cô nắm lấy tay trái cậu đặt vào túi mình, 2 người đi sát vào như kiểu muốn nhập vào nhau, cô kề bên tai cậu "Nếu như ngày mai em đi và vĩnh viễn không gặp nhau nữa, cảm giác anh sẽ thế nào?"

Cậu đưa tay lên vò tóc, suy nghĩ rồi nói nói ra một câu gọi đồn "Nếu vậy thì anh sẽ làm mồi cho ai" (Ý bảo là nếu như cô đi thì ai sẽ ăn cậu, làm chuyện xấu hổ với cậu)

Cô không nổi đóa, ngược lại muốn trêu chọc "Anh chỉ nghĩ đến chuyện đó thôi sao? Không nghĩ đến em đi sẽ có người ăn em?"

Vừa nghe có người muốn chiếm tiện nghi của cô, cậu liền muốn hung hăng, dù gì cậu cũng đã thay đổi, thay đổi lắm rồi đó nha.

"Đến lúc đó anh sẽ cho tên đó một trận"

Cũng hung dữ quá ha, cục cưng mãi mãi vẫn là cục cưng, vẫn ngốc vẫn khờ như ngày nào.

Đến chỗ họp mặt dân làng, thấy cô đến mọi người hò reo náo nhiệt đến lạ, ai cũng mừng rỡ về sự có mặt của cô, có một số người còn lại ôm cô tha thiết.

Cậu khó chịu vô cùng, không nhận ra đám chua đầy trời, cô thân nhiên nói lại nói với cậu "Anh đợi em xíu, em vào trong có chút việc"

Cậu thấy được cô theo người nào đó, muốn cản cũng không kịp... Hừ... dám trước mặt cậu mà đi theo trai hả, cậu không thêm để ý luôn.

Nói vậy thôi chứ nước mắt vẫn rơi, ngồi xuống gốc cây khóc sụt sùi, định là nếu cô mà thấy cảnh này chắc sẽ xin lỗi cậu sẽ yêu thương cậu nhiều hơn.

Đang khóc, bỗng nhiên trên đỉnh đầu có tiếng nói con trai vọng xuống "Người chồng tương lai mà Y Thiên nói sao?"

Cậu ngược lên, thấy người con trai cao lớn, khuôn mặt có vẻ kiên nghị "Ai ấy?"

Cậu ta ngồi xuống cạnh cậu, có vẻ suy tư, rồi nói "Tôi là người trộm thích Y Thiên"

Hoàng "Cái gì chứ?"

Cậu ta điềm tĩnh nói "Y Thiên ở ngoài lạnh lùng, nhưng bên trong là cả một vùng trời ấm áp... một tuần qua cô ấy ở đây chăm sóc cha mẹ cậu, còn trông tất cả hoa trong nhà, làm ruộng, chăm sóc năm cho nhà cậu, làm việc từ 5h sáng đến 6h chiều mới về nhà, còn chế tạo ra đèn đường cho làng, có phải cô ấy rất tốt không"

Cậu nghe mà ngạc nhiên, sau đó lòng ấm áp, thì ra tuần vừa qua không gặp mặt, cô ấy đã đến đây và làm những điều này cho cuộc sống của cậu.

Rồi cậu ta nói tiếp "Nhà tôi khá tốt và điều kiện tôi đầy đủ hơn cậu nhiều, nhưng nhiều lần ngỡ ý, biết tôi nhận lại là câu gì không?" Cậu ta nhìn cậu rồi nói tiếp "Tôi đã có chồng tương lai rồi, anh ấy rất ngốc, nếu biết tôi quen ai, anh ấy sẽ khóc cho xem"

Cậu ngồi suy nghĩ, người con gái đó... chỉ có thể là của cậu.

Không chờ cậu nói cậu ta đứng lên "Nếu để tôi biết cậu làm cô ấy khóc thì tôi sẽ không bỏ qua cho cậu đâu"

Cậu ta bước đi, sau lưng vang lên tiếng kêu "Này"

Quay lại "Sao hả?"

Cứ tưởng cậu nói gì hay ho, nào ngờ "Điều kiện của tôi tốt hơn nhé" dù gì cũng là nghĩa khí đàn ông cậu muốn nói cho anh ta biết.

Cậu ta đi lại tưởng đâu cho cậu một đám vì thấy anh ta đưa tay ra, ai dè xoa đầu cậu mà cười "Cố lên cậu nhóc" rồi đi mất.

Cậu ta vừa mới đi, cậu hừ một cái rồi lập tức chạy nhanh đi tìm cô, người con gái kia sao cậu có thể bỏ lỡ, từ trước đến nay cậu chưa nói câu yêu thương nào đàn hoàng phái không?

Thấy cô đang đứng trong đám đông cậu nhanh như chớp bay lại ôm cô và hôn lên môi cô thật mạnh.

Cô chưa biết cái mô tê gì nên đẩy cậu ra hỏi "Sao vậy?"

Cậu gấp gấp trả lời "Lạc yêu chị, làm bà nội Lạc đi" Vì mẹ nuôi đã mất của cậu từng nói, vợ sau này sẽ như bà nội, quản lý và yêu thương cậu.

Cô mỉm cười, nhanh chóng hôn đáp trả lại trong tiếng cười vì lời cầu hôn của cậu, mọi người trong làng vỗ tay nồng nhiệt.

Cảm ơn em vì tất cả, không có em cuộc sống anh có được hạnh phúc như bây giờ không?

Hôm nay chính là ngày lễ tình yêu, chắc chắn họ sẽ có kết quả tốt.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Anh Đến Trọn Đời!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Anh đồng ý gả cho em!

Từ ngày hôm đó trở đi, cô và cậu cứ quần quýt lấy nhau, cô và cậu quyết định xây một ngôi nhà gỗ gần nhà của bà mẹ ruột cậu, chính là ở trên mảnh đất của ngôi làng tiên cảnh.

Ngôi nhà được hoàn thiện sau 2 tuần, cô cũng vừa mới nhận được tin.

Tất cả tài sản của cha mẹ cô bị cướp, bây giờ đã được lấy lại, cả công ty cũng về tay cô, bây giờ cô thành người giàu rồi.

Chuyện vui nói tiếp chuyện vui.

_____+_____

Cậu và cô vốn là thích ở nhà, nhưng hôm nay 2 đứa lại ra ngoài ăn vặt, cô và cậu cùng nhau đi đến phố đi bộ để ăn đồ thật ngon, rồi cùng bắt vé bay đến lâu đài Edinburgh - thành phố Edinburgh, Scotland, đó chính là ngôi nhà mà nổi tiếng nhất nước Mỹ, cô từng đọc trên mạng và nghe người ta nói rằng Thomas Whaley đã xây dựng nó vào năm 1857 trên khu đất trước kia từng là nghĩa trang, và cũng kể từ đó Whaley House trở thành nơi các hồn ma quây quần.

Cô và cậu cùng bước vào trong, không khí này đối với người ta có vẻ sẽ đáng sợ, còn với cô nó thật là bình thường.

Cô nghe phía sau mình có tiếng thúc thích, bàn tay cô bị ai đó nắm chặt, bên tai nghe tiếng nói "Tại sao chúng ta lại đến đây vậy, không thể nào đến khu vui chơi được sao?" Lúc đầu nghe cô đến Mỹ cậu cứ nghĩ sẽ đến khu vui chơi to lớn xinh đẹp, ai mà ngờ lại đến ngôi nhà ma nổi tiếng.

"Đến đó làm gì? Ở đây thì sẽ có cảm hứng hơn"

Cảm hứng, ở đây là cảm hứng sao?

Đang đi thì nghe trên tầng trên có tiếng "Ba" thật lớn, nghe như tiếng cửa sổ bị đóng lại.

Cậu đang mắt nhắm mắt mở, bên tai nghe tiếng nói của cô "Anh gả cho em đi"

Tự nhiên đang sợ mà cô nói ra lời đó làm sao hết sợ luôn, mà chuyển qua ngượng ngùng cậu đứng khép nép, rồi nói "Tự nhiên, hỏi người ta câu đó? không chịu đâu"

Trong bóng đêm cô cười nửa miệng, được, không chịu chứ gì?

Hai người tiếp tục đi, cậu cảm thấy người không có người phía trước rồi một lúc sau lại phát hiện có người phía trước, nhưng người phía là cô nhưng cậu không thấy lo gì nữa.

Cô tính hù cậu thôi, nhưng sao tới bây giờ cậu vẫn chưa đi đến nữa, cô thấy trong lòng bất an liền quay lại tìm, điều trước mắt làm cho cô hoảng hốt, Cậu đang đi theo một người nào đó.

Cô kia thật lớn để cho cậu nghe, nhưng dường như cậu không nghe thấy.

Cô chạy nhanh đến để bắt kịp, nhưng vừa mới chạy đến cánh cửa đã không thấy cậu đâu nữa.

Trong lòng hết sức lo lắng, Cô vừa mới bước vào căn phòng trên cao thì cánh cửa lập tức đóng "cạch" lại, cô cũng có chút giật mình.

Phía trước thấy một bóng người còn nghe tiếng khóc thút thít, cô biết đó là cậu thì vui mừng khôn xiết.

Bỗng nhiên phía sau có một người nào đó vỗ vai cô cô giật mình quay lưng lại, khuôn mặt đó chính là...Tiểu Bạch.

Cái con nhỏ này muốn chết đấy mà.

Tiểu Bạch ngoắc ngoắc cô qua một bên nói chuyện nhỏ, cô đi vào đứng sau lưng cậu, ép tiếng xuống nói "Cô gái đi cùng người, sắp chết rồi"

Cậu nghe vậy thì tim nhảy loạn "Không...g."

Cô mỉm cười nhưng cố nhịn "Nếu người và cô ấy chỉ một người sống, vậy thì ai chết?"

Cậu không chần chừ nói ngay "Chỉ sống, chỉ phải sống" chỉ cần có một con đường cho cô sống cậu liền chịu.

Trong lòng ấm áp, thương người ta đến thế vậy mà..." Vậy sao không chịu gả cho cô ta"

Cậu liền đỏ mặt nước mắt rơi "Chịu chịu, Lạc chịu gả... tại người ta ngại"

Nhận được câu trả lời hài lòng, cô nhanh như vậy đến ôm cậu, hôn cậu.

Đón được vòng tay của cô, cậu hôn trả... cũng biết được, vừa rồi mình mới bị lừa.

"Vậy mà dám gạt người ta, thật đáng ghét" cậu uất ức kể lể, cậu thật sợ.

Cô nhìn lên Tiểu Bạch "Chuẩn bị giúp tao, tháng sau lập tức cử hành hôn lễ"

Họ ra khỏi ngôi nhà ma ám, vậy chắc là tình yêu của họ cũng đã được chứng giám của các linh hồn.

Cuộc tình này thật lạ, tiểu bạch đáng yêu có chạy cỡ nào cũng không thoát con sói kêu ngao Y Thiên.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Anh Đến Trọn Đời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Đám cưới kì lạ

Cách đám cưới chỉ còn 2 tuần nữa thôi, cô và Tiểu Bạch đang lựa chọn trang phục, toàn những trang phục đẹp mắt, và đắt tiền, nào cũng đẹp nhưng không biết phải chọn cái nào, cô chỉ cần thu hút mắt người nhìn.

Nhìn qua con người sắp làm chồng kia, cô lắc đầu, nếu như chồng người ta chắc giờ đang ngồi ngắm kĩ càng, sửa soạn chỉnh chu, còn chồng cô giờ còn mặc cái quần xà lỏn, áo sát nách... ăn bánh mì kẹp.

Hết nói nổi mà.

Cô đi lại chỗ cậu, nhẹ nhàng hết sức nói "Góp ý đi chứ, hoặc xem một cái nào"

Cậu chu môi ra kháng nghị "Anh không thích mặc mấy bộ đồ đó đâu " miệng vẫn nhai.

Cô hạ giọng "Chứ anh thích mặc đồ như thế nào? Đám cưới thì phải mặc mấy đồ đó, chẳng lẽ anh không muốn kết hôn với em?" Cô nhướn mày

Cậu vội lắc đầu "Không phải, rất muốn kết hôn với em, nhưng anh chỉ thích mặc bộ này" Cậu lấy cái điện thoại ra, cho cô xem hình trong đó.

Bộ đồ thứ nhất là của cặp đôi Joker và Harley Quinn

Bộ đồ thứ 2 là của cặp đôi Yorn và Te'l annas.

Khi cô vừa mới xem xong, nhìn lên mặt thằng chồng cô... nó cười tươi rói, là cô biết ý nghĩ trong đầu nó rồi.

Nhưng mà "Em biết anh dạo này mê Liên Quân, nhưng cũng không cần như vậy chứ, với lại Yorn và Te'l annas đâu còn là vợ chồng nữa đâu"

Cậu trả lời thản nhiên như đúng rồi "Nhưng họ điều là xạ thủ, vương cung nhìn rất oai, nên anh thích ship cặp này" cậu còn làm tư thế vương cung.

Nhìn hành động của cậu cô càng yêu hơn, đáng yêu hết sức.

Cô suy nghĩ một hồi, rồi nói "Được, chiều theo anh"

"Yehh" cậu vui đến nhảy lên.

"Hazzz" nhỏ thở dài, biết ngay mà, con đó nó thương thằng đó dữ lắm rồi, chuyện vô lí như vậy mà cũng chiều theo, cũng may sao lão Hạo nhà cô không vô lí như vậy, hết nhịn nổi. Bởi vậy ta nói chỉ có Y Thiên mới thương nổi Bảo Lạc.

Tưởng đâu mọi chuyện đã xong, ai dè nhỏ còn nghe cô nói thêm một câu hết sức hút hồn "Hay bộ thứ ba chúng ta thêm Lữ Bố và Điều Thuyền ở trang phục bãi biển luôn ha"

Ồi gọi oi...cặp đôi này quá kì lạ rồi.

_____+_____

Mọi người tắt bật làm công việc của mình, cô thì đang trang điểm, vì cô sắp làm cô dâu rồi.

Đúng vậy, hôm nay chính là ngày vui của cô và cậu, và ngày hôm qua cô mới đi bệnh viện về vì cô chịu chứng lạ, và kết quả xét nghiệm cho rằng cô có thai một tháng rồi.... thật không thể tin nổi mà.

Cô đang trang điểm thành Harley Quinn với phong cách điên cuồng, do phong cách và tính cách hằng ngày đã vậy nên hóa trang xong nhìn rất ngầu.

Còn nhìn qua cậu, khuôn mặt ngây thơ không cần đánh phấn cho trắng nữa, Joker người ta nhìn ngầu muốn chết, còn Joker này thì nhìn non chẹt, còn có vẻ ngáo ngơ, nhưng nhìn mặt thì rất yêu nha.

Cô và cậu chờ đến giờ bước lên lễ đường.

Khi bước ra, 500 người quan khách điều bắt ngờ.

Cô có mời đàn em, giám đốc chủ tịch các công ty, thầy cô giáo, bạn học cũ, của cô và cậu đến dự nên hơi đông.

Bên nhà trai thì có ba mẹ Lạc, bên nhà gái thì có thầy hiệu trưởng ba nuôi cô.

Nhìn lên trang phục cô dâu chú rể, khách mời vỗ tay không ngớt, vì đó là những bộ trang phục được thiết kế lại dựa trên phiên bản Joker và Harley Quinn nên rất ngầu và sắc xảo..

Nghi thức đám cưới trải qua suôn sẻ.

Có vị khách to gan hỏi "Chắc sau này cậu sợ vợ lắm nhỉ?"

Cậu không buồn mà còn vui vẻ trả lời rất hăng "Lạc có vợ rồi thì sau này sẽ không bị ế như chú nữa" Quê chưa?

_____+_____

Vào chính đêm động phòng đó, Lạc và Thiên, ôm nhau, cởi trang phục nhau ra...lăn quay ra ngủ, vì họ đã động phòng từ sớm rồi.

Cô ôm cậu vào ngực rồi nhìn khuôn mặt chảy ra mà nghĩ.

Cảm ơn trời cuối cùng cũng cho con được tội nguyện, cảm ơn chồng.... vì tất cả.

Và cũng sáng ngày hôm sau đó, trên báo đại Hàn vương quốc và báo nước ngoài, các trang mạng xã hội, tin hot nhất năm chính là "ĐÁM CUỐI KÌ LẠ CỦA ĐÔI TIỀN ĐỒNG NGỌC NỮ"

_____+_____

Có ai biết hay là Fan của cặp đôi Joker + Harley Quinn và Yorn + Te'l annas không ta?

Bạn đang đọc truyện *Sùng Anh Đến Trọn Đời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Hạnh phúc là như vậy!

"Aaaaaa" tiếng la hét trong phòng cấp cứu.

Ngoài phòng cấp cứu người con trai trẻ tuổi hồi hả đi qua đi lại... miệng vẫn nhai.

Vợ cậu hôm nay đi sinh em bé, sau khi em bé ra sẽ là con của cậu.

Vào phòng cấp cứu đã 3 tiếng nhưng vẫn chưa thấy ra, cậu bắt đầu lo lắng.

Sau đó nghe tiếng "oe oe" của đứa nhỏ.

Ba mẹ Lạc, ba nuôi cô, Tiểu Bạch và Lạt Hạo cũng đến lo lắng cho cô.

Khi nghe tiếng em bé khóc mọi người mừng rỡ.

Nhìn qua cậu định chia buồn, nhưng ai ngờ được, cha của đứa nhỏ... đang ngủ.

Mọi người cũng chỉ cười trừ, vì cậu đã quá mệt mỏi rồi, từ sáng đến giờ chưa được nghỉ ngơi, vì lo lắng.

____ + ____

Khi tỉnh lại, đã thấy vợ nằm bên cạnh giường bên, cô nhìn cậu bằng ánh mắt yêu thương.

Cậu mở mắt ra nhìn, rồi nhanh chóng chạy lại chỗ cô "Em ổn không? Không sao chứ? Chúng ta đi ăn nhé?"

Trời... cô vậy mà còn kêu đi ăn, lúc nào cũng chỉ biết ăn hết chon.

Cô ngồi dậy, bước đến sờ mặt cậu "Người gì đầu á, chúng ta đã có bảo bảo rồi, anh nên trưởng thành đi chứ"

Cậu giả bộ rờn người lên cho cô dựa vào, rồi nghe có nói "Chúng ta đi coi con đi nào"

Bọn họ đến nhìn con ở phòng sơ sinh, nhìn đứa trẻ ngo nguẩy mà lòng cô không kìm được xúc động, bọn họ đã có con, đó là kết quả của tình yêu giữa bọn họ.

Cô đang mơ nghĩ về cuộc sống hạnh phúc sau này thì bên tai nghe câu nói gọi đồn "Thấy gớm, con ai vậy?"

Cô nhìn cậu bằng ánh mắt... giết người.

Cái thằng nhóc này hết chuyện nói rồi sao?

Cô rờ đầu cậu một cái, rồi mắng "Con hàng xóm đó"

Cậu biết cô đang mắng mình nói bậy nhưng mà, sao cậu thấy trên điện thoại, đứa bé trắng trẻo, da căng mọng mịn màng, mà nó "Da như khi con vậy ý?"
Anh nói thật khép nép.

"Ai mới sinh ra mà không như vậy, khi trước anh mới sinh ra nhìn ghê hơn nữa, như da rắn" cô nói trêu.

Vậy mà có người tin, hỏi "Thật sao, em thấy anh sinh ra hả?"

Cô quay đầu lại đi về phòng "Đúng vậy, em thấy" đùa sao? Lúc cậu mới sinh ra chắc cô chỉ mới 3 tuổi, mà lúc đó cô cũng không biết cậu ở chỗ nào.

Thế là khắp hành lang, điều nghe tiếng nói vọng lại "Thế nào, khi xưa anh làm sao? Có phải rất xinh"

Chỉ nhận lại cái lắc đầu của cô thôi.

Một tuần sau, đúng như lời người lớn nói, đứa bé trở nên mon mọn, trắng trẻo da lại mịn màng, làm cho người kia làm cha thích thú, tối ngày cứ bám lấy đứa bé đòi sờ, đòi hôn.

Nhưng mà Gen khá tốt đấy, nhìn mặt rất giống ba nó, nhìn rất xinh, lại là bé trai, nên người lớn lo lắng, sau này sẽ giống y như ba.

Còn cô thì chẳng lo gì cả, giống thì cô càng yêu hơn chứ sao.

_____ + _____

Đến tháng thứ 8, cô bắt đầu đi làm, vì cô còn phải quản lý công ty của ba đến lại., và tức nhiên con sẽ do Bảo Lạc chăm.

Lên khóa học này cậu chỉ học buổi sáng, vì là sinh viên năm cuối nên có nhiều bài để làm.

Đến 11h trưa cô mới đi làm, khi đi vắt sữa ra bỏ vào chai để cậu về cho con uống.

Công việc rất vất vả, sáng đi học, chiều về chăm con, nhiều lần cô muốn mượn người giúp việc đến, nhưng người làm cha kia nhất quyết không chịu vì không muốn người khác chạm vào con mình.

Thế cô cũng đành chịu.

Đứa nhỏ lớn lên giống cha y đúc, nụ cười thiên thần hiền lành, làm cô cũng đoán được sau này, vậy cũng tốt.

Thường thì đến 11h khuya cô mới về, lúc đó thì 2 cha con đã ngủ mất tiu.

Hôm nay về sớm 2 tiếng mới thấy được cảnh tượng này.

Đầu tóc rối bời, quần áo xóc xếch, lo dọn dẹp nhà cửa, dọn lại đống quần áo bừa bộn của con, nghe tiếng con khóc, rồi chính mình lại nằm ngay cái nôi đưa cho con ngủ, rồi ngủ quên lúc nào không hay.

Nước mắt cô rơi, rơi vì hạnh phúc.

Không ngờ cậu có thể tự làm những việc này, ai nói lấy chồng ngốc là vô dụng đâu.

Cô bước lại ôm lấy cậu, ngược mặt cậu lên rồi hôn lên môi cậu, tay còn sờ mặt con, cô rất thỏa mãn với cuộc sống này.

Đang ngủ thì cảm nhận được cô, cậu mở mắt ra vui vẻ đáp lại.

Cô chấm dứt nụ hôn rồi hỏi "Cực khổ lắm đúng không?"

Cậu vội trả lời "Không không, vì vợ và con chồng làm được hết"

2 người cùng nhìn nhau hôn nhau, và cùng nhìn qua con, bằng đôi mắt hạnh phúc.

Đời này cô làm sao có thể ngờ được, mình lại có hạnh phúc đến như thế này.

Nên cô quyết định, sẽ giao công việc giao tiếp ở công ty cho anh Bảo An, còn những việc có thể làm ở nhà cô sẽ làm ở nhà, để cho chồng yên tâm học, chăm sóc tốt hơn cho gia đình nhỏ của mình.

_____ THE END _____

Bạn đang đọc truyện *Sủng Anh Đến Trọn Đời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.